

MYÖHEMPIEN AIKOJEN PYHIEN JEESUKSEN KRISTUKSEN KIRKKO • MARRASKUU 2013

Liahona

Yleiskonferenssipuheet

**Kirkon jäsenmäärä noussut
15 miljoonaan**

**Kokoaikaisia lähetyssaarnaajia
jo yli 80 000**

KIRKON HISTORIAN MUSEON LUVALLA

Annie Henriénin teos Gileadin balsamia

"Eikö edes Gileadissa ole balsamia?" (Jer. 8:22.) – Rakkaus on se balsami, joka parantaa sielun. – Poika, Herra Jeesus Kristus, antoi henkensä, jotta meillä olisi iankaikkinen elämä. Niin suuri oli Hänen rakkautensa Isäänsä ja meitä kohtaan." (Ks. Thomas S. Monson, "Ovi nimeltä rakkaus", Valkeus, tammikuu 1988, s. 62.)

LAUANTAIN AAMUKOKOUS

- 4 Tervetuloa konferenssiin
Presidentti Thomas S. Monson
- 6 Yleiskonferenssi – uskon ja todistuksen vahvistamista
Vanhin Robert D. Hales
- 9 Ole sydämeltäsi sävyisä ja nöyrä
Vanhin Ulisses Soares
- 12 Tiedämmekö, mitä meillä on?
Carole M. Stephens
- 15 Katsokaa eteenpäin uskoen
Vanhin Edward Dube
- 17 Taivaan ikkunat
Vanhin David A. Bednar
- 21 Tulkaa, liittykää joukkoomme
Presidentti Dieter F. Uchtdorf

LAUANTAIN ILTAPÄIVÄKOKOUS

- 25 Kirkon virkailijoiden hyväksyminen
Presidentti Henry B. Eyring
- 26 Avain hengelliseen suojelukseseen
Presidentti Boyd K. Packer
- 29 Naisten moraalinen voima
Vanhin D. Todd Christofferson
- 33 Jouduttakaa Herran pelikuviota!
Vanhin S. Gifford Nielsen
- 35 Pieniä ja yksinkertaisia asioita
Vanhin Arnulfo Valenzuela
- 37 Tahdotko tulla terveeksi?
Vanhin Timothy J. Dyches
- 40 Kuin särkynyt ruukku
Vanhin Jeffrey R. Holland
- 43 Luottakaa Herraan
Vanhin M. Russell Ballard

PAPPEUSKOKOUS

- 46 Uskonkappaleiden sisältämät opit ja periaatteet
Vanhin L. Tom Perry
- 49 Te ette siis enää ole vieraita
Piispa Gérald Caussé
- 52 Kutsuttu julistamaan Hänen sanaansa
Vanhin Randy D. Funk
- 55 Nyt sinä pystyt siihen!
Presidentti Dieter F. Uchtdorf
- 58 Hoitakaa heidän haavansa
Presidentti Henry B. Eyring
- 61 Todellisia paimenia
Presidentti Thomas S. Monson

SUNNUNTAIN AAMUKOKOUS

- 69 Lastenlapsilleni
Presidentti Henry B. Eyring
- 72 Ei muita jumalia
Vanhin Dallin H. Oaks
- 76 Kokekaa kääntymys
Bonnie L. Oscarson
- 79 Voima kestää
Vanhin Richard J. Maynes
- 82 Henkilökohtaista vahvuutta Jeesuksen Kristuksen sovitukselta
Vanhin Richard G. Scott
- 85 ”Minä en jätä enkä hylkää sinua”
Presidentti Thomas S. Monson

SUNNUNTAIN ILTAPÄIVÄKOKOUS

- 88 Jeremian valitusvirret: varokaa orjuutta
Vanhin Quentin L. Cook
- 92 Voimaa pappeudessa
Vanhin Neil L. Andersen
- 96 Opettakaa Jumalan voimalla ja valtuudella
David M. McConkie
- 99 Pitäkää jatkuvasti kiinni
Vanhin Kevin S. Hamilton
- 102 Katsokaa ylöspäin
Vanhin Adrián Ochoa
- 104 Lähemmäksi Jumalaa
Vanhin Terence M. Vinson
- 106 Iankaikkisia päätöksiä
Vanhin Russell M. Nelson
- 110 Kunnes taasen kohtaamme
Presidentti Thomas S. Monson

YLEINEN APUYHDISTYKSEN KOKOUS

- 111 Liittojen pitämisen tuoma voima, ilo ja rakkaus
Linda K. Burton
- 115 Meillä on suuri syy riemuita
Carole M. Stephens
- 118 Vaatikaa itsellenne liittojenne siunauksia
Linda S. Reeves
- 121 Emme koskaan kulje yksin
Presidentti Thomas S. Monson
- 64 Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon johtavat auktoriteetit
- 124 Apujärjestöjen ylimmät johtokunnat
- 125 Konferenssikertomusten hakemisto
- 126 Kirkon uutisia

Yhteenveto 183. puolivuotiskonferenssista

LAUANTAIN AAMUKOKOUS 5. LOKAKUUTA 2013

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Henry B. Eyring. Alkurukous: vanhin Kent F. Richards. Loppurukous: Matthew O. Richardson. Musiikki: tabernaakkeliuoro, johtajina Mack Wilberg ja Ryan Murphy, urkureina Andrew Unsworth ja Clay Christiansen. Laulut: "Sun kättesi työt niin ihmeiset on", *MAP-lauluja*, 175; "Me riemuiten ootamme", *MAP-lauluja*, 3; "Israel, Israel, Luoja kutsuu", *MAP-lauluja*, 6, sovitus Wilberg, julkaisematon; "On päivänpaiste sielussain", *MAP-lauluja*, 148; "Käskyjä seuraa", *Lasten laulukirja*, s. 68–69, sovitus Murphy, julkaisematon; "Käykää Herran etehen", *MAP-lauluja*, 50, sovitus Wilberg, julkaisija Oxford.

LAUANTAIN ILTAPÄIVÄKOKOUS 5. LOKAKUUTA 2013

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Dieter F. Uchtdorf. Alkurukous: vanhin Paul V. Johnson. Loppurukous: Carol F. McConkie. Musiikki: perhekuoro Utahin Royn, Kaneshillen, Hooperin ja West Havenin vaarnoista, johtajana Jane Fjeldsted ja urkurina Linda Margetts. Laulut: "On This Day of Joy and Gladness", *Hymns*, nro 64, sovitus Fjeldsted/Margetts, julkaisematon; "Tiedän, että Vapahtajani rakastaa minua", vuoden 2010 yhteisten tuokioiden ohjelma, sanat ja sävel Bell ja Creamer, sovitus Fjeldsted/Margetts, julkaisematon; "Press Forward, Saints", *Hymns*, nro 81; "Kotiin juhlan tuntu saa", *MAP-lauluja*, 185, sovitus Fjeldsted/Margetts, julkaisematon.

LAUANTAI-ILLAN PAPPEUSKOKOUS 5. LOKAKUUTA 2013

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Henry B. Eyring. Alkurukous: vanhin Paul E. Koelliker. Loppurukous: vanhin Walter F. González. Musiikki: Aaronin pappeuden kuoro Myrrayn vaarnoista Utahista, johtajana Kelly DeHaan ja urkurina Richard Elliott. Laulut: "Sing Praise to Him", *Hymns*, nro 70, sovitus Kempton, julkaisematon; "Like Ten Thousand Legions Marching", *Hymns*, nro 253, sovitus Elliott, julkaisematon; "Oikein sä tee", *MAP-lauluja*, 158; "Isäimme Herra käsin voimakkein", *MAP-lauluja*, 41, sovitus Huff, julkaisematon.

SUNNUNTAIN AAMUKOKOUS 6. LOKAKUUTA 2013

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Dieter F. Uchtdorf. Alkurukous: Cheryl A. Esplin. Loppurukous: vanhin Francisco J. Viñas. Musiikki: tabernaakkeliuoro, johtajana Mack Wilberg, urkureina Clay Christiansen ja Richard Elliott. Laulut: "Sua kiitän, Herra korkehin", *MAP-lauluja*, 91; "On Herra Kuningas!", *MAP-lauluja*, 29; "Mestari, myrsky on suuri", *MAP-lauluja*, 59, sovitus Wilberg, julkaisematon; "On maailmassa tarpeen hän", *MAP-lauluja*, 166; "O Divine Redeemer", sanat ja sävel Gounod; "Kiitos, Luojamme, profeetasta", *MAP-lauluja*, 10, sovitus Wilberg, julkaisematon.

SUNNUNTAIN ILTAPÄIVÄKOKOUS 6. LOKAKUUTA 2013

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Henry B. Eyring. Alkurukous: David L. Beck. Loppurukous: vanhin Claudio R. M. Costa. Musiikki: tabernaakkeliuoro, johtajina Mack Wilberg ja Ryan Murphy, urkurina Bonnie Goodliffe. Laulut: "They, the Builders of the Nation", *Hymns*, nro 36, sovitus Wilberg, julkaisija Jackman; "Kun jälleen saapuu Hän", *Lasten laulukirja*, s. 46–47, sovitus Murphy, julkaisematon; "Herrasta ja Kuningaasta", *MAP-lauluja*, 163; "Mun luoksein jää, jo ilta on", *MAP-lauluja*, 100, sovitus Wilberg, julkaisematon.

LAUANTAI-ILLAN YLEINEN APUYHDISTYKSEN KOKOUS 28. SYYSKUU 2013

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: Linda K. Burton. Alkurukous: Laraine Swenson. Loppurukous: Ana De Agostini. Musiikki: Provon lähetyssaarnaajien koulutuskeskusten Apuyhdistyksen kuoro, johtajana Emily Wadley ja urkurina Bonnie Goodliffe. Laulut: "On Vapahtaja Israelin", *MAP-lauluja*, 5; "Nyt lähde työhön uskossa", *MAP-lauluja*, 171; "Me sisaret yhdessä", *MAP-lauluja*, 194, sovitus Sally DeFord, julkaisematon; "Käyn minne vain tahdot Sä", *MAP-lauluja*, 176, diskanttisovitus Wadley, julkaisematon; "Suo enemmän mulle", *MAP-lauluja*, 76, sovitus Lyon, julkaisija Jackman.

KONFERENSSIPUHEET SAATAVILLA

Yleiskonferenssipuheet, jotka on tulkattu monille kielille, ovat internetissä osoitteessa conference.lds.org. Valitse sen jälkeen kieli. Äänitallenteita saa myös jakelukeskuksesta yleensä kahden kuukauden kuluessa konferenssista.

KOTIOPETUS- JA KOTIKÄYNTIOPETUSSANOMAT

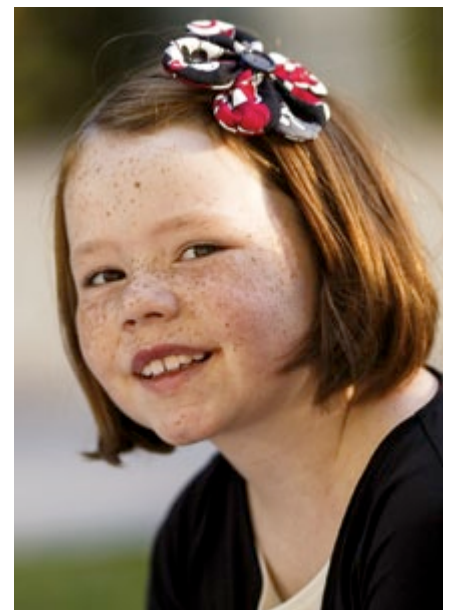
Valitkaa kotiopetus- ja kotikäyntiopetussanomaksi jokin sellainen puhe, joka parhaiten vastaa niiden tarpeita, joiden luona käytte.

KANNESSA

Edessä: valokuva Cody Bell.
Takana: valokuva Cody Bell.

KONFERENSSIN VALOKUVAT

Yleiskonferenssinäkymiä Salt Lake Cityssä tallensivat Welden C. Andersen, Cody Bell, Randy Collier, Weston Colton, Scott Davis, Craig Dimond, Lloyd Eldredge, Collin King, John Luke, Leslie Nilsson, Matthew Reier, Christina Smith ja Byron Warner; Arraijánissa Panamassa Josué Peña; Brasíliassa Brasíliassa Tomé Siqueira; Cavitessa Filippiineillä Danilo Soleta; Colleyvillessä Texasissa Yhdysvalloissa Mark Mabry; Foz do Iguaçuissa Brasíliassa Lincoln Parmezan de Melo; Guatemalassa Guatemalassa Don Searle; Limassa Perussa Stephanie Navarette; Lontoossa Englannissa Preston Judy; Lyonissa Ranskassa Carolyn Carter; Panamassa Panamassa Josué Peña; Roomassa Italiassa Massimo Criscione; ja Santiagossa Chilessä Cristian F. Castro Marin.

**MARRASKUU 2013, 65. VUOSIKERTA, NUMERO 11
LIAHONA 10791 130**

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kansainvälinen julkaisu

Ensimmäinen presidenttikunta: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kahdentoista apostolin koorumi: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Vastaava päätoimittaja: Craig A. Cardon

Neuvojat: Mervyn B. Arnold, Shayne M. Bowen, Stanley G. Ellis, Christoffel Golden jr.

Toiminnanjohtaja: David T. Warner

Operatiivinen johtaja: Vincent A. Vaughn

Kirkon lehtien johtaja: Allan R. Loyborg

Liiketoiminnan johtaja: Garff Cannon

Päätoimittaja: R. Val Johnson

Apulaispäätoimittajat: Ryan Carr, LaRene Porter Gaunt

Toimittajat: Susan Barrett, Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman, Lori Fuller, Garrett H. Garff, Jennifer Grace Jones, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Vastaava taiteellinen johtaja: J. Scott Knudsen

Taiteellinen johtaja: Tadd R. Peterson

Suunnittelu: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines, Colleen Hinkley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Aineettoman omaisuuden koordinaattori:

Collette Nebeker Aune

Tuotantopäällikkö: Jane Ann Peters

Tuotanto: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Painatuksen valmistelu: Jeff L. Martin

Painatusjohtaja: Craig K. Sedgwick

Levikkijohtaja: Stephen R. Christiansen

Kotimaansivut:

Irina Riihikoski

Siltapellonkuja 2 L 110

00740 HELSINKI

Puhelin: 044 343 4424

Sähköposti: irina.riihikoski@gmail.com

Jakelu:

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

MSR Filialen

Sveagatan 8 A, 44132 Alingsås, Sverige

Tilaukset:

Tilaukset ja osoitteenmuutokset tehdään asiakaspalveluun:

Puhelinnumero: +46 (0) 8500 655 20

Sähköposti: rcstockholm@ldschurch.org

Verkkotilaukset: store.lds.org

Vuositilauhinta: 7,50 €

Toimittakaa käsikirjoitukset ja tiedustelut verkossa osoitteessa liahona.lds.org tai postitse osoitteella *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA tai sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormonin kirjan sana, joka tarkoittaa "kompassia" tai "suunnannäyttäjää") ilmestyy albanian, armenian, bulgarian, cebun, englannin, espanjan, fidžin, hollannin, indonesian, islannin, italian, japanin, khmerin, kiinän (sekä tavallisin että yksinkertaistetuin kirjoitusmerkein), kiribatn, korean, kreikan, kroatian, latvian, liettuan, malagasian, marshallin, mongolin, norjan, portugalil, puolan, ranskan, romanian, ruotsin, saksan, samoan, sloveenin, suomen, suahilin, tagalogin, tahitin, tanskan, thain, tongan, tšekin, ukrainan, unkarin, urdun, venäjän, vietnamin ja viron kielellä. (Ilmestymiskerrat vaihtelevat kielittäin.)

© 2013 Intellectual Reserve, Inc. Kaikki oikeudet pidätetään. Printed in the United States of America.

Liahonan tekstiä ja kuva-aineistoa saa kopioida satunnaisesti epäkaupalliseen käyttöön kirkossa tai kotona. Kuva-aineistoa ei kuitenkaan saa kopioida, mikäli se kielletään kuvituksen lähdemerkinnässä. Tekijänoikeutta koskevat kysymykset tulee lähettää osoitteeseen: Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sähköposti: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2013 Vol. 65 No. 11. *Liahona* (USPS 311-480)

Finnish (ISSN 1522-9181) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.

Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

PUHUJAHAKEMISTO

Andersen, Neil L., 92
Ballard, M. Russell, 43
Bednar, David A., 17
Burton, Linda K., 111
Caussé, Gérald, 49
Christofferson, D. Todd, 29
Cook, Quentin L., 88
Dube, Edward, 15
Dyches, Timothy J., 37
Eyring, Henry B., 25, 58, 69
Funk, Randy D., 52
Hales, Robert D., 6
Hamilton, Kevin S., 99
Holland, Jeffrey R., 40
Maynes, Richard J., 79
McConkie, David M., 96
Monson, Thomas S., 4, 61, 85, 110, 121
Nelson, Russell M., 106
Nielsen, S. Gifford, 33
Oaks, Dallin H., 72
Ochoa, Adrián, 102
Oscarson, Bonnie L., 76
Packer, Boyd K., 26
Perry, L. Tom, 46
Reeves, Linda S., 118
Scott, Richard G., 82
Soares, Ulisses, 9
Stephens, Carole M., 12, 115
Uchtdorf, Dieter F., 21, 55
Valenzuela, Arnulfo, 35
Vinson, Terence M., 104

AIHEHAKEMISTO

Aktivointi, 12, 21, 35
Anteeksianto, 37
Avioliitto, 69, 72, 106
Ihmeet, 43
Innoitus, 6, 58
Israelin huone, 88
Itsehillintä, 9
Jeesuksen Kristuksen sovitus, 52, 55, 69, 82, 118
Jeesus Kristus, 9, 15, 37, 82, 102, 111
Joseph Smith, 96, 102
Kestäminen, 40, 79, 85, 99
Kiitollisuus, 85
Kirkon johtajat, 25
Kirkon kasvu, 4
Kirkon kokoukset, 15, 99
Kirkon tehtävät, 15, 69
Kotiopetus, 61
Kuolevainen ruumis, 106
Kuuluminen joukkoon, 21
Kymmenykset, 17
Käskyt, 72
Kääntämys, 76
Lepopäivä, 99
Liitot, 12, 82, 99, 111, 115, 118
Lähetysaarnaat, 33
Lähetystyö, 4, 33, 35, 43, 52
Masennus, 40
Media, 102
Mormonin kirja, 82
Myötätunto, 40
Naiset, 29
Onnellisuus, 69, 85
Opettaminen, 96
Orjuus, 88
Palveleminen, 12, 58, 61, 82, 96, 111

Pappeus, 46, 58, 92, 115
Paraneminen, 37
Parannus, 26, 52, 55, 82, 118
Pelastussuunnitelma, 72
Perhe, 29, 69, 72, 88, 106
Profeetat, 6
Pyhien kirjoitusten tutkiminen, 46, 96, 121
Pyhä Henki, 96
Pyhät kirjoitukset, 26
Rakkaus, 12, 35, 43, 49, 58, 69, 104, 111, 121
Rauha, 26
Rukous, 121
Sakramentti, 99, 118
Siunaukset, 17
Siveys, 29, 72
Sävyisyys, 9
Tahdonvapaus, 106
Taivaallinen Isä, 69
Temppelet, 17, 115, 118
Todistus, 76, 79, 102
Toimitukset, 92, 115
Uhri, 76
Usko, 15, 21, 43, 104
Uskonkappaleet, 46
Uskonnonvapaus, 88
Valmistautuminen, 102
Vanhurskaus, 79
Vastoinkäymiset, 40, 55, 79, 85, 104, 118, 121
Viimeiset ajat, 26
Voima, 92, 96
Ykseys, 15, 49
Yleiskonferenssi, 6, 110
Ystävystyminen, 21, 49
Äitiys, 29, 72

Presidentti Thomas S. Monson

Tervetuloa konferenssiin

Rukoilen, että täytyisimme Herran Hengellä, kun kuuntelemme ja opimme.

Kuinka hyvä onkaan, rakkaat veljeni ja sisareni, kokoontua jälleen kerran yhteen. Siitä, kun profeetta Joseph Smith perusti kirkon Herran johdolla, on nyt vähän yli 183 vuotta. Tuossa kokouksessa 6. huhtikuuta 1830 oli läsnä kuusi kirkon jäsentä.¹

Voin ilokseni ilmoittaa, että kaksi viikkoa sitten kirkon jäsenmäärä nousi 15 miljoonaan. Edelleenkin kirkko kasvaa vakaasti ja muuttaa joka vuosi yhä useampien ihmisten elämää. Se levittäytyy ympäri maailman, kun lähetyssaarnaajamme etsivät niitä, jotka etsivät totuutta.

Siitä, kun ilmoitin lähetystyöpalvelun ikärajan laskemisesta, on kulunut hädin tuskin vuosi. Tuon ilmoituksen jälkeen palvelemissa olevien kokoai-kaisten lähetyssaarnaajien määrä on kasvanut 58 500:sta lokakuussa 2012 tähänhetkiseen 80 333:een. Miten upean ja innoittavan reaktion kutsuun me olemmekaan nähneet!

Pyhissä kirjoituksissa ei ole merkityksellisempää julistusta, ei sitovampaa vastuuta, ei suurempaa ohjetta kuin se käsky, jonka ylösnoussut Herra antoi ilmestyessään Galileassa yhdelletoista opetuslapselle. Hän sanoi: ”Menkää siis ja tehkää kaikki

kansat minun opetuslapsikseni: kastakaa heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen.”² Profeetta Joseph Smith on julistanut: ”Loppujen lopuksi suurin ja tärkein velvollisuus on saarnata evankeliumia.”³ Jotkut täällä tänään olevista saattavat yhä muistaa presidentti David O. McKayn sanat, hänen muotoilemansa tunnetun lauseen: ”Jokainen jäsen on lähetyssaarnaaja!”⁴

Lisään heidän sanomaansa omat sanani. Nyt on aika jäsenten ja lähetyssaarnaajien liittyä yhteen, toimia yhdessä, tehdä työtä Herran viinitarhassa tuodaksemme sieluja Hänen luokseen. Hän on valmistanut meille keinot kertoa evankeliumista monin erilaisin tavoin, ja Hän auttaa meitä ponnisteluissamme, jos toimimme uskossa Hänen työnsä toteuttamiseksi.

Voidaksemme huolehtia yhä kasvavasta lähetyssaarnaajiemme joukosta olen aiemmin pyytänyt jäseniämme tekemään mahdollisuuksiensa mukaan lahjoituksia seurakuntansa lähetyssaarnaajarahastoon tai kirkon yleiseen lähetyssaarnaajarahastoon. Tuohon pyyntöön on vastattu ilahduttavasti, mikä on auttanut rahoittamaan

niiden tuhansien lähetyssaarnaajien lähetystyön, joilla ei olosuhteidensa vuoksi ole varaa rahoittaa omaa lähetystyötään. Kiitän teitä runsaskätisistä lahjoituksistanne. Avuntarve on jatkuvaa, jotta voimme edelleen avustaa niitä, jotka haluavat

innokkaasti palvella mutta joilla itsellään ei ole varoja siihen.

Veljet ja sisaret, olemme tulleet tänne saamaan opetusta ja innoitusta. Seuraavien kahden päivän aikana esitetään monia puheita, jotka kattavat moninaisia evankeliumin aiheita.

Ne miehet ja naiset, jotka puhuvat teille, ovat etsineet pitämiinsä puheisiin taivaan apua.

Rukoilen, että täytyisimme Herran Hengellä, kun kuuntelemme ja opimme. Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Vaikka sinä päivänä, kun kirkko järjestettiin, paikalla oli muutamia kymmeniä ihmisiä, niin virallisiksi perustajajäseniksi merkittiin kuusi henkilöä.
2. Matt. 28:19.
3. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, 2007, s. 345.*
4. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1959, s. 122.

Vanhin Robert D. Hales
kahentoista apostolin koorumista

Yleiskonferenssi – uskon ja todistuksen vahvistamista

*Voi, kuinka me tarvitsemmekaan yleiskonferenssia!
Konferenssien ansiosta uskomme vahvistuu ja todistuksemme
syvenee.*

Kiitos, presidentti Monson, opetuksestasi ja esimerkistäsi Kristuksen kaltaisesta palvelemisesta sekä toimeksiannostasi, että meidän kaikkien tulee olla lähetyssaarnaajia. Me rukoilemme alati puolestasi.

Meidän taloudenhoitokaute-
namme Vapahtaja Jeesus Kristus
nimitti pyhien kokoontumista *omaksi*
yleiskonferenssiksi.¹

Missä päin maailmaa me olemmekin ja millä tavoin tämän yleiskonferenssilähetyksen me vastaanotammekin, todistan, että olemme kokoontuneet *Hänen* konferenssiinsa. Todistan myös, että kuulemme Hänen sanaansa, sillä onhan Hän sanonut: ”Olipa se puhuttu minun omalla äänelläni tai minun palvelijoideni äänellä, se on sama.”²

Konferenssit ovat aina olleet osa Jeesuksen Kristuksen tosi kirkkoa. Aadam kokosi jälkeläisensä ja profetoi tulevista asioista. Mooses kokosi Israelin lapset ja opetti heille käskyt, jotka hän oli saanut. Vapahtaja opetti suuria

väkijoukkoja, jotka kokoontuivat sekä Pyhässä maassa että Amerikan mantereella. Pietari kokosi uskovia Jerusalemissa. Ensimmäinen yleiskonferenssi näinä myöhempinä aikoina pidettiin vain kaksi kuukautta kirkon perustamisen jälkeen, ja konferensseja on pidetty säännöllisesti tähän päivään saakka.

Nämä konferenssit pidetään aina Herran johdolla, Hänen Henkensä ohjaamina.³ Me emme saa etukäteen tiettyjä aiheita puheisiimme. Viikkojen ja kuukausien kuluessa, usein läpi unettomien öiden, me panemme toivomme Herraan. Paastoamalla, rukoilemalla, tutkimalla ja pohdiskelemalla saamme selville sen sanoman, jonka *Hän* haluaa antaa meille.

Joku saattaa kysyä: ”Miksei innoitus tule helpommin ja nopeammin?” Herra opetti Oliver Cowderylle: ”Sinun täytyy tutkia sitä tarkoin mielessäsi; sitten sinun on kysyttävä minulta, onko se oikein.”⁴ Konferenssin sanomat avautuvat meille Pyhän Hengen avulla, kun

olemme valmistautuneet rukoillen.

Tämä periaate on totta kaikkien kirkon jäsenten kohdalla valmistautuessamme osallistumaan seurakunta-, vaarna- ja yleiskonferensseihin. Me tutkimme mielessämme, mitä tarvitsemme ja halajamme taivaalliselta Isältä, ja rukoilemme ymmärtääksemme ja soveltaaksemme elämäämme sitä, mitä meille opetetaan. Kun on konferenssin aika, uhraamme muut toiminnat pannen pois sen, mikä on tästä maailmasta, ja etsien sitä, mikä on paremmasta.⁵ Sitten kokoamme perheemme kuulemaan Herran sanaa, aivan kuten kuningas Benjaminin kansa teki.⁶

Lapset ja nuoret haluavat olla mukana. Teemme vakavan virheen, jos oletamme, että konferenssi on heidän älynsä ja hengellisen herkkyytensä yläpuolella. Lupaam kirkon nuorille jäsenille, että jos kuuntelette, te tunnette Hengen vahvistuvan sisällänne. Herra kertoo teille, mitä Hän haluaa teidän tekevän elämässänne.

Konferensseissa voimme saada Herran sanaa, joka on tarkoitettu juuri meille. Eräs jäsen todisti: ”Kun kuuntelin puhettasi, olin ällistynyt. – Puheesi oli henkilökohtaista ilmoitusta perheelleni suoraan Herralta. En ole koskaan elämässäni tuntenut niin suurta Hengen ilmenemistä kuin niinä minuutteina, kun Pyhä Henki puhui suoraan minulle.”

Toinen sanoi: ”En ole koskaan aikaisemmin tuntenut niin voimakkaasti, että jokin puhe olisi esitetty minulle.”

Tämä on mahdollista, koska Pyhä Henki vie Herran sanan sydämeemme tavoilla, jotka voimme ymmärtää.⁷ Kun teen muistiinpanoja konferenssin aikana, en aina kirjoita muistiin täsmälleen sitä, mitä puhuja sanoo, vaan huomioin sen henkilökohtaisen ohjauksen, jota Henki minulle antaa.

Se, mitä *sanotaan*, ei ole niin tärkeää kuin se, mitä me *kuulemme* ja mitä me *tunnumme*.⁸ Siksi näemme vaivaa sen eteen, että saisimme kokea konferenssin ympäristössä, jossa voimme selkeästi kuulla, tuntea ja ymmärtää hiljaisen, vienon Hengen äänen.

Voi, kuinka me tarvitsemmekaan yleiskonferenssia! Konferenssien ansiosta uskomme vahvistuu ja todistuksemme syvenee. Ja kun olemme kääntyneet, me vahvistamme toisiamme pysymään vahvoina näiden viimeisten aikojen palavien nuolten keskellä.⁹

Viime vuosikymmeninä kirkko on laajalti säästynyt niiltä kauheilta väärinymmärryksiltä ja vainoilta, joita varhaiset pyhät kokivat. Aina ei tule olemaan niin. Maailma etäänny Herrasta nopeammin ja kauemmaksi kuin koskaan aikaisemmin. Vastustaja käyttää voimaansa ja vaikutusvaltaansa maan päällä. Me katsomme, kuulemme, luemme, tutkimme ja jaamme muille profeettojen sanoja, jotta meitä varoitettaisiin ennalta ja jotta olisimme suojassa. Esimerkiksi ”Perhe – julistus maailmalle” annettiin kauan ennen kuin koimme haasteita, joita perheet nykyään kohtaavat. ”Elävä Kristus – apostolien todistus” valmistettiin etukäteen ajalle, jolloin tarvitsemme sitä eniten.

Emme ehkä tiedä kaikkia syitä, miksi profeetat ja konferenssien puhujat puhuvat konferenssissa meille tietyistä aiheista, mutta Herra tietää. Presidentti Harold B. Lee opetti: ”Ainoa turva, joka meillä on tämän kirkon jäsenenä, – – on [ottaa] vaarin niistä sanoista ja käskyistä, jotka Herra antaa profeettansa kautta. On joitakin asioita, jotka vaativat kärsivällisyyttä ja uskoa. Ette ehkä pidä siitä, mitä kuulette kirkon johtajilta. Se saattaa olla vastoin [henkilökohtaisia]

näkemyksiänne. Se saattaa olla vastoin yhteiskunnallisia näkemyksiänne. Se saattaa häiritä sosiaalista kanssakäymistä jonkin verran. Mutta jos kuuntelette näitä asioita kuten Herra itse ne puhui, kärsivällisesti ja uskossa, lupauksena on, että ’helvetin portit eivät teitä voita; – – ja Herra Jumala hajottaa pimeyden voimat teidän edestänne ja saattaa taivaat järkkymään teidän parhaaksenne ja nimensä kunniaksi’ (OL 21:6).¹⁰

Kuinka presidentti Lee tiesi, mitä tulisimme kohtaamaan omana aikanamme? Hän tiesi, koska hän oli profeetta, näkijä ja ilmoituksensaaja. Ja jos me kuuntelemme ja seuraamme profeettoja nyt, myös heitä, jotka puhuvat juuri tässä konferenssissa, meitä vahvistetaan ja suojellaan.

Yleiskonferenssin suurimmat siunaukset tulevat meille konferenssin jälkeen. Muistakaa kaava, joka toistuu usein pyhissä kirjoituksissa: me kokoونnumme kuulemaan Herran sanoja ja palaamme sitten koteihimme elämään niiden mukaan.

Kun kuningas Benjamin oli opettanut kansaansa, ”hän lähetti väkijoukon pois, ja he palasivat kukin perheineen omaan kotiinsa”¹¹. Kuningas Limhi teki aikanaan samoin.¹² Opetettuaan ja siunattuaan ihmisiä Runsaudenmaan

temppelein luona Vapahtaja sanoi heille: ”Menkää sen tähden koteihinne ja pohdiskelkaa sitä, mitä minä olen sanonut, ja pyytäkää Isältä minun nimessäni, että te voisitte ymmärtää, ja valmistakaa mieltänne huomispäivää varten, niin minä tulen jälleen teidän luoksenne.”¹³

Me hyväksyimme Vapahtajan kutsun, kun pohdimme ja rukoilemme ymmärtääksemme, mitä meille on opetettu, ja sitten lähdemme tekemään Hänen tahtonsa mukaan. Muistakaa presidentti Spencer W. Kimballin sanat: ”Minä olen päättänyt, että kun lähdän kotiin tästä [yleis]konferenssista, – – elämässäni on monta, monta asiaa, joissa voin tulla täydellisemmäksi. Olen mielessäni laatinut niistä luettelon ja alan työskennellä niiden hyväksi heti, kun olemme päättäneet konferenssin.”¹⁴ Presidentti Monson sanoi hiljattain: ”Kehotan teitä lukemaan puheet – – ja pohtimaan niihin sisältyviä sanoja. Olen omassa elämässäni huomannut, että saan vieläkin enemmän näistä innoitetuista saarnoista, kun tutkin niitä syvällisemmin.”¹⁵

Sen lisäksi että taivaallinen Isä kutsuu meitä tutkimaan itseksemme ja perheen kanssa pyhiä kirjoituksia, Hän haluaa meidän tutkivan säännöllisesti sitä, mitä olemme oppineet

konferenssissa, ja toteuttavan sitä omassa elämässämme. Todistan, että ne, jotka panevat luottamuksensa Herraan ja noudattavat uskossa Hänen neuvojaan, saavat suurta voimaa siunatakseen itseään, perhettään ja tulevia sukupolvia.

Taivaallinen Isä on näyttänyt tien. Tässä konferenssissa 97 prosenttia kirkon jäsenistä kuulee nämä puheet omalla kielellään. Miljoonat jäsenet 197 maassa seuraavat tätä konferenssia 95 kielellä. Vain parin kolmen päivän kuluessa puheet ilmestyvät lds.org-sivustolle englannin kielellä, ja viikon kuluessa ne alkavat olla saatavilla 52 kielellä. Nykyään saamme painetut kirkon lehdet kolmen viikon kuluessa yleiskonferenssista. Meidän ei enää tarvitse odottaa kuukausia ennen kuin puheet saapuvat postitse. Voimme lukea, kuunnella, katsoa ja jakaa profeettojen opetuksia tietokoneella, puhelimella tai muulla elektronisella laitteella. Voimme milloin ja missä tahansa laajentaa tietämystämme, vahvistaa uskoamme ja todistustamme, suojella perhettämme ja johdattaa sen turvallisesti kotiin.

Tämän konferenssin puheet nivotaan myös verkossa olevaan nuorten opetusohjelmaan. Vanhemmat, te pääsette katsomaan nuorten oppiaiheita osoitteessa lds.org. Ottakaa selvää, mitä lapsenne oppivat, ja ottakaa se aiheeksi myös omaan tutkimiseenne, perheen keskusteluihin, perheiltoihin, perheneuvostoon ja henkilökohtaisiin puhutteluihin jokaisen lapsenne kanssa siitä, mitä heille kullekin pitää opettaa.

Kehotan kaikkia jäseniä käyttämään kirkon verkkosivuilla ja mobiilisovelluksilla olevia lähdeaineistoja. Niitä parannellaan jatkuvasti, jotta ne olisivat helpompia käyttää ja merkityksellisempiä elämässämme. Sivustolla lds.org on aineistoa, joka auttaa teitä tutkimaan evankeliumia, vahvistamaan kotianne ja perhettänne sekä palvelemaan kirkon tehtävässänne. Voitte myös löytää niitä esivanhempianne, jotka tarvitsevat temppeleitoimitukset, sekä aineistoa, joka tukee teitä pelastuksen työssä, kuten evankeliumista kertomisessa. Vanhemmat voivat näyttää esimerkkiä valmistaessaan lapsiaan kasteelle, pappeteen, kokoaikaiseen lähetystyöhön ja temppeleihin. Kaikki tämä voi auttaa meitä kulkemaan kaitaa ja kapeaa temppeleitoimitusten ja -liittojen polkua sekä tulemaan kelvillisiksi saamaan ikuisen elämän siunauksen.

Viime huhtikuun konferenssin yleisessä pappuskokouksessa kerroin siitä, kuinka isäni piirsi kuvan ritarista haarniskassa opettaakseen minulle ajatuksen Jumalan taisteluväestön

Jason yllään "Jumalan taisteluväestös".

pukemisesta ja siitä hengellisestä suojasta, jonka se tuo.

Kun tuo kokous oli ohi, eräs isä kertoi perheelleen, mitä hän oli oppinut. Siitä innostuneena heidän nuori poikansa Jason etsi lds.org-sivustolta puheeni, jotta voisi kuunnella sen itse. Muutama päivä myöhemmin hän tuli perheiltään jakaakseen tämän opetuksen veljiensä ja siskojensa kanssa. Tässä hän on.

Yksinkertainen konferenssipuhe, Herran innoittama, lapsen vastaanottama, opetettiin perheelle henkilökohtaisella ja voimallisella tavalla. Rakastan hänen vanhurskauden rintahaarniskaansa. Rakastan hänen uskon kilpeään, jolla voi torjua vastustajan palavat nuolet. Nämä ovat konferenssin siunauksia.

Veljeni ja sisareni, lausun erityisen todistukseni, että Herra Jeesus Kristus elää ja on tämän kirkon johdossa. Tämä on *Hänen* yleiskonferenssinsä. Lupaan teille Hänen nimessä, että jos rukoilette vilpittömästi haluten kuulla taivaallisen Isän äänen tämän konferenssin puheissa, niin te huomaatte, että Hän on puhunut teille auttaakseen teitä, vahvistaakseen teitä ja johdattaakseen teidät kotiin Hänen luokseen. Jeesuksen Kristuksen nimessä. ■

VIITTEET

1. Ks. OL 124:88.
2. OL 1:38.
3. Ks. OL 46:2.
4. OL 9:8.
5. Ks. OL 25:10.
6. Ks. Moosia 2:5.
7. Ks. 2. Nefi 33:1.
8. Julkaisussa Conference Report, Tongan vyöhykekonferenssi, 1976, s. 27.
9. Ks. Luuk. 22:31–32.
10. *Kirkon presidenttien opetuksia: Harold B. Lee*, 2001, s. 84.
11. Moosia 6:3.
12. Ks. Moosia 8:4.
13. 3. Nefi 17:3.
14. Ks. Richard G. Scott, "Hengellisen tiedon saaminen", *Valkeus*, tammikuu 1994, s. 88.
15. "Herra olkoon tiellä kansasi", *Liahona*, marraskuu 2012, s. 110.

Vanhin Ulisses Soares

seitsemänkymmenen koorumien johtokunnasta

Ole sydämeltäsi sävyisä ja nöyrä

Se, että on sävyisä, ei tarkoita heikkoutta, vaan se tarkoittaa sitä, että käyttäydymme hyväntahtoisesti ja ystävällisesti.

Mormon opetti, ettei ihmisellä ”voi olla uskoa ja toivoa, ellei hän ole sydämeltään sävyisä ja nöyrä”¹. Hän lisäsi, että ilman sellaisia ominaisuuksia ”hänen uskonsa ja toivonsa on turhaa, sillä kukaan ei ole otollinen Jumalan edessä, paitsi sydämeltään sävyisät ja nöyrät”².

Sävyisyys on niiden luonteenpiirre, jotka pelkäävät Jumalaa, ovat vanhurskaita, nöyriä, alttiita oppimaan ja kärsivällisiä kärsimyksissä.³ Ne, joilla on tämä ominaisuus, ovat halukkaita seuraamaan Jeesusta Kristusta, ja heidän luonteenlaatunsa on tyyni, säyseä, suvaitsevainen ja mukautuvainen.

Apostoli Paavali opetti, että sävyisyys on Hengen hedelmä.⁴ Siksi se voidaan saavuttaa helpoimmin, jos elämme ”Hengen varassa”⁵. Ja elääksemme Hengen varassa elämäntapamme täytyy osoittaa vanhurskautta Herran edessä.

Kun otamme Kristuksen nimen päällemme, meiltä odotetaan, että pyrimme saamaan itsellemme Hänen ominaisuuksiaan ja muuttamaan luonnettamme tullaksemme joka päivä enemmän Hänen kaltaisikseen. Vapahtaja sanoi opetuslapsiaan kehottaen:

”Olkaa siis täydellisiä, niin kuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen.”⁶ Jos me tulemme Kristuksen luokse, kiellämme itseltämme kaiken jumalattomuuden ja rakastamme Jumalaa, silloin Kristuksen armon kautta tulee päivä, jolloin voimme olla täydellisiä Hänessä.⁷

Kristuksen kaltaiset ominaisuudet ovat lahjoja Jumalalta. Saamme näitä ominaisuuksia käyttäessämme tahdonvapauttamme vanhurskaasti. Ollaksemme Jumalan mielen mukaisia meidän täytyy tunnistaa heikkoutemme ja olla halukkaita ja innokkaita kehittymään.⁸

Sävyisyys on ehdottoman tärkeää, jotta meistä voi tulla enemmän Kristuksen kaltaisia. Ilman sitä me emme pysty omaksumaan muita tärkeitä hyveitä. Se, että on sävyisä, ei tarkoita heikkoutta, vaan se tarkoittaa sitä, että käyttäydymme hyväntahtoisesti ja ystävällisesti osoittaen vahvuutta, seesteisyyttä, tervettä omanarvontuntoa ja itsehillintää.

Sävyisyys oli yksi selvimmin näkyvistä ominaispiirteistä Vapahtajan elämässä. Hän itse opetti opetuslapsilleen: ”Katsokaa minua: minä olen sydämeltäni lempeä ja nöyrä.”⁹

Meitä on syntymässä siunattu sävyisyyden siemenellä sydämessämme. Meidän täytyy ymmärtää, ettei tuota siementä voi kasvattaa ja kehittää silmänräpäyksessä vaan pikemminkin ajan kuluessa. Kristus pyytää meitä ottamaan ”joka päivä [ristimme]”¹⁰, mikä tarkoittaa, että sen täytyy olla jatkuva huomion keskipiste ja halu.

Presidentti Lorenzo Snow, taloudenhoitokautemme viides profeetta, opetti: ”Meidän velvollisuutemme on yrittää olla täydellisiä, – – kehittyä joka päivä ja tarkastella edellisen viikon suuntaamme ja tehdä asioita paremmin tällä viikolla, tehdä asioita paremmin tänään kuin teimme ne eilen.”¹¹ Niinpä ensimmäinen askel sävyisäksi tulemisessa on kehittyä päivä päivältä. Meidän tulee yrittää olla joka päivä parempia kuin edellispäivänä, kun kuljemme eteenpäin tällä tavoin.

Presidentti Snow lisäsi:

”Meillä on pienet mielettömyytemme ja heikkoutemme. Meidän tulee pyrkiä voittamaan ne mahdollisimman pian, ja – – tulee juurruttaa tämä tunne lastemme sydämeen, – – jotta he oppisivat käyttäytymään oikein Hänen edessään kaikissa olosuhteissa.

Jos aviomies voi elää vaimonsa kanssa yhden päivän riitelemättä tai kohtelematta ketään epäystävällisesti tai murehduttamatta Jumalan Henkeä – –, hän on siinä määrin täydellinen. Pyrkiköön hän sitten toimimaan samoin seuraavana päivänä. Oletetaan kuitenkin, että hän epäonnistuu tässä seuraavan päivän yrityksessään. Se ei ole mikään syy sille, että hän epäonnistuisi yrityksessään kolmantena päivänä.”¹²

Tunnustaessaan omistautumisemme ja sinnikkyytemme Herra antaa meille sen, mitä me emme kykene puuttellemme ja inhimillisine heikkouksinemme itse saavuttamaan.

Toinen tärkeä askel sävyisäksi tulemisessa on oppia malttamaan mielemme. Koska meissä jokaisessa asuu luonnollinen ihminen ja koska me elämme maailmassa, joka on täynnä paineita, mielemme malttamisesta saattaa tulla yksi elämämme haasteista. Miettikää muutaman sekunnin ajan, kuinka reagoitte, kun joku ei toimi toiveidenne mukaan heti, kun niin haluatte. Entä kun ihmiset eivät hyväksy teidän ajatuksianne, vaikka olette aivan varmoja, että ne ovat oikea ratkaisu johonkin ongelmaan? Mikä teidän reaktionne on, kun joku loukkaa teitä, arvostelee sitä, mitä teette, tai on epäystävällinen vain siksi, että on itse pahalla tuulella? Näinä hetkinä ja muissa vaikeissa tilanteissa meidän tulee oppia malttamaan mielemme ja ilmaisemaan tuntemme pitkämielisesti ja lempeällä taivuttelemisella. Kaikkein tärkeintä tämä on kodissamme ja suhteessamme selestiseen kumppaniimme. Niiden 31 vuoden aikana, jotka olen ollut naimisissa rakkaimpani kanssa, hän on usein muistuttanut minua lempeästi tästä, kun olemme kohdanneet elämän rauhaa horjuttavia haasteita.

Toisessa kirjeessä Timoteukselle olevissa ohjeissa apostoli Paavali sanoi:

”Herran palvelija ei saa riidellä, vaan hänen on oltava ystävällinen kaikille, taitava opettamaan ja kärsivällinen,

niin että hän lempeästi ojentaa vastustelevia. Ehkäpä Jumala antaa heidän mielensä muuttua, niin että he tulevat tuntemaan totuuden ja selviävät.”¹³

Hallitsemalla reaktioitamme, olemalla tyyniä ja hillittyjä sekä välttämällä kiistaa me alamme tulla kelvollisiksi saamaan sävyisyyden lahjan. Presidentti Henry B. Eyring on sanonut: ”Kun me uskon avulla säilytämme malttimme ja tukahduttamme ylpeytemme, Pyhä Henki antaa hyväksyntänsä ja pyhistä lupauksista ja liitoista tulee varmoja.”¹⁴

Vielä yksi askel sävyisyyden saavuttamiseen on tulla nöyräksi. Herra opasti Thomas B. Marshia profeetta Joseph Smithin kautta sanoen: ”Ole nöyrä, niin Herra, sinun Jumalasi, johdattaa sinua kädestä ja antaa sinulle vastauksen rukouksiisi.”¹⁵

Minä uskon, veljet ja sisaret, että vain ne, jotka ovat nöyriä, pystyvät

huomaamaan ja ymmärtämään Herran vastaukset rukouksiinsa. Nöyrät ovat alltiita oppimaan sekä käsittävät, kuinka riippuvaisia he ovat Jumalasta, ja haluvat alistua Hänen tahtoonsa. Nöyrät ovat sävyisiä, ja heillä on kyky vaikuttaa muihin niin että muutkin olisivat sitä. Jumalan lupaus nöyrille on, että Hän johdattaa heitä kädestä. Minä uskon todella, että me vältämme elämässämme kiertoteitä ja surua, kunhan vain kuljemme käsi kädessä Herran kanssa.

Yksi kauneimmista nykyajan sävyisyyden esimerkeistä, mitä tiedän, on veli Moses Mahlangu. Hänen kääntymyksensä alkoi vuonna 1964, kun hän sai Mormonin kirjan. Hän oli lumoutunut lukiessaan tätä kirjaa, mutta vasta 1970-luvun alkupuolella hän näki kadulla kulkiessaan MAP-kirkon kyltin eräässä rakennuksessa Johannesburgissa Etelä-Afrikassa. Veli Mahlangun kiinnostus heräsi, ja hän astui sisään tuohon rakennukseen saadakseen tietää enemmän kirkosta. Hänelle kerrottiin ystävällisesti, että hän ei voisi osallistua kokouksiin tai tulla kastetuksi, koska maan lait eivät tuohon aikaan sallineet sitä.

Veli Mahlangu hyväksyi tuon päätöksen sävyisästi ja nöyrästi kantamatta kaunaa, mutta hänellä oli yhä voimakas halu saada tietää enemmän kirkosta. Hän pyysi kirkon johtohenkilöiltä, josko he voisivat jättää yhden seurakuntatilan ikkunoista auki sunnuntai-kokousten aikana, niin että hän voisi istua ulkona ja kuunnella kokouksia. Useiden vuosien ajan veli Mahlangun perhe ja ystävät kävivät säännöllisesti kirkossa ”ikkunan kautta”. Eräänä päivänä vuonna 1980 heille kerrottiin, että he voisivat olla kirkossa ja että heidät voitaisiin myös kastaa. Mikä loistava päivä se olikaan veli Mahlangulle.

Myöhemmin kirkko järjesti hänen asuinalueelleen Sowetoon lähetykseurakunnan. Tämä onnistui ainoastaan sen

päätäväisyyden, rohkeuden ja uskollisuuden vuoksi, jota osoittivat ihmiset, kuten veli Mahlangu, joka pysyi uskollisena niin monta vuotta vaikeissa olosuhteissa.

Yksi veli Mahlangun ystävistä, joka oli liittynyt kirkkoon yhtä aikaa hänen kanssaan, kertoi minulle tämän kertomuksen vieraillessani Soweton vaarassa. Keskustelumme päätteeksi hän halasi minua. Sillä hetkellä, veljet ja sisaret, minusta tuntui kuin Vapahtajan rakastavat käsivarret olisivat ympäröineet minut. Sävyisyys heijastui tämän hyvän veljen silmistä. Sydän täynnä hyväntahtoisuutta ja syvää kiitollisuutta hän pyysi minua kertomaan presidentti Thomas S. Monsonille, kuinka kiitollisia ja siunattuja hän ja monet muut ovat siitä, että heillä on tosi evankeliumi elämässään. Veli Mahlangun ja hänen ystävänsä esimerkki sävyisyydestä todella vaikutti pysyvästi monien elämään – erityisesti omaani.

Veljet ja sisaret, minä uskon, että Vapahtaja Jeesus Kristus on suurin esimerkki sävyisyydestä. Hänen kuolevaisen elämänsä viimeisinä hetkinä Hänen oltuaan syytettynä ja tuomittavana epäoikeudenmukaisesti, Hänen kannettuaan tuskallisesti ristiään ylös Golgatalle Hänen vihollistensa pilkatessa ja kirotessa Häntä ja monien, jotka tunsivat Hänet ja olivat nähneet Hänen ihmetekojaan, hylättyä Hänet, Hänet naulittiin ristiin.

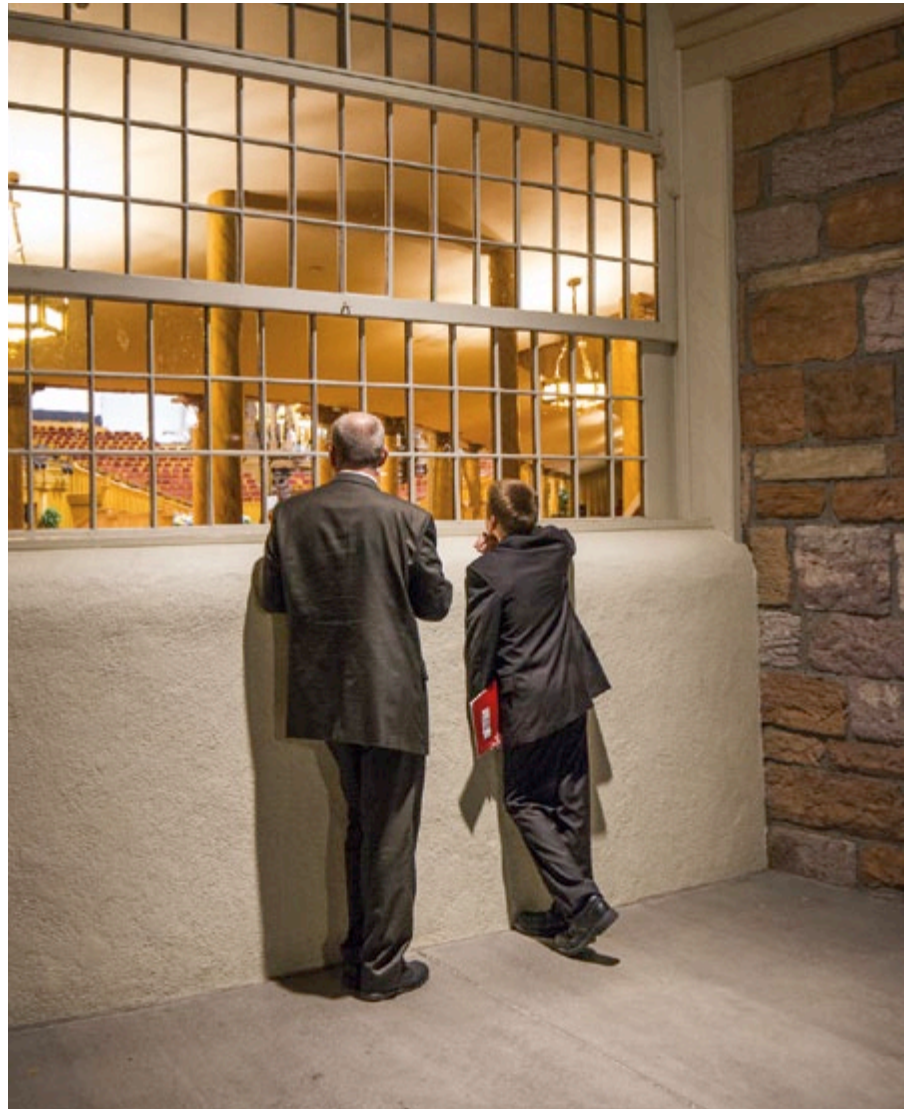
Jopa kaikkein ankarimman fyysisen kärsimyksen jälkeen Herra kääntyi Isänsä puoleen ja lausui sävyisän ja nöyrän sydämensä pohjasta: ”Isä, anna heille anteeksi. He eivät tiedä, mitä tekevät.”¹⁶ Kristus kohtasi äärimmäisen fyysisen ja hengellisen kärsimyksen antaen meille mahdollisuuden muuttaa hengellistä luonnettamme ja tulla sävyisiksi kuten Hän.

Lausun todistukseni siitä, että Jeesus Kristus on Vapahtajamme.

Todistan teille, että Hänen rakkautensa ansiosta muuttuminen on mahdollista. Meidän on mahdollista jättää heikkouksemme. Meidän on mahdollista torjua pahat vaikutukset elämässämme, hallita suuttumuksemme, tulla sävyisiksi ja omaksua Vapahtajamme kaltaisia ominaisuuksia. Hän näytti meille tien. Hän antoi meille täydellisen esimerkin ja käski meitä jokaista tulemaan Hänen kaltaisekseen. Hänen kutsunsa meille on, että seuraamme Häntä, noudatamme Hänen esimerkkiään ja tulemme Hänen kaltaisikseen. Lausun todistuksen näistä totuuksista Hänen pyhässä nimessään, Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Moroni 7:43.
2. Moroni 7:44.
3. Ks. PKO, ”Sävyisyys”, scriptures.lds.org/fi.
4. Ks. Gal. 5:22–23.
5. Gal. 5:25.
6. Matt. 5:48.
7. Ks. Moroni 10:32.
8. Ks. *Saarnatkaa minun evankeliumiani – lähetystyöpalvelun opas*, 2005, s. 120.
9. Matt. 11:29.
10. Luuk. 9:23.
11. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1898, s. 13.
12. *Kirkon presidenttien opetuksia: Lorenzo Snow*, 2012, s. 104.
13. 2. Tim. 2:24–26.
14. ”Liiton alaisia perheitä”, *Liahona*, toukokuu 2012, s. 65.
15. OL 112:10.
16. Luuk. 23:34.

Carole M. Stephens

ensimmäinen neuvonantaja Apyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa

Tiedämmekö, mitä meillä on?

Pappeuden toimitukset ja liitot tarjoavat edellytykset niiden siunausten täyteyteen, jotka Jumala on meille luvannut ja jotka Vapahtajan sovitus on tehnyt mahdolliseksi.

Perhejulistuksessa ensimmäinen presidenttikunta ja kahdentoista apostolin koorumi lausuvat näin: ”Kaikki ihmiset – miehet ja naiset – on luotu Jumalan kuvaksi. Jokainen heistä on taivaallisten vanhempien rakas henkipoika tai -tytär, ja sellaisena jokaisella on jumalallinen luonne ja päämäärä.”¹ Saavuttaakseen tämän jumalallisen päämäärän jokainen Jumalan poika ja tytär tarvitsee pappeuden toimituksia ja liittoja.

Me tarvitsemme kasteen. Kun meidät upotetaan kasteen vesiin, me lupaamme ottaa Kristuksen nimen päällemme, muistaa Hänet aina, pitää Hänen käskynsä ja palvella Häntä loppuun asti, jotta Hänen Henkensä olisi aina meidän kanssamme.²

Me tarvitsemme Pyhän Hengen lahjan. Tällä toimituksella me voimme päästä osallisiksi Hengen jatkuvasta kumppanuudesta. Presidentti Wilford Woodruff on opettanut: ”Jokaisella miehellä tai naisella, joka on koskaan tullut Jumalan kirkkoon ja kastettu syntien anteeksisaamiseksi, on oikeus saada ilmoitusta, oikeus saada Jumalan Henki auttamaan heitä heidän työssään, heidän kasvattaessaan

lapsiaan, heidän neuvoessaan lapsiaan ja niitä, joita heidät on kutsuttu johtamaan. Pyhää Henkeä ei ole rajoitettu miehille eikä apostoleille tai profeetoille. Se kuuluu jokaiselle uskolliselle miehelle ja naiselle ja jokaiselle lapselle, joka on kyllin vanha ottamaan vastaan Kristuksen evankeliumin.”³

Meidän täytyy saada temppele-endaumentti. Vanhin M. Russell Ballard on sanonut: ”Kun mies ja nainen menevät temppeleihin, he kumpikin saavat endaumentin samalla voimalla, joka sananmukaisesti on pappeuden voima. – Endaumentti on kirjaimellisesti voiman lahja.”⁴

Me tarvitsemme sinetöimistöimistuksen, joka johtaa iankaikkiseen elämään, suurimpaan kaikista Jumalan lahjoista.⁵ Tämän pappeuden toimituksen mies ja nainen voivat saada vain yhdessä. Vanhin Russell M. Nelson on opettanut: ”Pappeuden valtuus on palautettu siksi, että perheet voidaan sinetöidä ikuisiksi ajoiksi.”⁶

Me tarvitsemme mahdollisuuden uudistaa liittomme joka viikko, kun nautimme sakramentin. Myöhempien aikojen profeetat ja apostolit ovat

opettaneet, että kun me nautimme sakramentin kelvollisesti, me uudistamme paitsi kasteenliittomme myös ”kaikki Herran kanssa tekemämme liitot”⁷.

Nämä pappeuden toimitukset ja liitot tarjoavat edellytykset niiden siunausten täyteyteen, jotka Jumala on meille luvannut ja jotka Vapahtajan sovitus on tehnyt mahdolliseksi. Ne varustavat Jumalan pojat ja tyttäret voimalla, Jumalan voimalla⁸, ja tarjoavat meille mahdollisuuden saada iankaikkinen elämä – palata Jumalan eteen ja elää Hänen kanssaan Hänen iankaikkisessa perheessään.

Menin hiljattain pappeusjohtajien kanssa käymään neljän naisen kotona Hondurasissa. Nämä sisaret ja heidän perheensä tarvitsivat pappeuden avaimia ja valtuutta, pappeuden toimituksia ja liittoja sekä pappeuden voimaa ja siunauksia.

Kävimme erään hyvän sisaren luona, joka on naimisissa ja jolla on kaksi ihanaa lasta. Hän on uskollinen ja aktiivinen kirkossa, ja hän opettaa lapsiaan valitsemaan oikein. Mies tukee vaimonsa aktiivisuutta kirkossa, mutta ei itse ole jäsen. Heidän perheensä on vahva, mutta he tarvitsevat lisää pappeuden siunauksia päästäkseen osallisiksi suuremmasta voimasta. He tarvitsevat sitä, että isä ottaa vastaan kasteen sekä Pyhän Hengen lahjan saamisen toimitukset ja että hänelle annetaan pappeus. He tarvitsevat pappeuden voimaa, joka voidaan saada endaumentista ja sinetöimisestä.

Seuraavaksi kävimme kahden naimattoman sisaren kotona. Heillä kummallakin on suuri usko. Toisen sisaren poika on valmistautumassa lähetystyöhön. Toinen sisar saa syöpähoitoja. Lannistumisen ja epätoivon hetkinä he muistavat Vapahtajan sovituksen, ja heidät täyttää usko ja toivo. He kumpikin

tarvitsevat lisää niitä siunauksia ja sitä voimaa, joita voi saada temppelitoimitusten kautta. Kannustimme heitä valmistautumaan niiden toimitusten saamiseen kodissaan olevan tulevan lähetyssaarnaajan kanssa.

Viimeisenä kävimme erään sellaisen sisaren kotona, jonka aviomies oli äskettäin kuollut järkyttävässä onnettomuudessa. Tämä sisar on uusi käännyttäminen kirkossa, eikä hän ollut ymmärtänyt, että hän voisi saada oman endaumentin ja hänet voitaisiin sinetöidä aviomieheensä. Kun opetimme hänelle, että hän ja hänen edesmennyt miehensä voisivat saada nämä siunaukset, hän täyttyi toivolla. Tietäessään, että temppelitoimitusten ja -liittojen kautta hänen perheensä voidaan sinetöidä yhteen, hänellä on uskoa ja päättäväisyyttä kohdata edessä olevat haasteet.

Tämän lesken poika valmistautuu saamaan Aaronin pappeuden. Pojan asettaminen pappeuteen tulee olemaan suurena siunauksena äidille ja tämän perheelle. Silloin heillä on kodissaan pappeudenhaltija.

Kun tapasin nämä uskolliset naiset Hondurasissa, näin, että he pyrkivät pitämään perheensä aktiivisena evankeliumissa. He ilmaisivat kiitollisuutta liittonsa pitävistä seurakuntalaisista, jotka hellästi huolehtivat heistä ja auttavat täyttämään heidän ajallisia ja hengellisiä tarpeitaan. Kullakin näistä sisarista oli kuitenkin tarpeita, joita ei ollut täysin täytetty.

Kussakin näistä kolmesta kodista, joissa kävimme, viisas pappeusjohtaja kysyi kultakin sisarelta, oliko tämä saanut pappeuden siunauksen. Joka kerta vastaus oli kieltävä. Sinä päivänä jokainen sisar pyysi pappeuden

siunausta ja sai sellaisen. Kukin itki ilmaistessaan kiitollisuutta siitä lohdusta, ohjauksesta, kannustuksesta ja innoituksesta, jota hän sai taivaalliselta Isältään kelvollisen pappeudenhaltijan välityksellä.

Nämä sisaret innoittivat minua. He osoittivat kunnioitusta Jumalaa sekä Hänen voimaansa ja valtuuttaan kohtaan. Minäkin olin kiitollinen niistä pappeusjohtajista, jotka kävivät kanssani näissä kodeissa. Kun lähdimme pois kustakin kodista, neuvottelimme yhdessä siitä, kuinka näitä perheitä autetaan saamaan ne toimitukset, joita he tarvitsevat edetäkseen liiton tiellä ja vahvistaakseen kotiaan.

Nykypäivänä tarvitaan kipeästi sitä, että miehet ja naiset oppivat arvostamaan toisiaan Jumalan poikina ja tyttärinä ja kunnioittamaan Isäämme taivaassa ja Hänen pappeuttaan – Hänen voimaansa ja valtuuttaan.

Hänellä on suunnitelma meitä varten, ja kun me osoitamme uskoa ja luottamusta Hänen suunnitelmaansa, meidän kunnioituksemme Häntä sekä Hänen pappeuden voimaansa ja valtuuttaan kohtaan vahvistuu.

Maailmanlaajuisessa johtajien koulutuksessa *Perheen ja kirkon vahvistaminen pappeuden avulla* meille opetettiin, että sisarten, joilla ei ole kodissaan pappeudenhaltijoita, ei tarvitse koskaan tuntea olevansa yksin. Heidän saamansa toimitukset ja pitämänsä liitot siunaavat ja vahvistavat heitä. Heidän ei pidä epäröidä pyytää apua, kun sitä tarvitaan. Vanhin M. Russell Ballard opetti, että kirkossa jokaisen naisen on tarpeen tietää, että hänellä on piispa, vanhinten koorumin johtaja, kotiopettaja ja muita kelvollisia pappeudenhaltijoita, joihin hän voi luottaa ja jotka voivat tulla hänen kotiinsa ja auttaa häntä ja – kuten sisar Rosemary M. Wixom lisäsi – antaa siunauksen.⁹

Vanhin Ballard on lisäksi opettanut: ”Meidän Isämme taivaassa antaa voimaansa auliisti. Kaikki miehet ja kaikki naiset voivat päästä osalliseksi tästä voimasta saadakseen apua omaan elämäänsä. Kaikki, jotka ovat tehneet pyhiä liittoja Herran kanssa ja jotka pitävät nuo liitot kunniaissa, ovat oikeutettuja saamaan henkilökohtaista ilmoitusta, saamaan siunausta enkelten palveluksena [ja] olemaan yhteydessä Jumalaan.”¹⁰

Me kaikki tarvitsemme toisiamme. Jumalan pojat tarvitsevat Jumalan tyttäriä, ja Jumalan tyttäret tarvitsevat Jumalan poikia.

Meillä on erilaisia lahjoja ja erilaisia vahvuuksia. Ensimmäisen korinttilaiskirjeen luvussa 12 tähdenetään sitä, miten tärkeää on, että Jumalan pojat ja tyttäret – jokainen meistä – täyttävät omat roolinsa ja vastuunsa Herran suunnitelman mukaisesti, jotta kaikki voivat hyötyä.¹¹

Jumalan pojat, tiedättekö, keitä te olette? Tiedättekö, mitä teillä on? Oletteko kelvollisia käyttämään pappeutta sekä saamaan pappeuden voiman ja siunauksia? Hyväksyttekö tehtävänne ja vastuunne vahvistaa koteja isinä, isoisin, poikina, veljinä, setinä ja enoina? Osoitatteko

arvostavanne naisia, naisena olemista ja äitiyttä?

Jumalan tyttäret, tiedämmekö, keitä me olemme? Tiedämmekö, mitä meillä on? Olemmeko kelvollisia saamaan pappeuden voiman ja siunauksia? Otammeko vastaan meille annetut lahjat kiitollisina, arvokkaasti ja kunnioitavasti? Hyväksymmekö tehtävämme ja vastuamme vahvistaa koteja äiteinä, isöiteinä, tyttärinä, siskoina ja täteinä? Osoitammekö arvostavamme miehiä, miehenä olemista ja isyyttä?

Uskommeko me, liiton pojat ja tyttäret, taivaalliseen Isäämme ja Hänen iankaikkiseen suunnitelmaansa meitä varten? Uskommeko me Jeesukseen Kristukseen ja Hänen sovituksensa? Uskommeko me, että meillä on jumalallinen luonne ja päämäärä? Ja pyrkiessämme saavuttamaan tämän päämäärän ja saamaan kaiken, mitä Isällä on¹², ymmärrämmekö me, kuinka tärkeää on saada pappeuden toimitukset ja tehdä liittomme Herran kanssa sekä pitää ja uudistaa ne?

Me olemme taivaallisten vanhempien rakkaita henkipoikia ja -tyttäriä, joilla on jumalallinen luonne ja päämäärä. Meidän Vapahtajamme Jeesus Kristus on rakastanut meitä kyllyiksi antaakseen henkensä meidän

edestämme. Hänen sovituksensa tarjoaa meille pyhien pappeuden toimitusten ja liittojen avulla keinon edetä tiellä, joka johtaa taivaalliseen kotiimme.

Nämä pappeuden toimitukset ja liitot palautettiin maan päälle profetta Joseph Smithin kautta, ja nykyään presidentti Thomas S. Monsonilla on hallussaan kaikki pappeuden avaimet maan päällä.

Vanhin D. Todd Christofferson on opettanut: ”Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa on pappeuden valtuus toimittaa ne toimitukset, joiden kautta voimme solmia sitovia liittoja taivaallisen Isämme kanssa Hänen Pyhän Poikansa nimessä. – Jumala pitää teille antamansa lupaukset, kun te pidätte kunniaissa Hänen kanssaan tekemänne liitot.”¹³

Näistä asioista todistan Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129.
2. Ks. Moroni 4:3; 6:3.
3. *Kirkon presidenttien opetuksia: Wilford Woodruff*, 2005, s. 50.
4. ”Let Us Think Straight”, Brigham Youngin yliopiston koulutusviikon hartaustilaisuus, 20. elokuuta 2013; speeches.byu.edu.
5. Ks. OL 14:7; ks. myös OL 131:1–4.
6. ”Avioliiton vaaliminen”, *Liahona*, toukokuu 2006, s. 37; tai julkaisussa *Tyttäriä minun vallakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä*, 2011, s. 142.
7. Delbert L. Stapley, julkaisussa Conference Report, lokakuu 1965, s. 14; lainattuna artikkelissa L. Tom Perry, ”Sakramentin nauttiminen”, *Liahona*, toukokuu 2006, s. 41; ks. myös *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997, s. 561; *The Teachings of Spencer W. Kimball*, toim. Edward L. Kimball, 1982, s. 220.
8. Ks. OL 109:22.
9. Ks. ”Pappeuden siunaukset joka kodissa”, *Perheen ja kirkon vahvistaminen pappeuden avulla*, maailmanlaajuinen johtajien koulutus, maaliskuu 2013, lds.org/broadcasts.
10. ”Let Us Think Straight”; speeches.byu.edu.
11. Ks. myös OL 46:9, 12.
12. Ks. OL 84:38.
13. ”Liittojen voima”, *Liahona*, toukokuu 2009, s. 22.

Vanhin Edward Dube
seitsemänkymmenen koorumista

Katsokaa eteenpäin uskoen

Herran silmissä ei ole niinkään tärkeää se, mitä olemme tehneet tai missä olemme olleet, vaan paljon tärkeämpää on se, minne olemme halukkaita menemään.

Kun olin lapsi ja työskentelin pelloilla äidin kanssa, hän antoi minulle yhden tärkeimmistä elämän opetuksista. Aamu oli pitkällä, aurinko oli korkealla, ja olimme mielestäni kuokkineet jo todella kauan. Pysähdyin katsomaan taakseni sitä, mitä olimme jo saaneet aikaan, ja sanoin äidille: ”Katso, miten paljon olemme tehneet!” Äiti ei reagoinut siihen. Arvelin, ettei hän ollut kuulut minua, joten toistin sanani vähän kovemmalla äänellä. Vieläkään hän ei vastannut. Korottaen ääntäni vähän enemmän toistin saman uudelleen. Lopulta hän kääntyi puoleeni ja sanoi: ”Edward, älä koskaan katso taakse. Katso eteenpäin siihen, mitä meillä on vielä tekemättä.”

Rakkaat veljeni ja sisareni, kun meidät kastettiin, me teimme Herran kanssa liiton olla ”Jumalan todistajina kaikkina aikoina ja kaikessa ja kaikkialla, missä [lienenmekin]” (Moosia 18:9). Se on elinikäinen sitoumus. Presidentti Dieter F. Uchtdorf on neuvonut: ”Ne, jotka ovat astuneet kasteen vesiin ja ottaneet vastaan Pyhän Hengen lahjan, ovat laskeneet jalkansa opetuslapsuuden polulle, ja

heille on annettu tehtäväksi kulkea vakaasti ja uskollisesti Vapahtajamme jalanjäljissä” (”Pyhiä kaikkina kausina”, *Liahona*, syyskuu 2013, s. 5). Herra kutsuu meitä palvelijoidensa välityksellä palvelemaan erilaisissa tehtävissä, jotka me otamme vastaan sitoutuen niihin täysin. Kun meidät vapautetaan tehtävistämme ja kutsutaan palvelemaan jossakin toisessa tehtävässä, otamme sen vastaan iloitellen, sillä tiedämme esivanhempiemme tavoin, että ”Herran palveluksessa ei ole väliä, missä palvelee vaan miten” (J. Reuben Clark jr., julkaisussa *Conference Report*, huhtikuu 1951, s. 154; ks. myös *Kirkon presidenttien opetus: David O. McKay*, 2004, s. 45).

Näin ollen kun vaarnanjohtaja tai piispa vapautetaan tehtävästään, hän hyväksyy vapautuksensa iloitellen. Ja kun hän saa kutsun palveluun missä tahansa tehtävässä, jonka Herra palvelijoidensa välityksellä ”näkee hyväksi” (Moosia 3:19), hän ei anna aiemman kokemuksensa varjostaa sitä eikä hän myöskään katso taakseen ja ajattele palvelleensa jo tarpeeksi. Hän ei väsy tekemään hyvää, sillä hän tietää laskevansa ”suuren työn perustusta”

ja hänellä on selkeä näkemys siitä, että nuo ponnistelut ovat siunauksena ihmisten elämässä iankaikkisesti. Näin ollen ”pienestä lähtee se, mikä on suurta” (OL 64:33).

Meidän kaikkien ”tulisi tehdä innokkaasti työtä hyvän asian puolesta ja tehdä paljon omasta vapaasta [tahdostamme] ja saada aikaan paljon vanhurskautta” (OL 58:27).

Vanhin Jeffrey R. Holland kahden toista apostolin koorumista on neuvonut: ”Menneisyydestä on määrä oppia, mutta siellä ei pidä elää. Katsomme taakse saadaksemme itsellemme kokemusten hehkuvan hiilloksen mutta emme niiden tuhkaa. Ja kun olemme oppineet, mitä meidän on tarpeen oppia, ja ottaneet mukaamme parhaan siitä, mitä olemme kokeneet, sen jälkeen katsomme eteenpäin ja muistamme, että *usko tähtää aina tulevaisuuteen.*” (”Paras on vielä edessäpäin”, *Liahona*, tammikuu 2010, s. 18.)

Kun äitini opetuksessa eteenpäin katsominen kohdistui pellolla näkyviin rikkaruohoihin, se haaste oli vähäinen verrattuna siihen, mitä varhaiset pyhät joutuivat kokemaan. Vanhin Joseph B. Wirthlin kuvaili tätä kokemusta oivallisesti: ”Vuonna 1846 yli 10 000 [ihmistä] jätti taakseen kukoistavan [Nauvoon] kaupungin, joka oli rakennettu Mississippijoen rannalle. Uskoen profetallisiin johtajiinsa kirkon alkuaijojen jäsenet jättivät kauniin kaupunkinsa taakseen ja lähtivät erämaahan Yhdysvaltojen rajaseudulle. He eivät tienneet tarkasti, minne he olivat menossa, kuinka pitkä matka oli kuljettavana, kuinka kauan se kestäisi tai mitä tulevaisuus toisi tullessaan. Mutta he *tiesivät*, että Herra ja Hänen palvelijansa johtivat heitä. (Ks. ”Isiemme usko”, *Valkeus*, heinäkuu 1996, s. 34.)

He tiesivät, millaista oli katsoa eteenpäin uskoen. Jotkut näistä jäsenistä olivat olleet läsnä viisitoista

vuotta aiemmin, kun oli saatu ilmoitus:

”Sillä totisesti minä sanon teille: Siunattu on se, joka pitää minun käsikyni, niin elämässä kuin kuolemassa; ja sen, joka on uskollinen ahdingossa, sen palkka on suurempi taivaan valtakunnassa.

Te ette voi nähdä luonnollisilla silmillänne tällä hetkellä Jumalanne suunnitelmaa niistä asioista, jotka tulevat tämän jälkeen, ettekä kirkkautta, joka seuraa paljoa ahdinkoa.” (OL 58:2–3.)

Mekin voimme katsoa eteenpäin uskoen. Me voimme ottaa avosylin vastaan kutsun Herraltamme, joka kutsuu meitä käsivarret ojennettuina:

”Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon.

Ottakaa minun ikeeni harteillenne ja katsokaa minua: minä olen sydämeiltäni lempeä ja nöyrä. Näin teidän sielunne löytää levon.

Minun ikeeni on hyvä kantaa ja minun kuormani on kevyt.” (Matt. 11:28–30.)

Rakas profeettamme presidentti Thomas S. Monson, hänen neuvonantajansa sekä kahdentoista apostolin koorumi ovat esittäneet meille kaikille kutsun osallistua pelastuksen työhön. Uusien käännynnäisten, nuorten, nuorten aikuisten, ammatistaan eläkkeelle jääneiden sekä kokoaikaisten lähetyssaarnaajien täytyy olla tasavertaisia kumppaneita pelastuksen työn jouduttamisessa.

Presidentti Boyd K. Packer, kahdentoista apostolin koorumin presidentti, seurasi kerran kilpailua, jossa härät kisasivat painavien kuormien vetämisessä. Hän kiteytti oppimastaan vertauksen. Hän kertoi kokemukseltaan: ”Puiseen rekeen lastattiin painoksi 4,5 tonnia betonilohkareita. – – Härkien oli määrä kiskoa rekeä vajaa

metri eteenpäin. – – Huomasin erään yhteensopivan härkäparin – kumpikin eläin oli erittäin suurikokoinen ja laikukas – – [ne olivat] menneiden aikojen suuria sinertävän harmaita härkiä.”

Puhuessaan kilpailun lopputuloksesta presidentti Packer sanoi: ”Valjakot karsiutuivat yksi toisensa jälkeen. – – Ne suuret siniharmaat härät eivät päässeet edes pistesijoille! Eräs pieni, mitäänsanomattoman näköinen härkäpari – härät eivät edes olleet samankokoisia – kiskoi rekeä vaaditun matkan jokaisella kolmella kerralla.”

Sitten tuo yllättävä lopputulos selitettiin hänelle: ”Isokokoiset siniharmaat härät olivat suurempia ja vahvempia ja kooltaan yhteensopivampia kuin tuo toinen valjakko. Mutta pienet härät toimivat paremmin yhteistyössä ja niillä oli parempi koordinaatiokyky. Ne yhdistivät voimansa. Kumpikin eläin puski eteenpäin täsmälleen samanaikaisesti, ja tuo voima sai kuorman siirtymään.” (”Equally Yoked Together”, puhe alue-edustajien seminaarissa 3. huhtikuuta 1975; julkaisussa *Teaching Seminary: Preservice Readings*, 2004, s. 30.)

Kun katsomme eteenpäin uskoen, me tarvitsemme tätä samaa yhteistyötä pelastuksen työn jouduttamisessa, kun kutsumme muita tulemaan Kristuksen luokse. Meidän täytyy kunkin oman kykymme mukaan noudattaa presidentti Dieter F. Uchtdorfin neuvoa: ”Seiskää tiiviisti toistenne vieressä ja nostakaa siitä missä seisotte” (”Nostakaa siitä missä seisotte”, *Liahona*, marraskuu 2008, s. 53). Me voimme hyödyntää kaikki voimamme, aivan kuten vanhin L. Tom Perry kahdentoista koorumista on huomauttanut: ”Matkustellessani kirkon piirissä ihailen kaikkea sitä myönteistä, mitä tapahtuu. Silti minusta ei tunnu siltä, että me kansana eläisimme todellisten

voimiemme edellyttämällä tavalla. Minusta tuntuu, että me emme aina työskentele yhdessä, että olemme vielä liian kiinnostuneita tavoittelemaan henkilökohtaista kunniaa ja menestystä ja osoitamme liian vähän mielenkiintoa yhteistä tavoitettamme, Jumalan valtakunnan rakentamista, kohtaan.” (“Rakentakaamme yhdessä Jumalan valtakuntaa”, *Valkeus*, heinäkuu 1987, s. 30.)

Ryhtykäämme kaikki yksissä tuumin työhön ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttamiseksi (ks. Moos. 1:39).

Vapahtajamme Jeesus Kristus, joka näkee kaiken alusta loppuun asti, tunsu oikein hyvin tien, jota Hän tulisi kulkemaan Getsemaneen ja Golgatalle, kun Hän julisti: ”Joka tarttuu auraan ja katsoo taakseen, ei ole sopiva Jumalan valtakuntaan” (Luuk. 9:62). Herran silmissä ei ole niinkään tärkeää se, mitä olemme tehneet tai missä olemme olleet, vaan paljon tärkeämpää on se, minne olemme halukkaita menemään.

Profeetta Joseph Smith opetti meille johtavia periaatteitamme: ”Uskontomme peruseriaatteet ovat apostolien ja profeettojen todistus Jeesuksesta Kristuksesta, että Hän kuoli, Hänet haudattiin ja Hän nousi kuolleista kolmantena päivänä ja astui taivaaseen. Kaikki muu uskontoomme liittyvä on vain tämän lisänä.” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 51.)

Todistan siitä, että kun me seuraamme Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen esimerkkiä ja kohotamme kätemme sen merkiksi, että tuemme rakasta profeettaamme presidentti Thomas S. Monsonia, me saamme rauhan, lohdun ja ilon ja saamme ”syödä – – maan hyvyttä näinä viimeisinä aikoina” (OL 64:34). Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Vanhin David A. Bednar
kahdentoista apostolin koorumista

Taivaan ikkunat

Elämäämme tulee hengellisiä ja ajallisia siunauksia, kun elämme kymmenysten lain mukaan.

Haluan kertoa kahdesta tärkeästä opetuksesta, jotka olen saanut kymmenysten laista. Ensimmäinen opetus keskittyy siunauksiin, joita yksilöt ja perheet saavat, kun he noudattavat uskollisesti tätä käskyä. Toinen opetus tähdentää kymmenysten tärkeyttä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kasvussa koko maailmassa. Rukoilen, että Pyhä Henki vahvistaa meille jokaiselle niiden periaatteiden totuuden, joita käsittelen.

Opetus nro 1 – huomionarvoisia mutta hienovaraisia siunauksia

Sisar Bednarin äiti on uskollinen nainen ja innoitettu perheenemäntä. Avioliittonsa alkuajoista lähtien hän on pitänyt tarkkaa kirjaa perheen talousasioista. Vuosikymmenten ajan hän on merkinnyt muistiin tunnontarkasti perheen tulot ja menot käyttäen hyvin yksinkertaisia tilikirjoja. Hänen vuosien varrella kokoamansa tiedot ovat perusteellisia ja valaisevia.

Kun sisar Bednar oli nuori nainen, hänen äitinsä käytti tilikirjojen tietoja tähdentääkseen kaukonäköisen elämäntavan ja viisaan kodinhoidon peruseriaatteita. Kun he kerran tarkastelivat yhdessä eri kulukohtia, hänen äitinsä pani merkille kiinnostavan kaavan. Lääkärikäyntien ja

lääkkeiden kustannukset perheessä olivat paljon alhaisemmat kuin olisi voinut odottaa. Sitten hän yhdisti tämän havainnon Jeesuksen Kristuksen evankeliumiin ja selitti tyttärelleen vaikuttavan totuuden: kun me elämme kymmenysten lain mukaan, me saamme usein huomionarvoisia mutta hienovaraisia siunauksia, jotka eivät ole aina sitä, mitä me odotamme, ja jotka voivat helposti jäädä huomamatta. Perhe ei ollut saanut mitään äkillisiä tai ilmiselviä lisiä perheen tuloihin. Sen sijaan rakastava taivaallinen Isä oli suonut yksinkertaisia siunauksia näennäisen tavallisin tavoin. Sisar Bednar on aina muistanut tämän äidiltään saamansa tärkeän opetuksen avusta, jota meille suodaan taivaan ikkunoista, kuten Malakia on Vanhassa testamentissa luvannut (ks. Mal. 3:10).

Opettaessamme kymmenysten lakia ja todistaessamme siitä me tähdennämme usein niitä välittömiä, vaikuttavia ja helposti havaittavia ajallisia siunauksia, joita saamme. Ja tietenkin sellaisia siunauksia todella tulee. Silti jotkin erilaiset siunaukset, joita saamme olemalla kuuliaisia tälle käskylle, ovat huomionarvoisia mutta hienovaraisia. Sellaisia siunauksia voi huomata vain, jos olemme sekä hengellisesti valppaita että tarkkaavaisia (ks. 1. Kor. 2:14).

Malakian käyttämä kielikuva taivaan ”ikkunoista” on mitä valaisevin. Ikkunoiden ansiosta rakennukseen tulee luonnonvaloa. Samalla tavoin taivaan ikkunoista virtaa elämäämme hengellistä valaistusta ja näkökulmaa, kun pidämme kymmenysten lain.

Esimerkiksi yksi hienovarainen mutta huomionarvoinen siunaus, jonka saamme, on kiittollisuuden hengellinen lahja, jonka ansiosta sen arvostaminen, mitä meillä on, hillitsee sen tavoittelemista, mitä haluamme. Kiittollista ihmistä rikastuttaa tyytyväisyys. Kiittämätön ihminen kärsii loputtoman tyytymättömyyden köyhyydessä (ks. Luuk. 12:15).

Ehkä tarvitsemme ja rukoilemme apua löytääksemme sopivan työpaikan. Tarvitaan kuitenkin uskon silmiä ja korvia (ks. Et. 12:19), jotta tunnistamme sen tarkemman erottamisen hengellisen lahjan, jonka avulla voimme huomata työtöiläisyyksiä, jotka monilta muilta saattaisivat jäädä huomaamatta – tai suuremman päättäväisyyden siunauksen etsiessämme työpaikkaa uutterammin ja pidempään kuin muut kenties kykenevät tai haluavat. Kenties haluamme ja odotamme työtarjousta, mutta siunaus, joka meille suodaan taivaan ikkunoista, saattaakin olla parempi kyky toimia ja muuttaa omia olosuhteitamme sen sijaan että odotamme jonkun tai jonkin muuttavan niitä.

Meillä voi olla sovelias halu saada palkankorotus työssämme huolehtiaksemme paremmin toimeentulosta, ja voimme tarkoituksenmukaisesti tehdä työtä sen eteen. Tarvitaan kuitenkin uskon silmiä ja korvia, että huomaamme itsessämme lisääntyneitä hengellistä ja ajallista kyvykkyyttä (ks. Luuk. 2:52) tulla toimeen vähemmällä, kehittyneempää kykyä priorisoida ja yksinkertaistaa sekä suurempaa taitoa pitää paremmin huolta siitä aineellisesta omaisuudesta, jonka olemme jo hankkineet. Kenties haluamme ja odotamme parempaa palkkaa, mutta siunaus, joka meille suodaan taivaan ikkunoista, saattaakin olla suurempi kyky muuttaa omia olosuhteitamme sen sijaan että odotamme jonkun tai jonkin muuttavan niitä.

Nuoret sotilaat Mormonin kirjassa (ks. Alma 53; 56–58) rukoilivat vilpittömästi, että Jumala vahvistaisi heitä ja vapauttaisi heidät heidän vihollistensa käsistä. On kiinnostavaa, että vastaukset näihin rukouksiin eivät tuoneet lisää aseita eivätkä lisääntyneitä määriä joukkoja. Sen sijaan Jumala soi näille uskollisille sotilaille varmuuden siitä, että Hän pelastaisi heidät, soi rauhaa heidän sielulleen ja suuren uskon ja toivon heidän pelastumisestaan Hänessä (ks. Alma 58:11). Näin Helamanin pojat rohkaistuivat, päättivät lujasti voittaa ja

lähtivät kaikin voimin lamanilaisia vastaan (ks. Alma 58:12–13). Varmuus, rauha, usko ja toivo eivät alkuun ehkä näyttäneet siunauksilta, joita taistelevat sotilaat saattaisivat haluta, mutta ne olivat juuri ne siunaukset, joita nämä urhoolliset nuorukaiset tarvitsivat ponnistellakseen eteenpäin ja pysyäkseen vahvoina fyysisesti ja hengellisesti.

Joskus me saatamme pyytää Jumalalta menestystä, ja Hän antaa meille fyysistä ja henkistä kestävyyttä. Me saatamme pyytää vaurautta, ja me saamme laajemman näkökulman ja lisää kärsivällisyyttä, tai anomme kasvua ja meitä siunataan armon lahjalla. Hän voi suoda meille vakaumusta ja varmuutta, kun pyrimme saavuttamaan arvokkaita tavoitteita. Ja kun me pyydämme helpotusta fyysisiin, henkisiin ja hengellisiin vaikeuksiin, Hän voi antaa meille lisää päättäväisyyttä ja peräänantamattomuutta.

Minä lupaan, että kun te ja minä noudatamme kymmenysten lakia ja pidämme sen, niin taivaan ikkunat todella avataan ja hengellisiä ja ajallisia siunauksia vuodatetaan niin runsaasti, ettei ole kylliksi tilaa ottaa niitä vastaan (ks. 3. Nefi 24:10; ks. myös Mal. 3:10). Muistamme myös Herran julistuksen:

”Minun ajatukseni eivät ole teidän ajatuksianne eivätkä teidän tienne ole minun teitäni, sanoo Herra.

Sillä niin korkealla kuin taivas kaartuu maan yllä, niin korkealla ovat minun tieni teidän teittenne yläpuolella ja minun ajatukseni teidän ajatus-tenne yläpuolella.” (Jes. 55:8–9.)

Minä todistan, että kun me olemme hengellisesti valppaita ja tarkkaavaisia, meitä siunataan silmillä, jotka näkevät selkeämmin, korvilla, jotka kuulevat vakaammin, ja sydämellä, joka ymmärtää täydellisemmin Hänen teidensä, Hänen ajatustensa ja Hänen

siunaustensa huomionarvoisuuden ja hienovaraisuuden elämässämme.

Opetus nro 2 – Herran tavan yksinkertaisuus

Ennen kuin minut kutsuttiin palvelemaan kahdentoista koorumin jäsenenä, luin monta kertaa Opista ja liitoista siitä neuvostosta, jonka tehtävänä on valvoa ja käyttää pyhiä kymmenysvaroja. Kymmenystenkäyttöneuvosto perustettiin ilmoituksella, ja se koostuu ensimmäisestä presidenttikunnasta, kahdentoista apostolin koorumista ja johtavasta piispakunnasta (ks. OL 120). Kun valmistauduin joulukuussa 2004 osallistumaan ensimmäiseen kokoukseeni tässä neuvostossa, odotin innokkaana mitä merkittävintä oppimistilaisuutta.

Muistan yhä asiat, joita koin ja tunsin tuossa neuvostossa. Opin arvostamaan ja kunnioittamaan enemmän Herran talouslakeja, jotka koskevat yksilöitä, perheitä ja Hänen kirkkoaan. Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon perustalousohjelma – sekä tuloja että maksuja varten – on määritelty Opin ja liittojen luvuissa 119 ja 120. Kaksi lausuntoa, jotka löytyvät näistä ilmoituksista, ovat kirkon talousasioiden perusta.

Luvussa 119 sanotaan yksinkertaisesti, että kaikki jäsenet ”maksakoot yhden kymmenesosan kaikista tuloistaan vuosittain; ja tämä olkoon pysyvä laki heille ikuisesti – –, sanoo Herra” (jae 4).

Sitten kymmenysten valtuutettua käyttäessä koskien Herra sanoi: ”Sitä käyttävät neuvosto, johon kuuluvat kirkkoni ensimmäinen presidenttikunta ja piispa ja hänen neuvostonsa ja minun korkea neuvostoni, sekä minun oma ääneni heille, sanoo Herra” (OL 120:1). ”Piispa ja hänen neuvostonsa” ja ”minun korkea neuvostoni”, joista tässä ilmoituksessa

puhutaan, tunnetaan nykyään johtavana piispakuntana ja kahdentoista apostolin koorumina. Näitä pyhiä varoja käytetään nopeasti kasvavassa kirkossa yksilöiden ja perheiden hengelliseksi siunaukseksi rakentamalla ja ylläpitämällä tempeleitä ja jumalanpalveluspaikkoja, tukemalla lähetystyötä, kääntämällä ja julkaisemalla pyhiä kirjoituksia, edistämällä sukututkimusta, rahoittamalla kouluja ja uskontokasvatusta sekä toteuttamalla monia muita kirkon tarkoituksia siten kuin Herran asetetut palvelijat ohjaavat.

Thailen näiden kahden ilmoituksen selkeyttä ja suppeutta verrattuna niihin monimutkaisiin talousasioita koskeviin ohjeisiin ja hallinnollisiin

toimintatapoihin, joita hyvin monissa organisaatioissa ja hallituksissa eri puolilla maailmaa käytetään. Kuinka niin suuren järjestön kuin palautetun Jeesuksen Kristuksen kirkon ajallisia asioita voidaan mitenkään hoitaa kautta koko maailman niin suppeita ohjeita käyttäen? Minulle vastaus on aivan suoraviivainen: tämä on Herran työtä, Hän kykenee tekemään oman työnsä (ks. 2. Nefi 27:20), ja Vapahtaja innoittaa ja ohjaa palvelijoitaan, kun he toteuttavat Hänen ohjeitaan ja työskentelevät Hänen asiallaan.

Tuossa ensimmäisessä neuvoston kokouksessa minuun teki vaikutuksen niiden periaatteiden yksinkertaisuus, jotka ohjasivat harkintaamme ja päätöksiämme. Kirkon talousasioissa

noudatetaan kahta muuttumatonta peruseriaatetta. Ensiksi, kirkko elää varojensa mukaan eikä kuluta enempää kuin saa. Toiseksi, osa vuosittaisista tuloista pannaan syrjään yllättävien ja odottamattomien tarpeiden varalle. Vuosikymmenten ajan kirkko on opettanut jäsenilleen periaatetta varastoida elintarvikkeita, polttoainetta ja rahaa mahdollisten hätätilanteiden varalle. Kirkko instituutiona noudattaa yksinkertaisesti samoja periaatteita, joita jäsenille toistuvasti opetetaan.

Kokouksen edetessä huomasin toivovani, että kaikki kirkon jäsenet voisivat olla seuraamassa Herran oman tavan yksinkertaisuutta, selkeyttä, suunnitelmallisuutta, laupeutta ja voimaa (ks. OL 104:16) Hänen kirkkonsa ajallisten asioiden hoidossa. Olen nyt osallistunut monta vuotta kymmenystenkäyttöneuvostoon. Kiitollisuuteni Herran mallista ja kunnioitukseni sitä kohtaan on kasvanut joka vuosi, ja saamistani opetuksista on tullut vieläkin syvällisempiä.

Sydämeni paisuu rakkaudesta ja ihailusta tämän kirkon uskollisia ja kuuliaisia jäseniä kohtaan jokaisen kansakunnan, suvun, kielen ja kansan keskuudessa. Kun matkustan

maailmalla, kuulen toiveistanne ja unelmistanne, erilaisista elinoloistanne ja tilanteistanne ja kamppailuistanne. Olen osallistunut kanssanne kirkon kokouksiin ja käynyt muutamien teidän kodeissa. Uskonne vahvistaa omaa uskoani. Omistautumisenne tekee minusta omistautuneemman. Ja teidän hyvyytenne ja aulis kuuliaisuu-
tenne kymmenysten laille innoittaa minua olemaan parempi mies, aviomies, isä ja kirkon johtaja. Muistan ja ajattelen teitä joka kerta kun osallistun kymmenystenkäyttöneuvostoon. Kiitos teille hyvyydestänne ja uskollisuudestanne, kun pidätte kunniaa liitonne.

Herran palautetun kirkon johtajat tuntevat valtavaa vastuuta pitää asianmukaisesti huolta kirkon jäsenten pyhittämistä uhrilahjoista. Me olemme erittäin tietoisia siitä, että lesken ropo on pyhä.

”Jeesus istuutui vastapäätä uhriarkkua ja katseli, kuinka ihmiset panivat siihen rahaa. Monet rikkaat antoivat paljon.

Sitten tuli köyhä leskivaimo ja pani arkkuun kaksi pientä lanttia, yhteensä kuparikolikon verran.

Jeesus kutsui opetuslapset luokseen ja sanoi heille: ”Totisesti: tämä köyhä

leski pani uhriarkkuun enemmän kuin yksikään toinen.

Kaikki muut antoivat liiastaan, mutta hän antoi vähästään, kaiken mitä hänellä oli, kaiken mitä hän elääkseen tarvitsi.” (Mark. 12:41–44.)

Minä tiedän omasta kokemuksesta, että kymmenystenkäyttöneuvosto pitää valppaasti huolta lesken rovosta. Ilmaisen arvonantoni presidentti Thomas S. Monsonia ja hänen neuvonantajiaan kohtaan heidän tehokkaasta johtajuudestaan tämän pyhän taloudenhoitotehtävän hoitamisessa. Ja tunnustan Herran äänen (ks. OL 120:1) ja käden, joka tukee Hänen asettuja palvelijoitaan heidän täyttäessään velvollisuutta edustaa Häntä.

Kehotus ja todistus

Rehellen kymmenysten maksaminen on paljon enemmän kuin velvollisuus. Se on tärkeä vaihe henkilökoh-
taisen pyhittäytymisen prosessissa. Niitä teistä, jotka maksatte kymmenyksen-
senne, minä kiitän.

Niitä teistä, jotka ette tällä hetkellä noudata kymmenysten lakia, minä kehotan harkitsemaan toimintaanne ja tekemään parannuksen. Todistan, että kun olette kuuliaisia tälle Herran laille, teille avataan taivaan ikkunat. Pyydän hartaasti, ettette lykkää parannuk-
senne päivää.

Todistan, että elämäämme tulee hengellisiä ja ajallisia siunauksia, kun elämme kymmenysten lain mukaan. Lausun todistukseni siitä, että nuo siunaukset ovat usein huomionarvoisia mutta hienovaraisia. Julistan myös, että Herran tavan yksinkertaisuus, joka on niin ilmeinen Hänen kirkkonsa ajallisissa asioissa, tarjoaa malleja, jotka voivat ohjata meitä yksilöinä ja perheinä. Rukoilen, että kukin meistä oppisi ja hyötyisi näistä tärkeistä opetuksista. Herran Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

Presidentti Dieter F. Uchtdorf

toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Tulkaa, liittykää joukkoomme

Olosuhteistanne, taustastanne tai todistuksenne voimasta riippumatta teille on tilaa tässä kirkossa.

Olipa kerran mies, joka uneksi olevansa suuressa salissa, jonne olivat kokoontuneet maailman kaikki uskonnot. Hän tajusi, että jokaisella uskonnolla oli paljon sellaista, mikä vaikutti suotavalta ja arvokkaalta.

Hän tapasi mukavan avioparin, joka edusti Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoa, ja kysyi: "Mitä *te* vaaditte jäseniltänne?"

"Me emme vaadi mitään", he vastasivat. "Mutta *Herra* pyytää, että me pyhitämme kaiken."

Aviopari selitti sitten kirkon tehtäviä, kotiopetusta ja kotikäyntiopetusta, kokoaikaista lähetystyötä, viikoittaisia perheiltoja, temppelityötä, huolto-työtä ja humanitaarista palvelua sekä opetustehtäviä.

"Maksatteko jäsenillenne kaikesta siitä työstä, jota he tekevät?" mies kysyi.

"Emme", aviopari selitti. "He antavat aikaansa vapaaehtoisesti."

"Ja puolivuositain", aviopari jatkoi, "kirkkomme jäsenet viettävät viikonlopun osallistumalla kymmenen tunnin yleiskonferenssiin tai seuraamalla sitä."

"Kymmenen tuntia puheiden pitämistä?" mies ihmetteli.

"Entäpä kirkon viikoittaiset jumalanpalvelukset? Kuinka pitkiä ne ovat?"

"Kolme tuntia joka sunnuntai!"

"Hyvänen aika", mies sanoi. "Tekevätkö kirkkonne jäsenet todella sen, mitä olette sanoneet?"

"Sen ja enemmänkin. Emme ole edes maininneet sukututkimusta, nuorten leirejä, hartaustilaisuuksia, pyhien kirjoitusten tutkimista, ohjekouksia, nuorten toimintoja, aamuseminaaria, kirkon rakennusten hoitoa, ja sitten on tietenkin Herran terveyslaki, kuukausittainen paasto köyhien auttamiseksi ja kymmenykset."

Mies sanoi: "Nyt olen hämmentynyt. Miksi kukaan haluaisi liittyä sellaiseen kirkkoon?"

Aviopari sanoi hymyillen: "Ehdimmekin jo odottaa tätä kysymystä."

Miksi kukaan haluaisi liittyä sellaiseen kirkkoon?

Aikana, jolloin monissa kirkoissa kautta maailman koetaan merkittävää jäsenkattoa, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko – vaikkakin pieni verrattaessa moniin muihin – on yksi nopeimmin kasvavista kirkoista maailmassa. Syyskuun 2013 tietojen mukaan kirkolla on

yli 15 miljoonaa jäsentä eri puolilla maailmaa.

Siihen on monia syitä, mutta saanen esittää muutaman.

Vapahtajan kirkko

Ensiksi, tämän kirkon on meidän aikanamme palauttanut Jeesus Kristus itse. Täältä te löydätte valtuuden toimia Hänen nimessään – kasta syntien anteeksisaamiseksi, antaa Pyhän Hengen lahjan ja sinetöidä maan päällä ja taivaassa.¹

Ne, jotka liittyvät tähän kirkkoon, rakastavat Vapahtajaa Jeesusta Kristusta ja haluavat seurata Häntä. He riemuitsevat tiedosta, että Jumala puhuu jälleen ihmiskunnalle. Kun he saavat pyhiä pappeuden toimituksia ja tekevät liittoja Jumalan kanssa, he voivat tuntea Hänen voimansa elämässään.² Kun he astuvat pyhään temppeliin, he tuntevat olevansa Hänen edessään. Kun he lukevat pyhiä kirjoituksia³ ja elävät Hänen profeettojensa opetuksen mukaan, he kasvavat lähemmäksi Vapahtajaa, jota he rakastavat niin paljon.

Aktiivinen usko

Toinen syy on se, että kirkko tarjoaa tilaisuuksia tehdä hyvää.

Uskominen Jumalaan on kiitettävää, mutta useimmat ihmiset haluavat tehdä enemmän kuin kuunnella innoittavia saarnoja tai vain haaveilla kruunustaan⁴. He haluavat toteuttaa uskoaan käytännössä. He haluavat kääriä hihansa ja osallistua tähän suureen asiaan.

Ja niin tapahtuu, kun he liittyvät joukkoomme – heillä on monia tilaisuuksia muuntaa kykynsä, myötätuntonsa ja aikansa hyväksi teoiksi. Koska meillä ei ole palkattua paikallista papistoa seurakunnissamme ympäri maailmaa, kirkon jäsenet hoitavat papiston työn itse. Heidät kutsutaan

innoituksesta. Joskus me tarjoudumme itse vapaaehtoisesti kirkon työhön, joskus meidät *kutsutaan* vapaaehtoisiksi. Me emme pidä tehtäviä taakkoina vaan tilaisuuksina täyttää ne liitot, jotka me mielellämme solmimme palvellaksemme Jumalaa ja Hänen lapsiaan.

Kallisarvoisia siunauksia

Kolmas syy, miksi ihmisiä liittyy kirkkoon, on se, että opetuslapseuden polun kulkeminen johtaa arvokkaisiin siunauksiin.

Me näemme kasteen aloituskohdaksi opetuslapseuden matkallamme. Päivittäinen vaelluksemme Jeesuksen Kristuksen kanssa johtaa rauhaan ja päämäärätietoisuuteen tässä elämässä ja syvästi iloon ja iankaikkiseen pelastukseen tulevassa maailmassa.

Ne, jotka kulkevat uskollisesti tätä tietä, välttävät monia elämän karikoita, murheita ja katumuksen aiheita.

Hengessään köyhät ja sydämeltään vilpittömät löytävät täältä suuria tiedon aarteita.

Ne, jotka kärsivät tai surevat, kokevat parantuvansa täällä.

Ne, joita rasittaa synti, löytävät anteeksiannon, vapauden ja levon.

Niille, jotka lähtevät

Totuuden etsintä on johtanut miljoonia ihmisiä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoon. On kuitenkin muutamia,

jotka jättävät kirkon, jota he kerran rakastivat.

Joku saattaisi kysyä: ”Jos evankeliumi on niin suurenmoinen, niin miksi kukaan haluaisi hylätä sen?”

Me otaksomme sen johtuvan joskus siitä, että heitä on loukattu tai he ovat laiskoja tai syntisiä. Itse asiassa se ei ole niin yksinkertaista. Tosiasiassa ei ole olemassa vain yhtä syytä, joka soveltuu moniin erilaisiin tilanteisiin.

Monet rakkaista kirkon jäsenistä kamppailevat vuosia kysymyksen kanssa, pitäisikö heidän irrottautua kirkosta.

Tässä kirkossa, joka kunnioittaa hyvin voimakkaasti henkilökohtaista tahdonvapautta ja joka palautettiin nuorukaisen välityksellä, joka esitti kysymyksiä ja etsi vastauksia, me kunnioitamme niitä, jotka etsivät vilpittömästi totuutta. Saatamme tuntea syvää surua, kun heidän tiensä vie heidät pois kirkosta, jota me rakastamme, ja totuudesta, jonka me olemme löytäneet, mutta me kunnioitamme heidän oikeuttaan palvella kaikkivaltiasta Jumalaa oman omantuntonsa vaatimusten mukaisesti, aivan kuten me vaadimme tuon etuoikeuden itsellemme.⁵

Kysymyksiä, jotka ovat jääneet vaille vastausta

Jotkut kamppailevat kysymysten kanssa, jotka koskevat menneisyydessä tehtyjä tai sanottuja asioita ja jotka ovat jääneet vaille vastausta.

Me tunnustamme avoimesti, että kirkon historian lähes 200 vuoden aikana – innoittavien, kunnioitettavien ja jumalallisten tapahtumien keskeytymättömän ketjun ohella – on sanottu ja tehty joitakin asioita, jotka voisivat saada ihmiset kyselemään.

Joskus kysymyksiä herää siksi, ettei meillä yksinkertaisesti ole kaikkea tietoa ja me vain tarvitsemme vähän enemmän kärsivällisyyttä. Kun koko totuus viimein tunnetaan, niin asiat, joissa ei ollut meistä aiemmin järkeä, ratkeavat meidän tyydytykseksemme.

Joskus kyseessä on mielipide-ero siitä, mitä ”tosiasiat” todella tarkoittavat. Kysymys, joka herättää epäilyksen muutamissa, voi huolellisen tutkimisen jälkeen vahvistaa uskoa muissa.

Epätäydellisten ihmisten erehdyksiä

Ja ollaksemme täysin rehellisiä, on ollut hetkiä, jolloin kirkon jäsenet tai johtajat ovat yksinkertaisesti tehneet erehdyksiä. On saatettu sanoa tai tehdä sellaista, mikä ei ole sopusoinnussa arvojemme, periaatteidemme tai oppimme kanssa.

Kirkko olisi nähdäkseni täydellinen vain, jos sitä johtaisivat täydelliset olennot. Jumala on täydellinen, ja Hänen oppinsa on puhdas. Mutta Hän toimii meidän, epätäydellisten lastensa, kautta, ja epätäydelliset ihmiset erehtyvät.

Mormonin kirjan nimisivulla sanotaan: ”Ja nyt, jos siinä on virheitä, ne ovat ihmisten erehdyksiä; älkää siis tuomitko sitä, mikä on Jumalasta, jotta teidät havaittaisiin tahrattomiksi Kristuksen tuomioistuimen edessä.”⁶

Näin on ollut aina ja tulee olemaan siihen täydelliseen päivään asti, jolloin Kristus itse hallitsee henkilökohtaisesti maan päällä.

On valitettavaa, että jotkut ovat kompastuneet ihmisten tekemiin

erehdyksiin. Mutta tästä huolimatta palautetun evankeliumin iankaikkinen totuus, joka on Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa, on säilynyt tahriintumatta, heikenty-mättä tai tuhoutumatta.

Herran Jeesuksen Kristuksen apos-tolina ja henkilönä, joka on omin sil-min nähnyt tämän kirkon neuvostoja ja toimintaa, minä todistan vakaasti, että ainuttakaan merkittävää päätöstä, joka vaikuttaa tähän kirkkoon ja sen jäseniin, ei koskaan tehdä etsimättä vilpittömästi innoitusta, johdatusta ja hyväksyntää iankaikkiselta Isäl-tämme. Tämä on Jeesuksen Kristuk-sen kirkko. Jumala ei salli kirkkonsa ajautua sille säädetyltä kurssilta tai epäonnistua jumalallisen päämääränsä täyttämässä.

Teille on tilaa

Niille, jotka ovat irrottautuneet kirkosta, sanon, rakkaat ystäväni, että teille on yhä paikka täällä.

Tulkaa ja tuokaa kykyne, lahjanne ja tarmonne mukaan joukkoomme. Sen johdosta meistä kaikista tulee parempia.

Jotkut saattaisivat kysyä: ”Mutta entä epäilykseni?”

On luonnollista, että on kysymyk-siä – vilpittömän kysymyksen terho on usein versonut ja kypsynyt ymmärryk-sen suureksi tammeksi. Kirkossa on harvoja jäseniä, jotka eivät olisi kerran jos toisenkin painiskelleet vakavien tai arkaluonteisten kysymysten kanssa. Yksi kirkon tarkoituksista on hoivata ja kasvattaa uskon siementä – joskus jopa epäilyksen ja epävarmuuden hiekkaisessa maaperässä. Usko on sellaista asioiden toivomista, joita ei nähdä mutta jotka ovat totta.⁷

Sen vuoksi rakkaat veljeni ja sisareni – rakkaat ystäväni – epäi-lettehän ensin epäilyksiänne ennen kuin epäilette uskoanne.⁸ Me emme

Guatemala, Guatemala

saa koskaan antaa epäilyksen pitää meitä vankina ja erossa jumalallisesta rakkaudesta, rauhasta ja lahjoista, jotka koituvat uskosta Herraan Jeesukseen Kristukseen.

Jotkut saattaisivat sanoa: ”Minä en kerta kaikkiaan sovi teidän jouk-koonne kirkossa.”

Jos näkisitte sydämeemme, huo-maisitte luultavasti, että sovitte parem-min kuin otaksuttekaan. Saattaisitte yllättyä huomattessanne, että meillä on samankaltaisia kaipuita, kamppai-luja ja toiveita kuin teillä. Taustanne tai kasvatuksenne saattaa vaikuttaa erilaiselta kuin se, mitä näette monissa myöhempien aikojen pyhissä, mutta se voisi olla siunaus. Veljet ja sisaret, rakkaat ystävät, me tarvitsemme teidän ainutlaatuisia lahjojanne ja näkökul-mianne. Ihmisten ja kansojen moni-muotoisuus kautta koko maapallon on tämän kirkon voima.

Jotkut saattaisivat sanoa: ”En usko, että kykenisin elämään tasovaatimus-tenne mukaan.”

Sitä suurempi syy on tulla! Kirkon on tarkoitus ravita epätäydellisiä, kamppailevia ja uupuneita. Se on täynnä ihmisiä, jotka *haluavat* koko sydämeästään pitää käskyt, vaikka he eivät vielä olekaan siinä *täydellisiä*.

Jotkut saattaisivat sanoa: ”Minä tunnen erään kirkkonne jäsenen, joka on tekopyhä. En voisi koskaan liittyä kirkkoon, jossa on jäsenenä joku hänenlaisensa.”

Jos *tekopyhä* määritellään ihmi-seksi, joka ei pysty elämään täysin sen mukaan, mihin hän uskoo, niin me kaikki olemme tekopyhiä. Kukaan meistä ei ole aivan niin Kristuksen kaltainen kuin tiedämme, että mei-dän pitäisi olla. Mutta me haluamme vilpittömästi voittaa heikkoutemme ja taipumuksemme tehdä syntiä. Sydämemme ja sielumme voimin me halajamme tulla paremmiksi Jeesuksen Kristuksen sovituksen avulla.

Jos nämä ovat teidän halunne, niin olosuhteistanne, taustastanne tai todis-tuksenne voimasta riippumatta teille on tilaa tässä kirkossa. Tulkaa, liitytkää joukkoomme!

Tulkaa, liitytkää joukkoomme!

Inhimillisistä puutteistamme huo-limatta olen varma siitä, että löydätte tämän kirkon jäsenten keskuudesta monia hienoimmista sieluista, mitä tällä maailmalla on tarjota. Jeesuksen Kristuksen kirkko näyttää vetävän puoleensa ystävällisiä ja rakastavia, rehellisiä ja työteliäitä.

Jos odotatte löytävänne täältä täydellisiä ihmisiä, tulette pettymään. Mutta jos etsitte Kristuksen puhdasta oppia, Jumalan sanaa, ”joka parantaa haavoittuneen sielun”⁹, ja Pyhän Hengen pyhittävää vaikutusta, niin täältä te löydätte ne. Tänä hiipuvan uskon aikakautena – tänä aikana, jolloin hyvin monet tuntevat olevansa etäällä taivaan syleilystä – täältä löydätte kansan, joka

kaipaa saada tuntea Vapahtajansa ja päästä lähemmäksi Häntä palvelemalla Jumalaa ja lähimmäisiään aivan kuten te. Tulkaa, liittykää joukkoomme!

Aiotteko tekin lähteä?

Mieleeni muistuu Vapahtajan elämästä ajankohta, jolloin monet hylkäsivät Hänet.¹⁰ Jeesus kysyi kahdelta toista opetuslapseltaan:

”Aiotteko tekin lähteä?”

Simon Pietari vastasi hänelle: ”Herra, kenen luo me menisimme? Sinulla on ikuisen elämän sanat.”¹¹

On tilanteita, jolloin meidän on vastattava samaan kysymykseen. Aiommeko mekin lähteä? Vai pidämmekö me Pietarin tavoin tiukasti kiinni iankaikkisen elämän sanoista?

Jos etsitte totuutta, tarkoitusta ja tapaa muuttaa usko teoiksi, jos etsitte paikkaa, jonne kuulua, tulkaa, liittykää joukkoomme!

Jos teillä on jäljellä uskoa, jonka kerran omaksuitte: tulkaa taas takaisin. Liittykää joukkoomme!

Jos tunnette houkutusta antaa periksi: pysykää vielä vähän aikaa. Teille on tilaa täällä.

Vetoan kaikkiin, jotka kuulevat tai lukevat nämä sanat: Tulkaa, liittykää joukkoomme! Tulkaa ja kuulkaa lempeän Kristuksen kutsua. Ottakaa ristinne ja seuratkaa Häntä.¹²

Tulkaa, liittykää joukkoomme! Täältä te löydätte sen, mikä on mittamattoman arvokasta.

Todistan, että täältä te löydätte iankaikkisen elämän sanat, lupauksen siunatusta lunastuksesta ja polun rauhaan ja onneen.

Rukoilen vilpittömästi, että oma totuudenetsintänne juurruttaa sydämeenne halun tulla ja liittyä joukkoomme. Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. Matt. 16:18–19; Hel. 10:7.
2. Ks. OL 84:20.
3. Ks. 2. Nefi 33:10.
4. Ks. ”Tänään olenko hyvää mä tehnyt lain”, *MAP-lauluja*, 144.
5. Ks. UK 11.
6. Mormonin kirjan nimisivu; ks. Morm. 8:17.
7. Ks. Hepr. 11:1; Alma 32:21.
8. Ks. F. F. Bosworth, *Christ the Healer*, 1924, s. 23.
9. MK Jaakob 2:8.
10. Ks. Joh. 6:66.
11. Joh. 6:67–68.
12. Ks. Matt. 16:24.

Esittäjänä presidentti Henry B. Eyring
ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Kirkon virkailijoiden hyväksyminen

Ehdotetaan, että hyväksymme Thomas Spencer Monsonin profeetaksi, näkijäksi ja ilmoituskensaajaksi sekä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon presidentiksi, Henry Bennion Eyringin ensimmäiseksi neuvonantajaksi ensimmäisessä presidenttikunnassa ja Dieter Friedrich Uchtdorfin toiseksi neuvonantajaksi ensimmäisessä presidenttikunnassa.

Ne, jotka hyväksyvät ehdotuksen, voivat osoittaa sen.

Jos joku vastustaa ehdotusta, hän voi osoittaa sen.

Ehdotetaan, että hyväksymme Boyd Kenneth Packerin kahdentoista apostolin koorumin presidentiksi ja seuraavat jäseniksi tähän koorumiin: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson ja Neil L. Andersen.

Niitä, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Jos joku on vastaan, hän voi osoittaa sen.

Ehdotetaan, että hyväksymme neuvonantajat ensimmäisessä presidenttikunnassa ja kaksitoista apostolia profeetoiksi, näkijöiksi ja ilmoituskensaajiksi.

Kaikkia, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Vastaan olevat, mikäli heitä on, osoittakoot samoin.

Ehdotetaan, että vapautamme vanhimmat John B. Dickson, Paul E. Koelliker ja F. Michael Watson seitsemänkymmenen ensimmäisen koorumin jäsenyydestä ja nimitämme heidät täysinpalvelleiksi johtaviksi auktoriteeteiksi.

Ehdotamme myös, että vapautamme vanhin Kent D. Watsonin seitsemänkymmenen toisen koorumin jäsenyydestä.

Samalla tavoin annamme tunnustusta ja ilmaisemme kiitollisuutta vanhin César H. Hookerille ja vanhin Craig T. Wrightille, jotka on vapautettu

vyöhykeseitsenkymmenen tehtävästä.

Kaikkia, jotka haluavat ilmaista kanssamme kiitollisuutta näille veljille heidän erinomaisesta palveluksestaan, pyydetään osoittamaan se.

Ehdotetaan, että hyväksymme seuraavat veljet uusiksi vyöhykeseitsenkymmeniksi: Julio A. Angulo, Peter F. Evans ja Gennadi N. Podvodov.

Kaikkia, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Mahdolliset vastaan olevat.

Ehdotetaan, että hyväksymme Randall L. Riddin toiseksi neuvonantajaksi Nuorten Miesten ylimmässä johtokunnassa.

Ne, jotka hyväksyvät ehdotuksen, voivat osoittaa sen.

Jos joku on vastaan, hän voi osoittaa sen.

Ehdotetaan, että hyväksymme muut johtavat auktoriteetit, vyöhykeseitsenkymmenet ja apujärjestöjen ylimmät johtokunnat nykyisessä kokoonpanossa.

Niitä, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Jos joku on vastaan, hän voi osoittaa sen.

Kiitos, veljet ja sisaret, hyväksyvistä äänestyksestänne sekä jatkuvasta uskostanne ja rukouksistanne meidän puolestamme. ■

Presidentti Boyd K. Packer
kahentoista apostolin koorumin presidentti

Avain hengelliseen suojelukseen

Rauha voi laskeutua jokaisen sellaisen sydämeen, joka kääntyy pyhien kirjoitusten puoleen ja saa osakseen – – lupaukset suojeluksesta ja pelastuksesta.

Vähän aikaa sitten sinetöin erään nuoren parin temppelissä. Tämä pari oli pitänyt itsensä kelvollisena saapumaan temppeliin tuona ihmeellisenä päivänä, jolloin poika ja tytär jättävät kumpikin oman lapsuudenkotinsa ja tulevat mieheksi ja vaimoksi. Tässä pyhässä tapahtumassa he olivat puhtaita ja tahrattomia. Aikanaan he alkavat kasvattaa omia lapsiaan taivaallisen Isämme luoman mallin mukaisesti. Heidän onnensa sekä tulevien sukupolvien onni riippuu siitä, elävätkö he niiden mittapuiden mukaan, jotka Vapahtaja on vahvistanut ja esittänyt pyhissä kirjoituksissaan.

Nykyisin vanhemmat ihmettelevät, onko olemassa turvallista paikkaa kasvattaa lapsia. Turvallinen paikka on olemassa. Se on evankeliumikeskeisessä kodissa. Kirkossa me keskitymme perheeseen ja neuvomme vanhempia kaikkialla kasvattamaan lapsensa vanhurskaudessa.

Apostoli Paavali profetoi ja varoitti: ”Viimeisinä päivinä koittavat vaikeat ajat.

Silloin ihmiset rakastavat vain itseään ja rahaa, he ovat rehenteleviä

ja pöyhkeitä, he herjaavat ja ovat vanhemmilleen tottelemattomia. He ovat kiittämättömiä, jumalattomia, rakkautettomia, leppymättömiä, panettelevia, väkivaltaisia ja raakoja, kaiken hyvän vihollisia, petollisia, häikäilemättömiä ja järjettömiä. He rakastavat enemmän nautintoja kuin Jumalaa, he ovat ulkonaisesti hurskaita mutta kieltävät uskon voiman. Karta sellaisia!”¹

Paavali profetoi myös: ”Kelvottomat ihmiset ja petkuttajat menevät pahuudessa yhä pitemmälle, eksyttäen muita ja eksyen itse.”²

Nämä jakeet ovat varoituksena näyttäen, mitä malleja meidän tulee välttää. Meidän tulee aina olla valppaita ja uutteria. Voimme käydä läpi jokaisen näistä profetioista ja merkitä kohdat, jotka ovat nähtävissä ja huolenaiheena maailmassa nykyään:

Vaikeat ajat – niitä on. Me elämme hyvin vaarallisia aikoja.

Rahaa rakastavia, rehenteleviä, pöyhkeitä – kaikkia niitä on täällä keskuudessamme.

Herjaajia, vanhemmilleen tottelemattomia, kiittämättömiä,

jumalattomia, rakkautettomia – kaikkia näitä on rusaasti.

Leppymättömiä, panettelevia ja niin edelleen – kaikkia näitä voidaan merkitä olevan täällä niiden vallitsevien todisteiden valossa, joita on kaikkialla ympärillämme.

Myös Moroni puhui meidän päivämme pahuudesta varoittaessaan:

”Kun näette näitä asioita tulevan keskuuteenne, – – heräätte tiedostamaan kauhean tilanteenne. – –

Sen vuoksi minun, Moronin, on käsketty kirjoittaa näistä asioista, jotta paha voitaisiin poistaa ja jotta tulisi aika, jolloin Saatanalla ei ole valtaa ihmislasten sydämiin, vaan heidät saataisiin tekemään alati hyvää, niin että he voivat tulla kaiken vahurskauden lähteelle ja pelastua.”³

Paavalin ja Moronin antamat kuvaukset meidän ajastamme ovat niin tarkkoja, ettei niitä voi sivuuttaa. Monista tämä voi olla varsin pelottavaa, jopa lannistavaa. Siitä huolimatta, kun ajattelen tulevaisuutta, mieleni täytyy myönteisen toiveikkuuden tunteilla.

Paavali kertoo ilmoituksessaan haasteiden ja ongelmien luettelon lisäksi meille myös, mitä voimme tehdä suojellaksemme itseämme:

”Pidä sinä kiinni siitä, minkä olet oppinut. Sinähän olet siitä varma, koska tiedät, keiltä olet sen oppinut.

Olet myös jo lapsesta asti tuntenut pyhät kirjoitukset, jotka voivat antaa sinulle viisautta, niin että pelastut uskomalla Kristukseen Jeesukseen.”⁴

Pyhissä kirjoituksissa on avaimet hengelliseen suojelukseen. Ne sisältävät opin, lait ja toimitukset, jotka antavat jokaiselle Jumalan lapselle todistuksen Jeesuksesta Kristuksesta Vapahtajana ja Lunastajana.

Vuosien ajan on tehty valmisteluja ja valtavasti työtä pyhien kirjoitusten kääntämiseksi ala- ja

rinnakkaisviitteineen kaikille kielille. Pyrimme saamaan ne kaikkien opinhaluisten käyttöön. Pyhät kirjoitukset opettavat meille minne mennä ja mitä tehdä. Ne tarjoavat toivoa ja tietoa.

Vuosia sitten vanhin S. Dilworth Young seitsemänkymmenen koorumista antoi minulle opetuksen pyhien kirjoitusten lukemisesta. Eräässä vaarassa kamppailtiin jäsenten välisten jännitteiden ja vaikeuksien kanssa ja tarvittiin neuvoja.

Kysyin vanhin Youngilta: ”Mitä minun pitäisi sanoa?”

Hän vastasi yksinkertaisesti: ”Kehota heitä lukemaan pyhiä kirjoituksia.”

Minä kysyin: ”Mitä kirjoituksia?”

Hän vastasi: ”Ei sillä oikeastaan ole väliä. Kehota heitä avaamaan esimerkiksi Mormonin kirja ja alkamaan lukea. Pian rauhan ja innoituksen tunne tulee ja ratkaisu ilmaantuu.”

Tehkää pyhien kirjoitusten lukemisesta osa säännöllistä rutiinianne, ja siitä seuraa siunauksia. Pyhät kirjoitukset sisältävät varoituksen äänen mutta niissä on myös suurenmoista ravintoa.

Mikäli pyhien kirjoitusten kieli tuntuu teistä aluksi oudolta, jatkakaa lukemista. Pian tunnistatte noilta sivuilta löytyvän kauneuden ja voiman.

Paavali on sanonut: ”Jokainen pyhä, Jumalan Hengestä syntynyt kirjoitus on hyödyllinen opetuksiksi, nuhteeksi, ojennukseksi ja kasvatukseksi Jumalan tahdon mukaiseen elämään.”⁵

Voitte itse kokeilla tätä lupausta.

Me elämme vaarallisia aikoja, mutta siitä huolimatta voimme löytää toivoa ja rauhaa itsellemme ja perheellemme. Te, jotka elätte murheessa ja olette luopuneet toivosta pelastaa lapsenne sieltä, minne maailma on heidät vienyt – te ette saa koskaan antaa periksi. ”Älä pelkää, vaan usko.”⁶ Vanhurskaus on voimakkaampaa kuin jumalattomuus.

Lapset, joita on varhain elämässään opetettu ymmärtämään pyhiä kirjoituksia, tuntevat sen polun, jota heidän tulee kulkea, ja ovat halukkaampia pysymään tuolla polulla. Ne, jotka kulkevat harhaan, voivat palata ja apua saadessaan löytävät tien takaisin.

Moosian pojat taistelivat aikansa kirkkoa vastaan mutta tekivät myöhemmin parannuksen ja kokivat suuren muutoksen. Alman kirjassa kerrotaan: ”Nämä Moosian pojat – olivat vahvistuneet totuuden tuntemisessa, sillä he olivat miehiä, joilla oli terve ymmärrys, ja he olivat tutkineet tarkoin kirjoituksia tunteakseen Jumalan sanan.”⁷

Presidentti Joseph F. Smith oli

viisivuotias, kun hänen isänsä Hyrum tapettiin Carthagen vankilassa. Myöhemmin Joseph matkasi tasankojen halki leskiäitinsä kanssa.

Hänet kutsuttiin 15-vuotiaana lähestytyöhön Havaijiin. Hän tunsu itsensä neuvottomaksi ja yksinäiseksi ja sanoi: ”Olin erittäin masentunut. – Minusta tuntui kuin olisin niin vaipunut köyhyyden sekä älyn ja tiedon puutteen tilaani ja ollut vain pahainen poika, että uskalsin tuskin katsoa [ketään] kasvoihin.”

Pohtiessaan eräänä yönä ahdistukseen nuori Joseph näki unen, että hän oli matkalla kiiruhtaen niin nopeasti kuin vain suinkin pystyi. Hän kantoi mukanaan pientä nyyttiiä. Lopulta hän tuli ihmeellisen palatsin luo, joka oli hänen määränpäänsä. Lähestyessään palatsia hän näki kyltin, jossa luki ”kylpyhuone”. Hän meni nopeasti sisään ja peseytyi. Hän avasi pienen nyyttinsä ja löysi sieltä puhtaata, valkoista vaatetta – ”jollaisia”, hän sanoi, ”en ollut nähnyt pitkään aikaan”. Hän puki vaatteet ylleen ja riensi palatsin ovelle.

”Koputin ovelle”, hän sanoi, ”ja se avautui, ja ovella seisoi profeetta Joseph Smith. Hän katsoi minua hieman moittivasti ja lausui ensi sanoikseen: ’Joseph, sinä olet myöhässä.’ Keräsin kuitenkin rohkeutta ja sanoin:

Panamá, Panama

’Niin, mutta minä olen puhdas – minä olen puhdas!’⁸

Ja niin voi olla meidän jokaisen kohdalla.

Jos ryhdytte kulkemaan uskon ja aktiivisesti kirkon toimintoihin osallistumisen tietä, pysykää sillä tiellä ja pitäkää liittonne. Jatkakaa eteenpäin, kunnes Herran siunaukset tulevat osaksenne ja Pyhä Henki ilmenee liikkelepanevana voimana elämässänne.

Jos olette tällä hetkellä tiellä, joka johtaa pois pyhien kirjoitusten viitoitamasta suunnasta, vakuutan teille, että tie takaisin on olemassa.

Jeesus Kristus on ilmoittanut meille hyvin selkeän menettelytavan parannuksen tekemiseen ja parantumiseen elämässämme. Hoitokeino useimpiin erehdyksiin löytyy tavoittelemalla anteeksiantoa henkilökohtaisessa rukouksessa. On kuitenkin tiettyjä hengellisiä sairauksia, etenkin rikkomukset moraalilakia vastaan, jotka ehdottomasti vaativat pätevän hengellisen lääkärin apua ja hoitoa.

Vuosia sitten toimistooni tuli nuori nainen mukanaan ikääntyvä isänsä. Tytär oli tuonut isänsä useiden satojen kilometrien päästä, jotta isä voisi saada apua tuntemaansa syyllisyyteen. Nuorena miehenä hän oli tehnyt vakavan erehdyksen, ja vanhalla iällä tuo muisto tuli hänen mieleensä. Hän ei pystynyt karistamaan syyllisyyden

tunnetta. Hän ei voinut palata ja selvittää nuoruuden ongelmaansa omin neuvoin, mutta hän voisi aloittaa siitä, missä oli nyt, ja saada apua häntä kaikki nuo vuodet seuranneen syyllisyyden pois pyyhkimiseksi.

Olen kiitollinen siitä, että opettaessani hänelle periaatteita Mormonin kirjasta oli kuin suunnattoman suuri taakka olisi nostettu pois hänen harteiltaan. Kun tämä vanha mies ja hänen tyttärensä ajoivat takaisin kotiin nuo monet kilometrit, hän oli jättänyt taakseen syyllisyyden vanhasta rikkomuksestaan.

Jos te ”heräätte tiedostamaan kauhean tilanteenne”⁹ ja haluatte palata täyteen hengelliseen terveyteen, keskustelkaa piispanne kanssa. Hänellä on avaimet, ja hän voi auttaa teitä parannuksen polulla.

Parannus on yksilöllistä, ja niin on myös anteeksianto. Herra vaatii vain kääntymistä pois synnistä, ja Hän antaa ”anteeksi heidän rikoksensa [ikä] enää muista heidän syntejään”¹⁰.

Kun parannusprosessi on päättynyt, tulette ymmärtämään, mikä merkitys on Jesajan lupauksella sovituksesta: ”Tulkaa, selvittäkäämme miten asia on, sanoo Herra. Vaikka teidän syntinne ovat verenpunaiset, ne tulevat valkeiksi kuin lumi. Vaikka ne ovat purpuranpunaiset, ne tulevat valkeiksi kuin puhdas villa.”¹¹

Aivan kuten liitu voidaan pyyhkiä liitutaulusta, rikkomustemme vaikutukset voidaan Jeesuksen Kristuksen sovituksen ansiosta pyyhkiä vilpittömällä parannuksella. Tuo lupaus pätee kaikissa tapauksissa.

Evankeliumi opettaa meitä olemaan iloisia, uskomaan ennemmin kuin pelkäämään, löytämään toivon ja voitamaan epätoivon, jättämään pimeyden ja kääntymään kohti iankaikkisen evankeliumin valoa.

Paavali ja muut varoittivat meidän aikamme koettelemuksista ja vielä tulossa olevista päivistä. Mutta rauha voi laskeutua jokaisen sellaisen sydämeen, joka kääntyy pyhien kirjoitusten puoleen ja saa osakseen kirjoituksissa opetetut lupaukset suojeluksesta ja pelastuksesta. Kutsumme kaikkia kääntymään Vapahtajaan Jeesukseen Kristukseen ja Hänen opetuksiinsa, jotka ovat Vanhassa testamentissa, Uudessa testamentissa, Mormonin kirjassa, Opissa ja liitoissa sekä Kallisarvoisessa helmessä.

Lausun varman todistukseni, että pyhät kirjoitukset ovat avain hengelliseen suojelukseemme. Todistan myös Jeesuksen Kristuksen sovituksen parantavasta voimasta, ”jotta hänen kauttaan pelastuisivat kaikki”¹², jotka tulevat pelastumaan. Herran kirkko on jälleen kerran perustettu maan päälle. Todistan evankeliumin totuudesta. Minä olen Hänen todistajansa. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. 2. Tim. 3:1–5.
2. 2. Tim. 3:13.
3. Et. 8:24, 26.
4. 2. Tim. 3:14–15.
5. 2. Tim. 3:16.
6. Mark. 5:36.
7. Alma 17:2.
8. Ks. Joseph F. Smith, *Evankeliumin oppi*, 1980, s. 525.
9. Et. 8:24.
10. Jer. 31:34.
11. Jes. 1:18.
12. OL 76:42.

Vanhin D. Todd Christofferson
kahdentoista apostolin koorumista

Naisten moraalinen voima

Teillä on intuitiivinen taipumus tehdä hyvää ja olla hyviä, ja kun seuraatte Pyhää Henkeä, moraalinen johtajuutenne ja vaikutuksenne kasvaa.

Muinaisista ajoista alkaen yhteiskunnat ovat luottaneet naisten moraaliseen voimaan. Vaikka se moraalinen perusta, jonka naiset antavat, ei olekaan ainoa yhteiskunnassa vaikuttava myönteinen voima, se on osoittautunut ainutlaatuisen hyödylliseksi yleisen hyvän kannalta. Tätä naisten osuutta ei useinkaan arvosteta riittävästi kenties siksi, että se tuntuu kaikkialla. Haluan ilmaista kiitollisuuteni hyvien naisten vaikutuksesta, tuoda esiin joitakin ajattelutapoja ja suuntauksia, jotka uhkaavat naisten vahvuutta ja asemaa, ja esittää pyynnön, että naiset vaalisivat heissä olevaa sisäistä moraalista voimaa.

Naiset tuovat mukanaan maailmaan tietyn hyveen, jumalallisen lahjan, joka tekee heistä taitavia juurruttamaan ihmissuhteisiin ja kulttuureihin sellaisia ominaisuuksia kuten usko, rohkeus, myötätunto ja hienostuneisuus. Kun Paavali kiitteli sitä vilpittömästi uskoa, jota hän havaitsi Timoteuksessa, hän huomautti, että sama usko ”oli jo isoäidilläsi Looiksella ja äidilläsi Eunikella”¹.

Vuosia sitten asuessani Meksikossa havaitsin itse, mitä Paavali tarkoitti.

Muistan erään tietyn nuoren äidin. Hän on Meksikossa yksi niistä monista kirkon naisista, joiden usko Jumalaan sulostuttaa heidän elämäänsä niin luontevasti, että he näyttävät tuskin olevan edes tietoisia siitä. Tämä ihastuttava nainen säteili hyvyyden synnyttämää moraalista johtajuutta, joka vaikutti hyvällä tavalla kaikkiin hänen lähipiirissään. Ilmeisen epäroimattä hän ja hänen miehensä luopuivat lukuisista huveista ja suuresta osasta varallisuuttaan heille tärkeimpien asioiden hyväksi. Tämän nuoren äidin kyky saada aikaan suuria kohottaen ja taivutellen lapsiaan ja tasapainoillen heidän kanssaan oli lähes yli-inhimillinen. Häneltä vaadittiin paljon, ja hänen tehtävänsä olivat usein toistuvia ja arkipäiväisiä, ja silti kaiken taustalla oli kaunistusta seesteisyyttä, tunne siitä, että hän teki Jumalan työtä. Vapahtajan tavoin hänkin jalostui, kun hän siunasi muita palvelemalla ja uhrautumalla. Häneen henkilöityy rakkaus.

Minulle naisten – etenkin äitini ja vaimoni – moraalinen vaikutus on ollut merkittävänä siunauksena. Muiden naisten joukossa, joita ihailen kiitollisena, on Anna Daines. Anna ja

hänen miehensä Henry ja heidän neljä lastaan olivat kirkon pioneereja New Jerseyssä Yhdysvalloissa. 1930-luvulta alkaen, kun Henry opiskeli lääkäriksi Rutgersin yliopistossa, hän ja Anna työskentelivät väsymättä koulussa ja yhteiskunnallisissa järjestöissä asuinpaikkakunnallaan Metuchenissa, jotta syvälle juurtuneet ennakkoluulot mormoneja kohtaan voitettaisiin ja jotta kaupungista tulisi parempi paikka kaikille vanhemmille kasvattaa lapsiaan.

Anna esimerkiksi tarjoutui vapaaehtoiseksi Metuchenin NMKY:n toimintaan, ja hänestä tuli korvaamaton. Yhden vuoden kuluessa hänet nimettiin äitien järjestön puheenjohtajaksi ja sitten ”häntä pyydettiin asettumaan ehdolle yhteen kolmesta naisten paikasta NMKY:n johtokunnassa. Hän voitti vaalit ilman vastustusta, ja niin hän liittyi samaan johtokuntaan, joka vain muutamaa vuotta aiemmin oli kieltänyt pyhiltä kokoontumisen rakennuksessaan!”²

Meidän perheemme muutti New Brunswickin seurakuntaan, kun olin teini-ikäinen. Sisar Daines kiinnitti huomiota minuun ja ilmaisi usein luottamuksensa kykyihini ja mahdollisuuksiini, mikä innoitti minua kurkottamaan korkealle – korkeammalle kuin olisin kurkottanut ilman hänen kannustustaan. Erään kerran, häneltä saamani huomaavaisen ja oikeaan aikaan annetun varoituksen ansiosta, vältin tilanteen, joka olisi varmasti johtanut katumukseen. Vaikka Anna Daines ei ole enää keskuudessamme, hänen vaikutuksensa tuntuu edelleen ja kuvastuu hänen jälkeläistensä ja lukemattomien muiden elämässä, omani mukaan lukien.

Isoäitini Adena Warnick Swenson opetti minua olemaan tunnollinen pappeuden palvelutyössä. Hän kannusti minua opettelemaan ulkoa leivän ja veden siunaamisen

sakramenttirukoukset selittäen, että sillä tavoin voisin ilmaista ne suurempaa ymmärrystä ja tunnetta osoittaen. Kun näin, kuinka hän tuki isoisääni, vaaran patriarkkaa, minussa heräsi kunnioitus pyhiä asioita kohtaan. Isoäiti Swenson ei oppinut koskaan ajamaan autoa, mutta hän osasi auttaa poikia tulemaan pappisuudenhaltijoiksi.

Naisen moraalinen vaikutus ei tunnu missään voimallisemmin eikä toimi hyödyllisemmin kuin kotona. Ei ole parempaa paikkaa kasvattaa nousevaa sukupolvea kuin perinteinen perhe, jossa isä ja äiti työskentelevät sopusoinnussa elättääkseen, opettaakseen ja hoivatakseen lapsiaan. Siellä missä tätä ihannetilaa ei ole, ihmiset pyrkivät saamaan samat hyödyt niin hyvin kuin pystyvät omissa olosuhteissaan.

Joka tapauksessa äiti voi vaikuttaa tavalla, jonka vertaista ei ole kenelläkään toisella missään muussa ihmis-suhteessa. Hänen esimerkkinsä ja opetuksensa voimalla hänen poikansa oppivat kunnioittamaan naisuutta ja sisällyttämään omaan elämäänsä itseuria ja korkeita moraalin mittapuita. Hänen tyttärensä oppivat vaalimaan omaa hyveellisyyttään ja

puolustamaan sitä, mikä on oikein, kerta toisensa jälkeen, olipa se kuinka epäsuosittua hyvänsä. Äidin rakkaus ja korkeat odotukset saavat hänen lapsensa toimimaan vastuullisesti tekosyitä keksimättä, suhtautumaan vakavasti koulutukseen ja henkilökohtaiseen kehittymiseen sekä vaikuttamaan jatkuvasti kaikkien lähipiirissään olevien hyvinvointiin. Vanhin Neal A. Maxwell kysyi kerran: ”Kun ihmiskunnan todellinen historia saatetaan täysin päätökseen, niin onko sille luonteenomaista tykkätulen kaiku vai kehtolaulujen rauhoittava sointu? Sotapäälliköiden tekemät suuret aselevot vai naisten suorittama rauhentyö kodeissa ja yhteisöissä? Tuleeko se, mitä tapahtui kehdoissa ja kotiliesien ääressä, osoittautumaan hallitsevammaksi tekijäksi kuin se, mitä tapahtui kongresseissa?”³

Pyhinta on naisen rooli elämän luomisessa. Me tiedämme, että fyysisellä ruumiillamme on jumalallinen alkuperä⁴ ja että korkeimpien maailmojen saavuttamiseksi Jumalan selestisessä valtakunnassa ihmisen täytyy kokea sekä fyysinen syntyminen että hengellinen uudestisyntyminen⁵. Siten naisilla on, joskus oman henkensä uhalla,

olennainen tehtävä Jumalan työssä ja kirkkaudessa ”ihmisen kuolematomuuden ja iankaikkisen elämän [toteuttamiseksi]”⁶. Isoäiteinä, äiteinä ja roolimalleina naiset ovat olleet elämän alkulähteen varjelijoina opettaen kullekin sukupolvelle sukupuolisen puhtauden tärkeyttä – siveyttä ennen avioliittoa ja uskollisuutta avioliitossa. Tällä tavoin he ovat olleet sivistävänä vaikutuksena yhteiskunnassa. He ovat tuoneet parhaan esiin miehissä. He ovat saaneet aikaan tervehenkisen ympäristön, jossa kasvattaa itseensä luottavia ja terveitä lapsia.

Sisaret, en halua ylistää teitä liikaa, kuten joskus teemme äitienpäivän puheissa, jotka saavat teidät vaivautumaan. Teidän ei tarvitse olla täydellisiä.⁷ En väitä, että olette (yhtä poikkeusta lukuun ottamatta, joka istuu tällä hetkellä tässä lähellä). Haluan vain sanoa, että olettepa naimisissa tai ette, olettepa synnyttäneet lapsia tai ette, olettepa vanhoja, nuoria tai siltä väliltä, moraalinen johtajuutenne on ratkaisevan tärkeää ja kenties me olemme alkaneet ottaa sen ja teidät itsestäänselvyytenä. Epäilemättä vaikuttamassa on suuntauksia ja voimia, jotka pyrkivät heikentämään vaikutustanne tai jopa poistamaan sen kokonaan yksilöiden, perheiden ja koko yhteiskunnan suureksi vahingoksi. Saanen mainita kolme niistä varoitukseksi.

Eräs turmiollinen ajattelutapa, joka horjuttaa naisten moraalista vaikutusta, on se, että väheksytään avioliittoa ja äitiyden ja kodinhoidon valitsemista uraksi. Jotkut suhtautuvat kodinhoidon avoimen halveksuvasti väittäen, että se alentaa naisia ja että lasten kasvattamisen hellittämättömät vaatimukset ovat yksi hyväksikäytön muoto.⁸ He pilkkaavat sitä, mitä he kutsuvat ”kotiäidin uraksi”. Se ei ole reilua eikä se ole oikein. Me emme väheksy sen

arvoa, mitä naiset tai miehet saavuttavat missä tahansa kelvollisessa hankkeessa tai ammatissa – me kaikki hyödyimme niistä saavutuksista – mutta me ymmärrämme silti, ettei ole korkeampaa hyvää kuin äitiys ja isyys avioliitossa. Ei ole olemassa loistavampaa uraa, eikä mikään määrä rahaa, arvovaltaa tai julkista tunnustusta voi ylittää perheestä koituvia lopullisia palkintoja. Mitä muuta nainen sitten saavuttaakin, hän ei voi missään muualla käyttää moraalista vaikutustaan paremmin.

Asenteet ihmisen seksuaalisuutta kohtaan uhkaavat naisten moraalista johtajuutta usealta suunnalta. Abortti henkilökohtaisista tai sosiaalisista mukavuussyistä iskee naisen pyhimpien voimien ytimeen ja tuhoaa hänen moraalisesta johtajuutensa. Sama koskee sukupuolista moraalittomuutta ja paljastavaa pukeutumista, jotka paitsi halventavat naisia myös vahvistavat sitä valhetta, että naisen seksuaalisuus määrittelee hänen arvonsa.

Kulttuurissa on vallinnut jo kauan kaksinaismoraali, joka odottaa naisten olevan sukupuolisesti pidettyjä samalla kun miesten moraalittomuutta puolustellaan. On selvää, että sellainen kaksinaismoraali on epäoikeudenmukaista, ja sitä on oikeutetusti arvosteltu ja torjuttu. Sitä torjuttaessa olisi toivonut, että miehet kohoaisivat korkeamman, yhden ja saman mittapuun tasolle, mutta on tapahtunut juuri päinvastoin – naisia ja tyttöjä kannustetaan nykyään olemaan yhtä siveettömiä kuin kaksinaismoraali oletti miesten olevan. Siinä missä kerran naisten korkeammat mittapuut edellyttivät miehiltä sitoutumista ja vastuullisuutta, meillä on nyt sukupuolisuhteita ilman omaatuntoa, isättömiä perheitä ja kasvavaa köyhyyttä. Tasavertainen siveettömyys vie yksinkertaisesti naisilta heidän moraalisesta vaikutuksensa

ja halventaa koko yhteiskuntaa.⁹ Tässä hyödyttömässä kaupanteossa nimenomaan miehet ”vapautetaan” ja naiset ja lapset kärsivät eniten.

Kolmas huolenaihe johtuu niistä, jotka tasavertaisuuden nimissä haluavat hävittää kaikki erot miehisyyden ja naisellisuuden väliltä. Usein se tapahtuu siten, että naisia painostetaan omaksumaan miehisiä piirteitä – olemaan aggressiivisempia, kovempia ja uhmakkaampia. Nykyään elokuvissa ja videopeleissä on tavallista nähdä naisia hirvittävän väkivaltaisissa rooleissa, joissa he jättävät jälkeensä kuolleita ja sekasortoa. On sydäntä raastavaa nähdä miehiä sellaisissa rooleissa, eikä tietenkään ole yhtään vähemmän raastavaa nähdä naisten olevan niitä, jotka syyllistyvät väkivaltaan ja kärsivät siitä.

Entinen Nuorten Naisten ylijohtaja Margaret D. Nadauld on opettanut: ”Maailmassa on riittävästi naisia, jotka ovat kovia; me tarvitsemme naisia, jotka ovat helliä. Maailmassa on riittävästi naisia, jotka ovat karkeita; me tarvitsemme naisia, jotka ovat ystävällisiä. Maailmassa on riittävästi naisia, jotka ovat epäkohteliaita; me tarvitsemme naisia, jotka ovat hienostuneita. Meillä on riittävästi naisia, joilla on suosiota ja vaurautta; me tarvitsemme enemmän naisia, joilla on uskoa. Meillä on riittävästi ahneutta; me tarvitsemme lisää hyvyttä. Meillä on riittävästi turhamaisuutta; me tarvitsemme enemmän hyveellisyyttä. Meillä on riittävästi yleistä hyväksyntää; me tarvitsemme lisää puhtautta.”¹⁰ Hämärtämällä naisellisia ja miehisiä eroja me menetämme ne erilliset, toisiaan täydentävät naisten ja miesten lahjat, jotka yhdessä saavat aikaan suuremman kokonaisuuden.

Pyyntöni naisille ja tytöille tänään on suojella ja vaalia sitä moraalista voimaa, joka teissä on. Säilyttäkää se

sisäinen hyveellisyys ja ne ainutlaatuiset lahjat, jotka tuotte mukanaan maailmaan. Teillä on intuitiivinen taipumus tehdä hyvää ja olla hyviä, ja kun seuraatte Pyhää Henkeä, moraalinen johtajuutenne ja vaikutuksenne kasvaa. Nuorille naisille sanon: Älkää menettäkö moraalista voimaanne jo ennen kuin teillä on se täydessä mitassaan. Pitäkää erityistä huolta siitä, että kielenkäyttönne on siistiä eikä karkeaa, että pukeutumisenne kuvastaa säädyllisyyttä eikä turhamaisuutta ja että käytöksenne ilmaisee puhtautta eikä siveettömyyttä. Ette voi kohottaa muita hyveeseen toisella kädellä, jos toisella kestitsette pahetta.

Sisaret, kaikessa kanssakäymisesänne teidän täytyy aina asettaa ensimmäiselle sijalle elämässänne suhteenne Jumalaan, taivaalliseen Isäänne, joka on moraalisesta voimanne lähde. Muistakaa, että Jeesus sai voimansa omistautumalla määrätietoisesti toteuttamaan Isänsä tahdon. Hän ei koskaan

poikennut siitä, mikä oli Hänen Isänsä mielen mukaista.¹¹ Pyrkikää olemaan sellaisia Isän ja Pojan opetuslapsia, niin vaikutuksenne ei koskaan vaimene.

Älkääkä pelätkö käyttää tuota vaikutusta pelotta ja anteeksi pyytelemättä. ”Olkaa aina valmiit antamaan vastaus jokaiselle [miehelle, naiselle ja lapselle], joka kysyy, mihin teidän toivonne perustuu.”¹² ”Julista sanaa, astu esiin sopivaan ja sopimattomaan aikaan, nuhtele, moiti ja kehota, aina kärsivällisesti opettaen.”¹³ ”[Kasvattakaa] lapsenne valossa ja totuudessa.”¹⁴ ”[Opettakaa heitä] rukoilemaan ja vaeltamaan oikeamielisesti Herran edessä.”¹⁵

Älköön kukaan tahallaan ymmärtäkö väärin näitä naisille osoitettuja kehotuksia. Kiittämällä ja suosimalla naisten moraalista voimaa en tarkoita, että miehet ja pojat saavat jollakin tavalla vapautuksen omasta velvollisuudestaan puolustaa totuutta ja vanhurskautta tai että heidän vastuunsa palvella, uhrata ja auttaa on jotenkin vähemmän kuin naisten tai voidaan jättää naisten tehtäväksi. Veljet, seis-käämme naisten rinnalla, jakakaamme

heidän kuormansa ja vaalikaamme omaa rinnakkaista moraalista johtajuuttamme.

Rakkaat sisaret, me luotamme siihen moraaliseen voimaan, jonka te tuotte maailmaan, avioliittoon, perheeseen, kirkkoon. Me luotamme siunauksiin, joita tuotte alas tai-vaasta rukouksillanne ja uskollanne. Me rukoilemme turvallisuutenne, hyvinvointinne ja onnenne puolesta ja rukoilemme, että vaikutuksenne kestäisi. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

2. Tim. 1:5.
- Orson Scott Card, ”Neighborliness: Daines Style”, *Ensign*, huhtikuu 1977, s. 19.
- ”Jumalan naisia”, *Valkeus*, lokakuu 1978, s. 17.
- Ks. Moos. 2:27.
- Ks. Moos. 6:57–60.
- Moos. 1:39.
- ”Vuosisata sitten kiintymystä tutkinut tiedemies John Bowlby sai selville, että side, joka luodaan lukemattomissa hoivaavissa kanssakäymistilanteissa äidin ja lapsen välillä, on ratkaiseva perusta sosioemotionaalille kehitykselle. – Feministitieteilijä Sara Ruddick piti äidin ’tarkkaavaista rakkautta’ tehokkaan vanhemmuuden ydinasiiana. ’Rakkauten kärsivällistä silmää’ käyttäen äidit oppivat tuntemaan lapsensa erityisellä tavalla – tavalla, joka antaa heille

ainutlaatuisen näkemyksen siitä, minkä pitäisi olla todellakin ’paras käytäntö’ kunkin lapsen kohdalla.” (Jenet Jacob Erickson, ”Love, Not Perfection, Root of Good Mothering”, *Deseret News*, 12. toukokuuta 2013, s. G3.)

- On totta, että monia naisia monen sukupolven ajan on riistetty tai heille on säilytetty epäoikeudenmukaisia kuormia sekä perheessä että ansiotyössä, mutta epäitsekkyiden ja uhrauksen ei tarvitse eikä pitäisi muodostua hyväksikäyttäväksi tai riistäväksi. Vanhin Bruce C. Hafen on huomauttanut: ”Jos ’epäitsekkyys’ tarkoittaa sitä, että naisen täytyy luopua sisäisestä identiteetistään ja henkilökohtaisesta kasvustaan, niin epäitsekkyys on ymmärretty väärin. – – Mutta nykyajan liberalistinen malli menee liian pitkälle toiseen suuntaan esittäen naiset kaavamaisesti äärimmäisen riippumattomina perheestään. Järkevämpi näkemys on, että aviomies ja vaimo ovat riippuvaisia toisistaan. – – Arvostelijat, jotka siirsivät äidit riippuvuudesta riippumattomuuteen, jättivät huomiotta antoisien keskinäisen riippuvuuden välimaaston. Ne, jotka siirsivät äidit epäitsekkyudesta itsekkyuteen, jättivät huomiotta itse valitun palvelemisen hedelmällisen välimaaston, joka vaikuttaa suotuisasti naisen henkilökohtaiseen kasvuun. Näiden äärimmäisyyksien vuoksi väittely äitiyden arvosta on ironista kyllä saanut yhteiskunnan yleisesti vähättelemään paitsi äitejä niin naisia yleensä.” (”Motherhood and the Moral Influence of Women”, esitys toisessa perheiden maailmankongressissa, Geneve, IV täysistunto, 16. marraskuuta 1999; http://worldcongress.org/wcf2_spkrs/wcf2_hafen.htm.)
- Eräs äiti huomautti *Wall Street Journalin* pääkirjoituksessa: ”Joitakin mormoneja, evankelisen suunnan kannattajia ja ortodoksijuutalaisia lukuun ottamatta me lukuisat muut emme tiedä, kuinka opettaa poikiamme ja tyttäriämme olemaan antautumatta seksiin niin helposti. – – Silti omassa tyttöystäväpiirissäni halu palata entiseen moraaliin on voimakas. En tiedä yhtäkään heistä, jolla ei olisi mielessä häilyvää vaivautuneisuutta omasta seksuaalisesta menneisyydestään. Eikä yksikään nainen, jolta olen koskaan kysynyt aiheesta, ole sanonut, että hän toivoi, että olisi ’kokeilut’ enemmän.” (Jennifer Moses, ”Why Do We Let Them Dress Like That?”, *Wall Street Journal*, 19. maaliskuuta 2011, s. C3.)
- ”Naisena olemisen ilo”, *Liahona*, tammikuu 2001, s. 18.
- Ks. Joh. 8:29.
1. Piet. 3:15.
2. Tim. 4:2.
- OL 93:40.
- OL 68:28.

Vanhin S. Gifford Nielsen
seitsemänkymmenen koorumista

Jouduttakaa Herran pelikuviota!

Meidän jokaisen täytyy laatia henkilökohtainen pelikuviomme ja panna se innolla täytäntöön palvellaksemme kokoaikaisten lähetyssaarnaajien rinnalla.

Useita vuosia sitten minun piti puhua erään vaarnassamme palvelevan piispan vaimolle, joten soitin heille kotiin. Puhelimeen vastasi nuori poika. Sanoin: "Hei, onko äitisi kotona?"

Poika vastasi: "Onhan hän. Menen hakemaan hänet. Kuka kysyy?"

Vastasin: "Minä olen presidentti Nielsen kirkosta."

Pienen tauon jälkeen kuulin hyvin innokkaan äänen sanovan: "Hei äiti, puhelimesta on presidentti *Hinckley*!"

Mitähän äiti mahtoi ajatella? Matka puhelimen luo taisi olla hänen elämänsä pisin. Mielessäni kävi kyllä ajatus: "Pitäisiköhän minun?" En tehnyt niin, mutta saimme kunnan naurut. Kun ajattelen asiaa, hän oli varmaankin pettynyt saadessaan puhua vain minun kanssani.

Mitä te tekisitte, jos Herran profeetalla todella olisi asiaa juuri teille? No, niin hänellä onkin! Presidentti Thomas S. Monson on kutsunut, kuten jälleen kerran tänä aamuna, jokaisen meistä hyvin tärkeään työhön. Hän on sanonut: "Nyt on aika jäsenten ja lähetyssaarnaajien liittyä yhteen, toimia yhdessä, tehdä työtä Herran

viinitarhassa tuodaksemme sieluja Hänen luokseen" ("Uskoa pelastuksen työssä", maailmanlaajuinen johtajien koulutuslähetyks, kesäkuu 2013; lds.org/broadcasts).

Olemmeko me kuunnelleet?

Kaikkiällä maailmassa vaarnat, piirit ja lähetyksentät kokevat saaneensa uutta energiaa, kun sanat, jotka Vapahata julisti Joseph Smithille vuonna 1832, ovat toteutumassa: "Katso, minä joudutan työtäni aikanaan" (OL 88:73).

Veljet ja sisaret, se aika on *nyt!* Minä tunnen sen, ja olen varma, että tekin tunnette sen.

Minä halusin muuttaa innostukseni ja uskoni Jeesukseen Kristukseen toiminnaksi. Kun pelasin jalkapalloa, ajattelin toimintasuunnitelmia pelikuviona. Pelin alkaessa ei ollut epäilystäkään siitä, ettemmekö me menestyisi, jos joukkueellamme oli sopivat pelikuviot valmiina. Mutta keskustelin vastikään BYU:n legendaarisen valmentajan LaVell Edwardsin kanssa pelikuvioistamme, ja hän sanoi: "Minä en piitannut siitä, minkä kuvion valitsit, kunhan vain teimme maalin!" Olin yksi hänen pelinrakentajistaan, ja pidin asiaa paljon monimutkaisempana,

mutta ehkäpä hänen yksinkertainen filosofiansa on syynä siihen, että eräs jalkapallostadion on nimetty hänen mukaansa.

Koska olemme kaikki Herran joukkueessa, onko meillä kullakin oma voitokas pelikuviomme? Olemmeko me valmiita pelaamaan? Jos me jäsenet todella rakastaisimme omaa perhettämme, ystäviämme ja tuttaviamme, emmekö haluaisi lausua heille todistuksemme palautetusta evankeliumista?

Kesäkuussa pidetyssä uusille lähetysohjaajille tarkoitetussa seminaarissa ennätykselliset 173 uutta johtajaa vaimoineen sai viimeisiä ohjeita ennen palvelutyönsä aloittamista. Kaikki 15 ensimmäisen presidenttikunnan ja kahdentoista apostolin koorumin jäsentä puhuivat tälle erityiselle ryhmälle.

Vanhin L. Tom Perry lisäsi loppusanoina: "Tämä on mitä suurensisintä aikaa kirkon historiassa. Tämä on verrattavissa historiamme suuriin tapahtumiin kuten ensimmäinen näky, Mormonin kirjan saaminen, evankeliumin palautus, kuten kaikki ne asiat, jotka loivat meille sen perustan, jonka pohjalta me kuljemme eteenpäin ja opetamme taivaallisen Isämme valtakunnassa." ("Concluding Remarks", puhe uusille lähetysohjaajille pidetyssä seminaarissa, 26. kesäkuuta 2013, s. 1, kirkon historian kirjasto.)

Meidän tulee olla entistä tiiviimmin mukana, jotta voisimme vastata johtajiemme innostukseen ja kokoaikaisten lähetyssaarnaajiemme sitoutumiseen. Tämä työ ei etene Herran tarkoittamalla tavalla ilman meitä! Kuten presidentti Henry B. Eyring on sanonut: "Olipa ikämme, kyvykkyytemme, kirkon tehtävämme tai asuinpaikkamme mikä hyvänsä, meidät on yhtenä miehenä kutsuttu työhön auttamaan Häntä Hänen sielujen

sadonkorjuussaan” (”Me olemme yhtä”, *Liahona*, toukokuu 2013, s. 62).

Saanan kertoa teille pelikuvioista, jonka olen tuntenut kehotuksen ottaa käyttöön rukoiltuani, luettuani luvun 13 *Saarnatkaa minun evankeliumiani* -oppaasta ja pohdittuani aiempia kokemuksia. Kehotan teitä pohtimaan näitä kolmea näkökohtaa, kun mietitte omaa kuviotanne.

Ensiksi, rukoilkaa päivittäin erityisesti sitä, että voisitte tuoda jonkun lähemmäksi Vapahtajaa ja Hänen evankeliumiaan. Te voisitte tehdä sen pitämällä kaikkia ihmisiä Jumalan poikina ja tyttärinä, jotka auttavat toisiaan matkalla kotiin. Ajatelkaa uusia ystäviä, joita saisitte.

Toiseksi, rukoilkaa päivittäin alueellanne palvelevien lähetyssaarnaajien ja heidän tutkijoidensa puolesta heidät nimeltä mainiten. Ainoa tapa tehdä niin on tervehtiä heitä, katsoa heidän nimikylttiään, puhutella heitä nimeltä ja kysyä heiltä, keitä he parhaillaan opettavat. Vanhin Russell M. Nelson on viisaasti sanonut: ”Herra ei voi auttaa teitä tuntemaan jonkun sydäntä, ennen kuin tiedätte hänen nimensä ja tunnistatte hänen kasvonsa.”

Olin erään ihastuttavan sisaren kastetilaisuudessa. Hän lausui todistuksensa. Muistan ikuisesti hänen sanansa: ”Minun puolestani ei ole koskaan aiemmin rukoillut niin moni ihminen, enkä ole koskaan tuntenut näin paljon rakkautta! Minä tiedän, että tämä työ on totta!”

Kolmanneksi, kutsukaa ystävänne johonkin toimintaan kotonanne tai muualla. Menettepä minne hyvänsä tai teettepä mitä tahansa, miettikää, kuka voisi nauttia siitä tilaisuudesta, ja kuunnelkaa sitten Hengen johdatusta.

Vapahtaja on antanut minulle pienen opetuksen henkilökohtaisesta evankeliumin oppimisesta. Uskon sen sopivan hienosti ”työn jouduttamiseen”. Kun olen oikein innoissani jostakin, se näkyy kirjoittamassani tekstissä ja päättyy usein huutomerkkiin, joka määritelmänsä mukaan välittää ”voimakkaan tunteen tai osoittaa suuren tärkeyden” (*Merriam-Webster’s Collegiate Dictionary*, 11. laitos, 2003, ”exclamation point”).

Kiinnostukseni heräsi, kun pyhissä kirjoituksissa silmiini osui kohtia ”kokoamisesta” ja niiden lopussa oli huutomerkki, kuten esimerkiksi Alman hartaassa pyynnössä: ”Oi jospa olisin

enkeli ja voisin toteuttaa sydämeni toiveen, että voisin lähteä puhumaan Jumalan pasuunalla, äänellä, joka järjestyttäisi maata, ja huutaa parannusta joka kansalle!” (Alma 29:1.)

Tutkimani mukaan on 65 kohtaa, joissa ilmaistaan tällaista voimakasta lähetysohenekeä, esimerkiksi nämä:

”Kuinka suuri hänen ilonsa onkaan sielusta, joka tekee parannuksen! – –

Ja jos kävisi niin, että te tekisitte työtä koko elinaikanne huutaen parannusta tälle kansalle ja johdattaisitte ainoastaan yhden sielun minun luokseni, kuinka suuri teidän ilonne onkaan hänen kanssansa minun Isäni valtakunnassa!

Ja nyt, jos ilonne on suuri yhden sielun kanssa, jonka olette johdanneet minun luokseni minun Isäni valtakuntaan, kuinka suuri teidän ilonne onkaan, jos johdatatte monta sielua minun luokseni!” (OL 18:13, 15–16.)

Sillä, että olin huomannut nämä ainutlaatuiset jakeet, oli tärkeä osuus ensimmäisessä tehtävässäni vyöhyke-seitsenkymmenenä. Olin hieman hermostunut ollessani apostolin, vanhin Quentin L. Cookin, toverina eräässä vaarnakonferenssissa. Kun kävelin vaarnajohtajan toimistoon tuon viikonlopun ensimmäistä kokousta varten, huomasin hänen työpöytänsä takana olevalla hyllyllä pronssiin vale-tun, loppuun kuluneen kenkäparin ja sen vieressä huutomerkkiin päättyvän pyhien kirjoitusten kohdan. Lukiessani sen tunsin, että Herra oli tietoinen tutkimisestani, oli vastannut rukouksiini ja että Hän tiesi täsmälleen, mitä minä tarvitsin levottoman sydämeni rauhoittamiseksi.

Pyysin vaarnajohtajaa kertomaan minulle kenkäparista.

Hän sanoi:

”Nämä ovat erään nuoren kirkon käännyntäisen kengät. Hänen perheellään oli vaikeaa, mutta hän oli silti

päättänyt palvella menestyksekkäästi lähetystyössä ja hän tekikin niin Guatemalassa. Hänen palattuaan tapasin hänet vapauttaakseni hänet kunnia-kaasti lähetystyöstä. Näin, että hänen kenkensä olivat kuluneet loppuun. Tämä nuori mies oli antanut kaikkensa Herralle saamatta tuskin lainkaan tukea perheeltään.

Hän huomasi, kuinka katsoin hänen kenkiään, ja kysyi minulta: 'Vaarnanjohtaja, mikä on hätänä?'

Vastasin: 'Ei, veli, kaikki on kunnossa! Voinko saada nuo kengät?'

Vaarnanjohtaja jatkoi: "Tunsin suunnatonta kunnioitusta ja rakkautta tätä kotiin palaavaa lähetysaarnajaa kohtaan! Halusin muistaa sen kokemuksen aina, joten annoin valaa hänen kenkensä pronssiin. Aina kun astun toimistooni, ne muistuttavat minua ponnistelusta, jota meidän kaikkien on tehtävä olosuhteistamme riippumatta. Jae on Jesajan kirjasta: 'Kuinka ihanat ovat vuorilla ilosanoman tuojan askelet! Hän ilmoittaa rauhan tulon, tuo suuren ilosanoman, hän tuo pelastuksen sanoman ja sanoo Siionille: – Sinun Jumalasi on nyt kuningas!' (Jes. 52:7)."

Rakkaat veljet ja sisaret, mainitsemani piispan vaimo ehkä ihmetteli, mitä asiaa profeetalla olisi hänelle. Todistan, ettei hänen ja meidän tarvitse ihmetellä enää – HUUTOMERKKI!

Tiedän, että meidän jokaisen täytyy laatia henkilökohtainen pelikuviomme ja panna se innolla täytäntöön palvelaksemme kokoaikaisten lähetysaarnajien rinnalla – HUUTOMERKKI!

Lisään oman todistukseni profeetta Joseph Smithin sanoihin: "Ja nyt, niiden monien todistusten jälkeen, jotka hänestä on annettu, tämän todistuksen, kaikista uusimman, me annamme hänestä, että hän elää!" (OL 76:22.) Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

Vanhin Arnulfo Valenzuela
seitsemänkymmenen koorumista

Pieniä ja yksinkertaisia asioita

Auttakaamme muita uskoen ja rakastaen.

Rakkaat veljeni ja sisareni, vain muutama viikko sitten olin lähetysaarnajien koulutuskeskuksessa Méxicossa viemässä sanomaa lähetysaarnajille. Saavuimme vaimoni kanssa tarkoituksella muutamia tunteja etuajassa. Tutustuessamme lähetysaarnajien koulutuskeskuksen kauniiseen puutarhaan ja hoidettuihin kulkuväyliin emme voineet olla huomaamatta sitä onnea, joka säteili satojen nuorten vanhinten ja sisarten kasvoilta kunkin keskittyessä opettelemaan uutta kieltä ja oppiessa paremmin arvostamaan tarkoitustaan lähetysaarnajana.

Kun pysähdyin voidakseni täysin käsittää tämän merkittävän näkymän, pohdin Alman sanoja hänen käskiesseen poikaansa Helamania kirjoittamaan kansastaan historiaa osana niitä aikakirjoja, jotka oli uskottu hänen haltuunsa, ja pitämään kaikki nämä asiat pyhinä, niin että ne jonakin päivänä vietäisiin jokaiselle kansakunnalle, suvulle, kielelle ja kansalle.

Sitten Alma sanoi hänelle:

"Nyt sinä saatat luulla, että tämä on minun järjettömyyttäni; mutta katso, minä sanon sinulle, että pienillä ja yksinkertaisilla asioilla saadaan aikaan suuria, ja pienet keinot saattavat monta kertaa viisaat ymmälle.

Ja Herra Jumala toimii välikappaleiden kautta toteuttaakseen suuret ja iankaikkiset tarkoituksensa, ja hyvin pienin keinoin Herra saattaa viisaat ymmälle ja toteuttaa monien sielujen pelastuksen." (Alma 37:6–7.)

Lähetysaarnajiemme viattomuus ja nuoruus ovat esimerkki Herran tavasta – että ne, jotka ovat nöyriä, saavat "kutsua muita tulemaan Kristuksen luokse auttamalla heitä ottamaan vastaan palautetun evankeliumin uskomalla Jeesukseen Kristukseen ja Hänen sovitukseensa, tekemällä parannuksen, ottamalla vastaan kasteen ja Pyhän Hengen lahjan ja kestämillä loppuun asti" (ks. *Saarnatkaa minun evankeliumiani – lähetystyöpalvelun opas*, 2005, s. 1).

Me kirkon jäsenet kykenemme omien pienten ja yksinkertaisten asioidemme avulla saamaan "monet vakuuttuneiksi teidensä erheellisyydestä" ja auttamaan heitä "tuntemaan Jumalansa sielunsa pelastukseksi" (Alma 37:8).

Olin kerran erään vaarnanjohtajan ja piispan mukana käymässä erään vähemmän aktiivisen jäsenen luona. Me opetimme hänelle hyvin yksinkertaisella tavalla lepopäivän siunauksia. Ilmaisimme hänelle vilpittömän

rakkautemme. Hän vastasi: ”Kaipasin vain sitä, että joku tulisi ja antaisi minulle *abrazon*, halauksen.” Nousin heti ja halasin häntä. Seuraava päivä oli sunnuntai. Tuo sama veli tuli sakramenttikokoukseen koko perheensä kanssa.

Eräällä kotikäynnillä Martha, seurakuntamme jäsen, kielsi vaimoani ja hänen toveriaan koskaan enää tulemasta takaisin. Hän oli päättänyt lakata käymästä kirkossa. Toinen kotikäyntiopettajista kysyi Marthalta, voisivatko he laulaa tämän viimeisen kerran yhdessä jonkin kirkon laulun, ja Martha suostui. Heidän laulaessaan tapahtui jotakin erityistä. Vähän kerrassaan Henki alkoi täyttää huoneen. Jokainen heistä tunsi sen. Marthan sydän alkoi heltyä. Kyynelsilmin hän kertoi kotikäyntiopettajilleen, mitä hän tunsi sydämessään. Sillä hetkellä hän tajusi tietävänsä, että evankeliumi on totta. Nyt hän kiitti kotikäyntiopettajiaan ja sanoi toivovansa, että he tulisivat takaisin. Siitä päivästä lähtien

hän otti heidät vastaan iloiten.

Martha alkoi käydä kirkossa pienen tyttärensä kanssa. He kävivät vuosikautia säännöllisesti, eikä Martha koskaan menettänyt toivoa, että hänen aviomiehensä päättäisi lopulta liittyä heidän seuraansa. Viimein tuli päivä, jolloin Herra kosketti aviomiehen sydäntä, ja tämä alkoi käydä kirkossa heidän kanssaan, kuten heidän toinen tyttärensäkin pian sen jälkeen. Tämä perhe alkoi tuntea todellista iloa, joka koituu siitä, että heillä on evankeliumin siunauksia kodissaan. Martha on sen jälkeen palvellut uskollisesti seurakuntamme Apuyhdistyksen johtajana, ja hänen aviomiehensä on palvellut monissa tehtävissä vaarnassa. Kaikki se sai alkunsa kirkon laulun laulamisesta, pienestä ja yksinkertaisesta asiasta, joka kosketti Marthan sydäntä.

Naaman oli Syyrian kuninkaan sotajoukkojen päällikkö, kunniallinen mies, mahtava soturi, mutta hän oli myös spitaalinen (ks. 2. Kun 5:1).

Kun Naaman ei kyennyt löytämään parannuskeinoa spitaaliinsa Israelin kuninkaalta, hän lähti profeetta Elisan talolle. Elisa lähetti sananviejän hänen luokseen sanomaan:

”Mene Jordanille ja peseydy siellä seitsemästi. Silloin ihosi palaa entiselleen, ja olet taas puhdas ja terve.”

Mutta Naaman vihastui ja lähti pois. Hän sanoi: ’Minä luulin hänen sentään tulevan ulos luokseni ja rukoilevan Herraa, omaa jumalaansa. Minä luulin, että hän liikuttaa kättään sairaan paikan päällä ja sillä tavoin ottaa pois spitaalini.’ – –

Mutta hänen palvelijansa alkoivat taivutella häntä ja sanoivat: ’Herramme! Jos profeetta olisi määrännyt sinulle jonkin vaikean tehtävän, etkö olisi täyttänyt sitä? Saati sitten, kun hän sanoo, että sinun on puhdistautuaksesi vain peseydyttävä!’

Niin hän meni Jordanille ja kastautui joessa seitsemän kertaa, niin kuin Jumalan mies oli määrännyt. Silloin hänen ihonsa tuli lapsen ihon

kaltaiseksi, ja hän oli taas puhdas.”
(2. Kun. 5:10–11, 13–14.)

Profeettamme, presidentti Thomas S. Monson, on kutsunut meitä kaikkia lähtemään pelastamaan veljiämme ja sisariamme. Hän on sanonut: ”Maailma tarvitsee teidän apuunne. On jalkoja, joita tukea, käsiä, joihin tarttua, mieliä, joita rohkaista, sydämiä, joita innoittaa, ja sieluja, joita pelastaa. Iankaikkisuuden siunaukset odottavat teitä.” (Ks. ”Pelastamaan”, *Liahona*, heinäkuu 2001, s. 57.)

Todistan, että monet niistä, jotka tarvitsevat apuamme, odottavat meitä. He ovat valmiita siihen, että heidän uskolliset veljensä ja sisarensa ojentavat heille auttavan kätensä ja pelastavat heidät pienin ja yksinkertaisin keinoin. Olen itse viettänyt monia tunteja käyden kirkon vähemmän aktiivisten jäsenten luona, joiden sydämen Herra on jo pehmittänyt ja jotka ovat nyt valmiita ottamaan vastaan todistuksemme ja vilpittömät rakkaudenilmauksemme. Kun me käännyimme heidän puoleensa ja kutsumme heitä, he palaavat epäroimättä kirkkoon.

Auttakaamme muita uskoen ja rakastaen. Muistakaamme Herran lupaus:

”Ja jos kävisi niin, että te tekisitte työtä koko elinaikanne huutaen parannusta tälle kansalle ja johdattaisitte ainoastaan yhden sielun minun luokseni, kuinka suuri teidän ilonne onkaan hänen kanssansa minun Isäni valtakunnassa!

Ja nyt, jos ilonne on suuri yhden sielun kanssa, jonka olette johdattaneet minun luokseni minun Isäni valtakuntaan, kuinka suuri teidän ilonne onkaan, jos johdatatte monta sielua minun luokseni!” (OL 18:15–16.)

Todistan Herran rakkaudesta kaikkia lapsiaan kohtaan. Tiedän, että Hän elää ja että Hän on Lunastajamme. Jeesus Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Vanhin Timothy J. Dyches
seitsemänkymmenen koorumista

Tahdotko tulla terveeksi?

Kun teemme parannuksen ja käännyimme Herraan, me tulemme terveiksi ja meidän syntimme on pyyhkäisty pois.

Kun Jerusalemissa vietettiin iloista juhlaa, Vapahtaja jätti ihmisjouduksen ja meni etsimään niitä, joilla oli suurin puute. Hän löysi heidät Betesdan altaalta. Se oli lammasmarkkinoiden lähellä sijaitseva viiden pylväshallin reunustama allas, joka tunnettiin paikkana, jonne sairaut kokoontuivat.

Johanneksen evankeliumissa meille kerrotaan, että altaan luona ”makasi suuri joukko sairaita: sokeita, rampoja ja halvaantuneita. Nämä odottivat, että vesi alkaisi liikkua.

Aika ajoin näet Herran enkeli laskeutui lammikkoon ja pani veden kuohumaan, ja se, joka ensimmäisenä astui kuohuvaan veteen, tuli terveeksi, sairastipa hän mitä tautia tahansa.” (Joh. 5:3–4.)

Carl Bloch kuvaa Vapahtajan vierailua kauniissa taulussaan nimeltä *Kristus parantaa sairaita Betesdan altaalla*. Blochin taulussa Jeesus kohottaa varovasti verhoakatosta paljastaen sen suojissa olevan jo pitkään sairastaneen miehen (ks. Joh. 5:6), joka makaa altaan lähellä odottamassa. Miehen kerrotaan olleen *voimaton* tilanteen edessä, millä korostetaan hänen avuttomuuttaan sekä laupeutta

ja armoa, joita Vapahtaja osoitti tullessaan hiljaa paikalle palvelemaan niitä, jotka eivät voineet auttaa itseään.

Maalauksessa sairas mies kyyhöttää varjossa lattialla uupuneena ja masentuneena kärsittyään vaivoistaan 38 vuotta.

Kohottaessaan toisella kädellään verhoakatoksen reunaa Vapahtaja ojentaa toisen kätensä kutsuvasti ja esittää syvältä luotaavan kysymyksen: ”Tahdotko tulla terveeksi?”

Mies vastaa: ”Herra, minulla ei ole ketään, joka auttaisi minut altaaseen, kun vesi kuohahtaa. Aina kun yritän sinne, joku toinen ehtii ennen minua.” (Joh. 5:6–7.)

Jeesus sanoo miehen mahdottomalta tuntuvan haasteen edessä syvällisesti ja odottamattomasti:

”Nouse, ota vuoteesi ja kävele.”

Mies tuli heti terveeksi, otti vuoteensa ja käveli.” (Joh. 5:8–9.)

Toisessa herkässä kohtaauksessa Luukas kertoo meille, kuinka Vapahtaja tapasi kymmenen spitaalista, kun Hän oli matkalla Jerusalemiin. Sairautensa vuoksi he ”pysähtyivät matkan päähän” (Luuk. 17:12). He olivat hylkiöitä – saastaisia ja ei-toivottuja.

”Jeesus, opettaja, armahda meitä!”

he huusivat (Luuk. 17:13). Toisin sanoen he kättivät: ”Etkö voisi edes *jotenkin* auttaa meitä?”

Suuri Parantaja, joka oli täynnä sääliä, tiesi kuitenkin, että uskon täytyy edeltää ihmettä, ja sanoi heille sen tähden: ”Menkää näyttämään itsenne papeille” (Luuk. 17:14).

Kun he läksivät uskoen, ihme tapahtui. Voitteko kuvitella sitä ylitse-pursuavaa iloa, jota he kokivat joka askeleella todistaessaan reaaliajassa sitä, kuinka heidän kehonsa puhdistui, tuli terveeksi ja parani heidän silmiensä edessä?

”Huomattuaan parantuneensa yksi heistä kääntyi takaisin. Hän ylisti Jumalaa suureen ääneen,

lankesi maahan [Mestarin] jalkojen juureen ja kiitti häntä. – –

Ja [Jeesus] sanoi miehelle: ’Nouse ja mene. Uskosi on pelastanut sinut.’” (Luuk. 17:15–16, 19.)

Aiemmassa työssäni lääkärinä ja kirurgina keskityin parantamaan ja korjaamaan fyysistä puolta. Jeesus Kristus parantaa ruumiin, mielen ja hengen, ja Hänen parantamisensa alkaa uskosta.

Muistatteko, milloin uskonne ja ilonne olivat ylitsevuotavia? Muistatteko hetken, jolloin huomasitte

todistuksenne olemassaolon, tai kun Jumala vakuutti teille, että olette Hänen poikansa tai tyttärensä ja että Hän rakastaa teitä hyvin paljon – ja tunsitte itsenne eheiksi? Jos tuo aika tuntuu kadonneen, sen voi löytää jälleen.

Vapahtaja neuvoo meitä siinä, kuinka voimme tulla terveeksi, eheytyä tai tulla parannetuksi:

”Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon.

Ottakaa minun ikeeni harteillenne ja katsokaa minua: minä olen sydämettäni lempeä ja nöyrä. Näin teidän sielunne löytää levon.

Minun ikeeni on hyvä kantaa ja minun kuormani on kevyt.” (Matt. 11:28–30.)

”Tule – – ja seuraa minua” (Luuk. 18:22) kutsuu meitä jättämään taaksemme vanhan elämän ja maailmalliset halut ja tulemaan uusiksi luomuksiksi, joille ”vanha on kadonnut [ja] uusi [jopa uusi, uskollinen sydän] on tullut tilalle” (2. Kor. 5:17). Ja meidät on tehty jälleen terveiksi.

”Lähestykää minua, niin minä lähestyn teitä; etsikää minua uuterrasti, niin te löydätte minut; pyytäkää, niin te saatte; kolkuttakaa, niin

teille avataan” (OL 88:63).

Lähestyessämme Häntä ymmärrämme, että kuolevaisuuden on tarkoituskin olla vaikeaa, eikä se, että ”kaikessa on vastakohtaisuutta” (2. Nefi 2:11), ole pelastussuunnitelmasta löytyvä virhe. Vastakohtaisuus on pikemminkin välttämätön osa kuolevaisuutta, ja se vahvistaa tahtoaamme ja jalostaa valintojamme. Elämän vaihtelut auttavat meitä muodostamaan iankaikkisen suhteen Jumalan kanssa – ja uurtamaan Hänen kuvansa kasvohimme, kun annamme sydämemme Hänelle (ks. Alma 5:19).

”Tehkää tämä minun muistokseni” (Luuk. 22:19) on pyyntö, jonka Vapahtajamme esitti asettaessaan sen, mitä me kutsumme sakramentiksi. Tämä leivän ja veden nauttimisen toimitus uudistaa Jumalan kanssa tekemämme pyhät liitot ja tuo sovituksen voiman elämäämme. Me parannumme hylkäämällä ne tavat ja elämäntyyli, jotka paaduttavat sydämen ja tekevät uppiniskaiseksi. Kun me laskemme alas kapina-aseemme (ks. Alma 23:7), meistä tulee vapaita toimimaan tahtomme mukaan (ks. OL 58:28) emmekä enää ole Saatanan viisastelujen sokaisemia tai maailmallisuuden riitasointujen kuurouttamia.

Kun teemme parannuksen ja käännyimme Herraan, me tulemme terveiksi ja meidän syntimme on pyyhkäisty pois. Saatamme ihmetellä Enoksen tavoin: ”Kuinka se on tapahtunut?” Herra vastaa: ”Uskosi tähden Kristukseen. – Mene siis, uskosi on tehnyt sinut puhtaaksi.” (En. 7, 8.)

Corrie ten Boom, uskollinen hollantilainen kristitty nainen, sai kokea sellaisen parantumisen huolimatta siitä, että hän oli toisen maailmansodan aikana ollut internoituna keskitysleireillä. Corrie kärsi paljon, mutta jäi henkiin, toisin kuin hänen rakas sisarensa Betsie, joka kuoli yhdellä leireistä.

Sodan jälkeen Corrie puhui usein julkisesti kokemuksistaan sekä paranemisesta ja anteeksiannosta. Kerran eräs entinen natsivartija, joka oli osaltaan aiheuttanut Corrielle tämän vaikean vankeusajan Ravensbrückissä Saksassa, tuli hänen luokseen iloiten hänen Kristuksen anteeksiantoa ja rakkautta koskevasta sanomastaan.

”Kiitän teitä lämpimästi puheestanne, *neiti*’, entinen vartija sanoi. ’Se oli ihana sanoma se, että Hän on pessyt pois syntimme.’

Mies ojensi kätensä puristaakseen kättäni. Minä, joka olin niin lukemattomia kertoja saarnannut – anteeksiantamisen tarpeellisuutta, pidin käteni alhaalla.

Vaikka mieleni oli täynnä vihaa uhkuvia, kostonhimoisia ajatuksia, tajusin silti koko ajan, että ne olivat syntiä. – Herra Jeesus, rukoilin, anna minulle anteeksi ja auta minua antamaan anteeksi tälle miehelle.

Koetin hymyillä, ponnistelin kyetäkseni kohottamaan käteni. En voinut. En tuntenut mitään, en hitustakaan lämpöä tai anteeksiantamusta. Huokaisin taas mielessäni hiljaisen rukouksen. Jeesus, en voi antaa

hänelle anteeksi. Anna minulle Sinun anteeksiantamuksesi.

Kun tartuin miehen käteen, tapahtui uskomattomista uskomattomin asia. Olkapäästäni lähti virta, joka tuntui kulkevan käsivarttani ja kättäni pitkin minusta häneen, ja samalla sydämeeni syyty sellainen rakkaus tätä tuntematonta miestä kohtaan, että se oli suorastaan hukuttaa minut.

Tajusin, että maailman tervehtyminen ei riipu meidän ihmisten anteeksiannosta eikä meidän hyvydestämme, vaan Herran. Käskiessään meitä rakastamaan vihollisiamme Hän antaa meille käskyn ohella myös sen toteuttamiseen tarvittavan rakkauden.”¹

Corrie ten Boom tuli terveeksi.

Presidentti Thomas S. Monson on sanonut: ”On yksi elämä, joka rohkaisee niitä, joilla on vaikeuksia tai joita painaa suru ja murhe – Herran Jeesuksen Kristuksen elämä.”²

Jos tunnette olevanne epäpuhtaita, ilman rakkautta jääneitä, onnettomia, keltottomia tai vajaita, muistakaa, että ”Jeesuksen Kristuksen sovitus voi oikaista kaiken sen, mikä on elämässä epäoikeudenmukaista”³. Teidän täytyy uskoa kärsivällisesti Vapahtajan ajoitukseen ja Hänen tarkoituksiinsa teitä varten. ”Älä pelkää, vaan usko” (Mark. 5:36).

Olkaa varmoja siitä, että Vapahtaja pyrkii yhä parantamaan sielumme ja ehyttämään sydämemme. Hän odottaa ovella ja kolkuttaa. Vastakaamme alkamalla jälleen rukoilla, tehdä parannusta, antaa anteeksi ja unohtaa. Rakastakaamme Jumalaa ja palvelkaamme lähimmäistämme ja seisokaamme pyhissä paikoissa ja olkoon elämämme puhdas. Pitkään sairastanut mies Betesdan altaalla, spitaalinen matkalla Jerusalemiin ja Corrie ten Boom tehtiin kaikki terveiksi. ”Tahdotko tulla terveeksi?” Nouskaa ja kävelkää. Hänen armonsa riittää (ks. 2. Kor. 12:9), ettekä te kävele yksin.

Olen saanut tietää, että Jumala elää. Tiedän, että olemme kaikki Hänen lapsiaan ja että Hän rakastaa meitä siksi, keitä me olemme, ja siksi, mitä meistä voi tulla. Tiedän, että Hän lähetti Poikansa maailmaan olemaan sovitusuhrina koko ihmiskunnalle ja että ne, jotka ottavat vastaan Hänen evankeliuminsa ja seuraavat Häntä, tehdään terveiksi ja ehyiksi – ”hänen omana aikanaan ja hänen omalla tavallaan ja hänen oman tahtonsa mukaan” (OL 88:68) Hänen lempeillä armoteoillaan. Tämä on todistukseni teille Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. *Kätköpaikka*, suom. Rauno Luoto, 2007, s. 251–252.
2. ”Elämän haasteiden kohtaaminen”, *Valkeus*, tammikuu 1994, s. 67.
3. *Saarnatkaa minun evankeliumiani – lähetystyöpalvelun opas*, 2005, s. 52.

Vanhin Jeffrey R. Holland
kahdentoista apostolin koorumista

Kuin särkynyt ruukku

Kuinka – – voitte parhaiten toimia, kun te tai rakkaanne kohtaatte mielenterveydellisiä tai emotionaalisia haasteita?

Apostoli Pietari kirjoitti, että Jeesuksen Kristuksen opetuslasten tulee jakaa toistensa ilot ja surut.¹ Tuossa samassa hengessä haluaisin puhua niille, jotka kärsivät jonkinlaatuisesta mielenterveydellisestä sairaudesta tai emotionaalisesta häiriöstä, olivatpa nuo kärsimykset vähäisiä tai vakavia, kestoiltaan lyhyitä tai koko elämän mittaisia. Me aistimme sellaisen asioiden monimutkaisuuden, kun kuulemme ammatti-ihmisten puhuvan neurooseista ja psykooseista, perinnöllisistä alttiuksista ja kromosomivirheistä, kaksisuuntaisuudesta, vainoharhaisuudesta ja skitsofreniasta. Niin hämmäntävää kuin tämä kaikki ehkä onkin, nämä koettelemukset ovat kuolevaisen elämän realiteetteja, eikä niistä puhumiseen pitäisi liittyä yhtään enempää häpeää kuin siihen, että puhuu taistelusta korkeaa verenvainetta tai pahanlaatuisen kasvaimen äkillistä ilmaantumista vastaan.

Pyrkessämme saamaan rauhaa ja ymmärrystä näissä vaikeissa asioissa on ratkaisevan tärkeää muistaa, että me elämme – ja teimme valinnan elää – langenneessa maailmassa, jossa jumalisuuden tavoitteluamme testataan ja koetellaan yhä uudelleen jumalallisia tarkoituksia varten. Varmin vakuutus Jumalan suunnitelmassa on, että meille luvattiin Vapahtaja, Lunastaja,

joka uskomme kautta Häneen kohotaisi meidät voitokkaasti noiden testien ja koetusten yli, vaikka hinta sen tekemisestä olisikin mittaamaton sekä Isälle, joka lähetti Poikansa, että Pojalle, joka tuli. Vain tämän jumalallisen rakkauden käsittäminen tekee oman vähäisemmän kärsimyksemme ensin siedettäväksi, sitten ymmärrettäväksi ja viimein lunastavaksi.

Saanen jättää epätavallisemmat sairaudet, joista olen maininnut, ja keskittyä depressioon eli yleisemmin masennukseen. Kun puhun siitä, en puhu huonoista päivistä, veroilmoituksen takarajoista enkä muista alavireisistä hetkistä, joita meillä kaikilla on. Jokainen on joskus levoton tai alakuloinen. Mormonin kirjassa sanotaan, että Ammon ja hänen veljensä masentuivat eräänä hyvin vaikeana aikana², ja niin voi käydä meille muillekin. Sen sijaan tänään puhun jostakin vakavammasta, niin rankasta koettelemuksesta, että se rajoittaa merkittävästi ihmisen kykyä toimia täysipainoisesti, siitä mielen kraatterista, joka on niin syvä, ettei kukaan voi vastuuntuntoisesti esittää, että se varmastikin poistuisi, jos nuo sairastuneet vain ryhdistäytyisivät ja ajattelisivat myönteisemmin – vaikka olenkin tarmokas ryhdistäytymisen ja myönteisen ajattelun kannattaja!

Ei, tämä mielen ja hengen synkkä yö on enemmän kuin pelkkää lannistumista. Olen nähnyt sen valtaavan aivan enkelimäisen miehen, kun hänen rakas puolisonsa kuoli 50 yhteisen vuoden jälkeen. Olen nähnyt sen tuoreissa äideissä, jolloin sitä kunnustelevasti nimitetään ”synnytyksen jälkeiseksi alakuloksi”. Olen nähnyt sen kohtaavan ahdistuneita opiskelijoita, sotaveteraaneja ja isoitejä, jotka ovat huolissaan aikuisten lastensa hyvinvoinnista.

Ja olen nähnyt sen nuorissa isissä, jotka yrittävät elättää perheensä. Siinä suhteessa minä näin sen kerran pelottavasti itsessäni. Yhdessä vaiheessa avioliittoamme, kun taloudelliset huolet ja valtava uupumus koettelivat samanaikaisesti, koin psyykkisen iskun, joka oli yhtä odottamatonta kuin se oli todellinen. Jumalan armon ja perheeni rakkauden avulla kykenin edelleen toimimaan ja jatkamaan työntekoa, mutta kaikkien näiden vuosien jälkeenkin tunnen edelleen syvää myötätuntoa muita kohtaan, joita sellainen synkkyys, jossa itse olin, koettelee kroonisemmin ja syvemmin. Joka tapauksessa olemme kaikki saaneet rohkeutta niiltä, jotka profeetta Josephin sanoin ovat tutkiskelleet ja mietiskelleet ”pimeimpiä syvyyksiä”³ ja selviytyneet niistä. Heistä suinkaan vähäisimpiä eivät olleet Abraham Lincoln, Winston Churchill ja vanhin George Albert Smith, yksi oman taloudenhoitokautemme lempeimmistä ja eniten Kristuksen kaltaisista miehistä, joka taisteli toistuvaa masennusta vastaan joitakin vuosia ennen kuin hänestä myöhemmin tuli kaikkien rakastama Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kahdeksas profeetta ja presidentti.

Kuinka siis voitte parhaiten toimia, kun te tai rakkaanne kohtaatte mielenterveydellisiä tai emotionaalisia

haasteita? Ennen kaikkea älkää koskaan menettäkö uskoa taivaalliseen Isääne, joka rakastaa teitä enemmän kuin kykenette käsittämään. Kuten presidentti Monson sanoi Apuyhdistyksen sisarille niin koskettavasti viime lauantai-iltana: ”Tuo rakkaus ei koskaan muutu. – – Se on olemassa teille, kun olette surullisia tai onnellisia, lannistuneita tai toiveikkaita. Jumalan rakkaus on teitä varten, tunsittepa te ansaitsevanne rakkautta tai ette. Se on olemassa aina.”⁴ Älkää ikinä, koskaan epäilkö sitä, älkääkä koskaan paadutako sydäntänne. Noudattakaa uskollisesti niitä ajan todeksi osoittamia hartaudentarjoituksen tapoja, jotka tuovat Herran Hengen elämääne. Etsikää neuvoja niiltä, joilla on hengellisen hyvinvointinne avaimet. Pyytäkää pappeuden siunauksia ja pitäkää niitä arvossa. Nauttikaa sakramentti joka viikko ja pitäkää kiinni Jeesuksen Kristuksen sovituksen täydelliseksi tekevästä lupauksesta. Uskokaa ihmeisiin. Olen nähnyt erittäin monien ihmeiden tapahtuvan, vaikka kaikki muu osoittaisi, että toivo on mennyttä. Toivo ei ole *koskaan* mennyttä. Jos nuo ihmeet eivät tule heti tai täysin tai ilmeisesti ollenkaan, muistakaa Vapahtajan oma tuskantäyteinen esimerkki: ellei katkera malja mene ohitse, juokaa se ja olkaa lujia luottaen siihen, että edessä on onnellisempia päiviä⁵.

Ehkäiskää sairautta aina kun se on mahdollista tarkkailemalla stressin merkkejä itsessänne ja niissä, joita voitte kenties auttaa. Kuten autonne kohdalla, pankaa valppaasti merkille kohoava lämpötila, ylinopeus tai polttoaineen vähyys. Kun sairastutte vakavaan masennustilaan, tehkää tarvittavia muutoksia. Väsymys on meidän kaikkien yhteinen vihollinen, joten hidastakaa, levätkää, kerätkää voimia ja ottakaa aikalisä. Lääkärit vakuuttavat meille, että ellemme käytä

aikaa pysyäksenne terveinä, me aivan varmasti käytämme myöhemmin aikaa sairastamiseen.

Jos tilanne edelleen pahenee, pyytäkää neuvoja hyvämaineisilta ihmisiltä, joilla on virallinen pätevyys, ammattitaito ja hyvät elämänarvot. Kertokaa heille rehellisesti sairautenne vaiheista ja kamppailuistanne. Harkitkaa rukoillen ja vastuuntuntoisesti neuvoja, joita he antavat, ja hoitokeinoja, joita he määräävät. Jos teillä olisi umpilisäketulehdus, Jumala odottaisi teidän pyytävän pappeuden siunauksen *ja* hankkivan parhaan mahdollisen lääkärinhoidon. Samoin on emotionaalisten häiriöiden laita. Isämme taivaassa odottaa meidän käyttävän *kaikkia* ihmeellisiä lahjoja, jotka Hän on suonut tällä loistavalla taloudenhoitokaudella.

Jos olette itse se, joka sairastaa, tai olette hänen hoitajansa, yrittäkää olla lannistumatta tehtävänne suuruudesta. Älkää olettako, että voitte

korjata kaiken, mutta korjatkaa se, minkä osaatte. Jos ne ovat vain pieniä saavutuksia, olkaa kiitollisia niistä ja olkaa kärsivällisiä. Kymmeniä kertoja pyhissä kirjoituksissa Herra käskää jotakuta olemaan ääneti tai levollinen – ja odottamaan.⁶ Se, että kestämmme kärsivällisesti joitakin asioita, on osa kuolevaisuuden koulutustamme.

Te, jotka hoidatte ja jotka omistautuneesti pyritte auttamaan jotakuta, joka sairastaa, älkää tuhotko omaa terveyttänne. Olkaa kaikissa näissä asioissa viisaita. Älkää juosko nopeammin kuin teillä on voimaa.⁷ Mitä sitten kenties pystyttekin tai ette pysty tarjoamaan, te voitte rukoilla ja te voitte antaa vilpöntöä rakkautta⁸. ”Rakkaus on kärsivällinen, rakkaus on lempeä – –. Kaiken se kestää – –, kaikessa toivoo, kaiken se kärsii. Rakkaus *ei koskaan* katoa.”⁹

Muistakaamme myös, että kaikista sairauksista tai vaikeista haasteista huolimatta elämässä on yhä paljon

sellaista, mistä voi olla toiveikas ja kiitollinen. Me olemme äärettömän paljon enemmän kuin meidän rajoituksemme tai meidän koettelemuksemme! Stephanie Clark Nielson ja hänen perheensä ovat olleet ystäviämme yli 30 vuoden ajan. Elokuun 16. päivänä 2008 Stephanie ja hänen aviomiehensä Christian olivat lento-onnettomuudessa, ja sitä seurannut tulipalo arpeutti Stephanien niin pahoin, että kun perheenjäsenet tulivat tunnistamaan uhreja, he tunnistivat hänet ainoastaan hänen lakatuista varpaankynsistään. Stephanien eloonjäämisestä ei annettu juuri mitään takeita. Kolmen kuukauden lääkkeillä aiheutetun kooman jälkeen hän heräsi ja näki itsensä. Sen vuoksi hän vajosi psyykeä arpeuttavaan ja kauhistuttavaan masennukseen. Koska Stephaniella oli neljä alle seitsemänvuotiasta lasta, hän ei halunnut heidän enää koskaan näkevän häntä. Hän koki, että olisi parasta, jos hän kuolisi. ”Ajattelin, että olisi helpompaa”, Stephanie sanoi keran minulle toimistossani, ”jos he vain unohtaisivat minut ja minä häviäisin hiljaa pois heidän elämästään.”

Mutta iankaikkiseksi ansiokseen sekä aviomiehensä, perheensä, ystäviensä ja neljän lapsensa rukousten ja vain puolitoista vuotta sitten Nielsonille syntyneen viidennen lapsen ansiosta Stephanie taisteli tiensä takaisin itsetuhon kuilusta ja on nyt yksi suosituimmista ”äitibloggaajista” Yhdysvalloissa ja julistaa avoimesti neljälle miljoonalle blogiaan lukevalle, että hänen ”jumalallinen tarkoituksensa” elämässä on olla äiti ja vaalia *jokaista päivää*, joka hänelle on annettu tämän kauniin maan päällä.

Onpa kamppailunne, veljeni ja sisareni, millainen tahansa – mielenterveydellinen tai emotionaalinen tai fyysinen tai muu – älkää äänestäkö elämän kallisarvoisuutta vastaan lopettamalla se! Turvatkaa Jumalaan. Pitäkää kiinni Hänen rakkaudestaan. Tietäkää, että jonakin päivänä aamu valkenee kirkkaana ja kaikki kuolevaisuuden varjot pakenevat. Vaikka meistä saattaa tuntua, että olemme ”kuin särkynyt ruukku”¹⁰, kuten psalminkirjoittaja sanoo, meidän täytyy muistaa, että tuo ruukku on jumalallisen ruukuntekijän käsissä. Särkynyt mieli voi parantua

aivan samalla tavoin kuin särkyneet luut ja särkyneet sydämet parantuvat. Kun Jumala tekee työtään noiden korjausten parissa, me muut voimme auttaa olemalla armollisia ja ystävällisiä ja olemalla tuomitsematta.

Todistan pyhästä ylösnousemuksesta, tuosta sanomattomasta kulmakivilahjasta Herran Jeesuksen Kristuksen sovituksessa! Apostoli Paavalin keralla minä todistan, että se, mikä kylvettiin katoavana, nousee kerran katoamattomana, ja se, mikä kylvettiin heikkona, nousee lopulta täynnä voimaa.¹¹ Todistan tuosta päivästä, jolloin ne rakkaat, joilla tiesimme olevan vammoja kuolevaisuudessa, seisovat edes-sämme kirkastettuina ja suurenmoisina, ruumiiltaan ja mieleltään henkeäsalpavaan täydellisinä. Mikä jännittävä hetki se onkaan! En tiedä, olemmeko onnellisempia omasta puolestamme, koska olemme todistaneet sellaisen ihmeen, vai onnellisempia heidän puolestaan, koska he ovat aivan täydellisiä ja viimein ”lopultakin vapaita”¹². Rukoilen, että siihen hetkeen asti, kunnes Kristuksen täydellinen lahja on ilmeinen meille kaikille, eläisimme uskosta, pitäisimme kiinni toivosta ja jakaisimme toistemme ilot ja surut¹³. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. 1. Piet. 3:8.
2. Ks. Alma 26:27; ks. myös Alma 56:16.
3. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 279.
4. ”Emme koskaan kulje yksin”, *Liahona*, marraskuu 2013, s. 124.
5. Ks. Matt. 26:39.
6. Ks. esim. Ps. 4:5; OL 101:16.
7. Ks. Moosia 4:27.
8. Ks. OL 121:41.
9. 1. Kor. 13:4–8, kursivointi lisätty; ks. myös Moroni 7:45–46.
10. Ps. 31:12.
11. Ks. 1. Kor. 15:42–43.
12. ”Free at Last”, julkaisussa *American Negro Songs: 230 Folk Songs and Spirituals, Religious and Secular*, toim. John W. Work, 1998, s. 197.
13. Ks. 1. Piet. 3:8.

Vanhin M. Russell Ballard
kahdentoista apostolin koorumista

Luottakaa Herraan

Osallistukaa tekemällä sitä, mitä voitte, kertoaksenne Jeesuksen Kristuksen evankeliumin palautuksen suurenmoisesta sanomasta.

Sisar Ballard ja minä palasimme hiljattain matkalta, jonka teimme tehtäväni vuoksi viiteen Euroopan maahan. Matkan aikana meillä oli etuoikeus tavata monia lähetyssaarnaajiamme, kenties joitakuita teidänkin poikianne ja tyttäriänne. Sen jälkeen kun presidentti Thomas S. Monson ilmoitti nuorten miesten ja nuorten naisten palveluikärajan alentamisesta, minulla on ollut etuoikeus tavata yli 3 000 heistä. Heidän kasvoillaan säteilee Kristuksen valo, ja he ovat innokkaita viemään työtä eteenpäin – löytämään ja opettamaan, kastamaan ja aktivoimaan sekä vahvistamaan ja rakentamaan Jumalan valtakuntaa. Heidät tavatessaan ymmärtää pian, etteivät he kuitenkaan voi tehdä tätä työtä yksin. Tänä haluan puhua kaikille kirkon jäsenille, koska on erittäin tärkeää, että kukin meistä osallistuu evankeliumista kertomiseen.

Kuten on lainattu monta kertaa, profeetta Joseph Smith on julistanut: ”Loppujen lopuksi suurin ja tärkein velvollisuus on saarnata evankeliumia” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, 2007, s. 345*).

Vuonna 1974 presidentti Spencer W. Kimball sanoi: ”Ehkäpä suurin syy tehdä lähetystyötä on se, että annamme maailmalle mahdollisuuden

kuulla evankeliumi ja ottaa se vastaan. Pyhät kirjoitukset ovat täynnä käskyjä ja lupauksia, kehoituksia ja palkintoja, jotka liittyvät evankeliumin opettamiseen. Käytän tarkoituksella sanaa *käsky*, sillä se näyttää olevan väistämätön ohje, jota me yksilöinä ja ryhmänä emme voi paeta.” (”Kun maailma käännytetään”, *Valkeus*, syyskuu 1984, s. 1–2.)

Saman vuoden heinäkuussa sisar Ballard ja minä lähdimme lastemme kanssa johtamaan Toronton lähetyksen kenttää Kanadassa. Presidentti Kimballin sanat kaikuivat korvissani, varsinkin kun hän sanoi: ”Veljeni, teemmeköhän me kaiken voitavamme? Olemmeko tyytyväisiä siihen tapaan, jolla opetamme kaikkea maailmaa? Olemme nyt tehneet käännytystyötä 144 vuotta. Olemmeko valmiit pidentämään askeliamme, avartamaan näkemystämme?” (Ks. ”Kun maailma käännytetään”, s. 3.)

Hän kehotti meitä myös nopeuttamaan tahtiamme tehden yhdessä työtä kirkon ja Jumalan valtakunnan rakentamiseksi.

Tämän vuoden kesäkuussa presidentti Thomas S. Monson toisti täsmälleen saman sanoman kirkon jäsenille. Presidentti sanoi: ”Nyt on aika jäsenen ja lähetyssaarnaajien liittyä yhteen,

– [ja] tehdä työtä Herran viitarhassa tuodaksemme sieluja Hänen luokseen. Hän on valmistanut meille keinot kertoa evankeliumista moninaisin tavoin, ja Hän auttaa meitä ponnisteluisammamme, jos toimimme uskossa Hänen työnsä toteuttamiseksi.” (”Uskoa pelastuksen työssä”, puhe, joka pidettiin erityislähetyskässä 23. kesäkuuta 2013; lds.org/broadcasts.)

Veljet ja sisaret, on hyvä mietiskellä profeettojen opetuksia Joseph Smithin ajoista tähän päivään asti. He ovat kannustaneet ja kehottaneet kirkon johtohenkilöitä ja jäseniä olemaan innokkaasti mukana evankeliumin sanoman viemisessä kaikille taivaallisen Isämme lapsille koko maailmassa.

Sanomani tänä iltapäivänä on, että Herra *todellakin* kiirehtii työtään. Meidän aikanamme tämä voidaan tehdä ainoastaan silloin kun kirkon jokainen jäsen osoittaa rakkautta ja kertoo Jeesuksen Kristuksen palautetun evankeliumin totuuksista. Meidän täytyy työskennellä yhdessä niiden 80 000 lähetyssaarnaajamme kanssa, jotka nykyään palvelevat. Tietoa tästä suuresta työstä, varsinkin vaarna- ja seurakuntaneuvoston tehtävistä, on esitetty lds.org-verkkosivustolla kohdassa ”Pelastuksen työn jouduttaminen”.

Tutkimuksen mukaan aktiivisimmat kirkon jäsenet haluavat evankeliumin siunausten kuuluvan muidenkin elämään – niiden elämään, joita he rakastavat, ja niidenkin elämään, joita he eivät ole koskaan tavanneet. Mutta tiedämme myös, että monet jäsenet epäröivät tehdä lähetystyötä ja kertoa evankeliumista kahdesta perussyystä.

- Ensimmäisenä syynä on pelko. Monet jäsenet eivät edes rukoile tilaisuuksia kertoa evankeliumista peläten, että he saattaisivat saada jumalallisia kehoituksia

tehdä jotakin, mihin he eivät usko pystyvänsä.

- Toisena syynä on, ettei lähetystyötä ymmärretä oikein.

Tiedämme, että kun joku nousee pitämään puheen sakramenttikouksessa ja sanoo: ”Tänään puhun lähetystyöstä”, tai ehkä jopa silloinkin kun vanhin Ballard nousee yleiskonferenssissa ja sanoo saman, jotkut teistä kuulijoista saattavat ajatella: ”Voi ei, ei taas, me olemme jo kuulleet tämän.”

Tiedämme, ettei kukaan mielellään tunne syyllisyyttä. Ehkäpä teistä tuntuu, että teitä saatetaan pyytää tekemään epärealistisia asioita suhteesanne ystäviin tai naapureihin. Saanen Herran avulla hälventää kaiken sen pelon, jota teillä tai joillakuilla kokoaikaisilla lähetysaarnajillamme saattaa olla evankeliumin kertomisesta muille.

Päätäkää tehdä se, mitä Jeesus Kristus on pyytänyt meitä tekemään. Vapahtaja on sanonut:

”Pyytäkää, niin teille annetaan. Etsikää, niin te löydätte. Kolkuttakaa, niin teille avataan.

Sillä jokainen pyytävä saa ja jokainen etsijä löytää, ja jokaiselle, joka kolkuttaa, avataan.

Ei kai kukaan teistä anna pojalleen kiveä, kun hän pyytää leipää?

Tai käärmettä, kun hän pyytää kalaa?

Jos kerran te – – osaatte antaa lapsillenne kaikenlaista hyvää, niin paljon

enemmän teidän taivaallinen Isänne antaa hyvää niille, jotka sitä häneltä pyytävät.” (Matt. 7:7–11.)

Veljet ja sisaret, pelon sijaan astuu usko ja luottamus, kun jäsenet ja kokoaikaiset lähetysaarnajat polvistuvat rukoukseen ja pyytävät Herraa siunaamaan heitä lähetystyömahdollisuuksilla. Sitten meidän täytyy osoittaa uskoamme ja panna merkille tilaisuuksia kertoa Jeesuksen Kristuksen evankeliumista taivaallisen Isämme lapsille, ja varmasti noita tilaisuuksia tulee. Nämä tilaisuudet eivät koskaan edellytä toimimista väkinäisesti tai teennäisesti. Ne koituvat luonnollisena tuloksena rakkaudestamme veljiämme ja sisariamme kohtaan. Olkaa vain myönteisiä, niin ne, joiden kanssa puhutte, tuntevat rakkautenne. He eivät koskaan unohda sitä tunnetta, vaikka hetki ei kenties olekaan oikea sille, että he ottaisivat evankeliumin vastaan. Sekin asia voi muuttua tulevaisuudessa, kun heidän olosuhteensa muuttuvat.

Kun teemme parhaamme ollessamme Herran työssä, meidän on mahdotonta epäonnistua. Vaikka lopputulos riippuu tahdonvapaudesta, meidän vastuunamme on kertoa evankeliumista.

Luottakaa Herraan. Hän on hyvä paimen. Hän tuntee lampaansa, ja Hänen lampaansa tuntevat Hänen äänensä. Ja tänään hyvän paimenen

äänenä on teidän äänenne ja minun ääneni. Ja jos me emme osallistu, niin me kuljemme monien sellaisten ohi, jotka voisivat kuulla palautuksen sanoman. Yksinkertaisesti sanottuna meidän kohdallamme kyse on uskosta ja tekemisestä. Periaatteet ovat varsin yksinkertaiset – rukoilkaa henkilökohtaisesti ja perheenne kanssa lähetystyötilaisuuksia. Herra on sanonut Opissa ja liitoissa, että monet ovat olleet erossa totuudesta ”vain siksi, että eivät tiedä, mistä sen löytäisivät” (OL 123:12).

Teidän ei tarvitse olla seurallisia ihmisiä tai kaunopuheisia, vakuuttavia opettajia. Jos teillä on sisimmässänne kestävä rakkaus ja toivo, niin Herra on luvannut, että jos ”[korotatte] äänenne tälle kansalle [ja puhutte] ajatuksia, joita [Hän panee] teidän sydämeenne, niin ette joudu häpeään ihmisten edessä,

[ja] teille annetaan – – tuossa silmänräpäyksessä, mitä teidän tulee sanoa” (OL 100:5–6).

Julkaisussa *Saarnatkaa minun evankeliumiani* meitä kaikkia muistutetaan siitä, että ”lähetystyössä ei tapahdu mitään ennen kuin [löydämme] jonkun, jota opettaa. Puhu joka päivä niin monen ihmisen kanssa kuin voit. On luonnollista arkailla jonkin verran ihmisille puhumista, mutta voit rukoilla uskoa ja voimaa olla rohkeampi avaamaan suusi julistaaksesi palautettua evankeliumia.” (2005, s. 167.) Te kokoaikaiset lähetysaarnajat – jos haluatte opettaa enemmän, teidän täytyy puhua useammille ihmisille joka päivä. Tämä on aina ollut sitä, mitä Herra on lähettänyt lähetysaarnajat tekemään.

Herra tuntee meidät. Hän tietää, että meillä on haasteita. Ymmärrän, että jotkut teistä saattavat tuntea olevansa kuormien uuvuttamia, mutta rukoilen, ettei yksikään teistä koskaan

tuntisi kuormaksi sitä, että kertoo tavanomaisin, miellyttävien tavoin evankeliumista. Se on pikemminkin etuoikeus! Elämässä ei ole suurempaa iloa kuin se, että on innokkaasti mukana Herran työssä.

Avaimena on se, että saatte innoitusta Jumalalta, että pyydätte Häneltä johdatusta ja sitten menette ja teette, niin kuin Henki teitä kehottaa. Kun jäsenet pitävät pelastuksen työtä yksin omana tehtävänänsä, se voi olla pelottavaa. Kun he näkevät sen kutsuna seurata Herraa tuoden sieluja Hänen luokseen, jotta kokoaikaiset vanhimmat ja sisaret voivat opettaa heitä, se on innoittavaa, virkistävää ja kohottavaa.

Emme pyydä jokaista tekemään kaikkea. Pyydämme yksinkertaisesti kaikkia jäseniä rukoilemaan tietäen, että jos jokainen jäsen, niin vanha kuin nuorikin, auttaa edes yhtä henkilöä tämän päivän ja joulun välisenä aikana, niin miljoonat tulevat tuntemaan Herran Jeesuksen Kristuksen

rakkautta. Ja kuinka suurenmoinen lahja Vapahtajalle.

Kuusi viikkoa sitten sain kirjeen eräältä hyvin menestyksekkäältä jäsenlähetyssaarnaajaperheeltä, Munnsin perheeltä Floridasta. He kirjoittivat:

”Rakas vanhin Ballard, puoli tuntia pelastuksen työn jouduttamista käsitelleen maailmanlaajuisen lähetysten jälkeen pidimme perhelähetystöneuvostomme. Olimme innoissamme, kun teini-ikäiset lastenlapsemme halusivat osallistua. Meillä on ilo kertoa, että neuvoston kokouksemme jälkeen perheemme opettamisreservi on kasvanut 200 prosenttia.

Lastenlapsemme ovat tuoneet kirkkoon ystäviä, olemme osallistuneet sakramenttikokouksiin vähemmän aktiivisten ystäviemme kanssa, ja jotkut uusista tuttavistamme ovat lupautuneet osallistumaan lähetystyökeskusteluihin. Eräs vähemmän aktiivinen sisaremme on paitsi palannut kirkkoon myös tuonut uusia tutkijoita mukanaan.

Kukaan ei ole kieltäytynyt kutsusta osallistua lähetystyökeskusteluihin. Miten jännittävää aikaa olla tämän kirkon jäsen.” (Henkilökohtainen kirje, 15. elokuuta 2013.)

Kuunnelkaa Hengen kehotuksia. Anokaa Herralta voimallisessa rukouksessa. Osallistukaa tekemällä sitä, mitä voitte, kertoaksenne Jeesuksen Kristuksen evankeliumin palautuksen suurenmoisesta sanomasta.

Lainaan erästä toista menestyksekkästä jäsenlähetyssaarnaajaa Clayton Christenseniä: ”Joka kerta kun kuvaannollisesti otat jotakuta kädestä ja kerrot hänelle Jeesuksesta Kristuksesta, tunnet, kuinka syvästi meidän Vapahtajamme rakastaa sinua ja sitä henkilöä, jonka käsi on sinun kädessäsi” (*The Power of Everyday Missionaries: The What and How of Sharing the Gospel*, 2013, s. 1).

Jumala siunatkoon teitä, veljet ja sisaret, jotta löydätte sen suuren ilon, joka tulee, kun uskonne avulla koette ihmeitä. Kuten meille opetetaan Moronin kirjan luvussa 7:

”Kristus on sanonut: Jos teillä on usko minuun, teillä on voima tehdä kaikki, minkä minä näen hyväksi. –

Sillä ihmeet tehdään uskon tähden, ja uskon tähden enkelit ilmestyvät ja palvelevat ihmisiä; jos siis nämä asiat ovat lakanneet, voi ihmislapsia, sillä se johtuu epäuskosta, ja kaikki on turhaa.” (Jakeet 33, 37.)

Omasta kokemuksestani voin todistaa teille, että Herra kuulee teidän rukouksenne ja te saatte nyt ja tulevina vuosina monia tilaisuuksia kertoa Jeesuksen Kristuksen evankeliumista taivaallisen Isän kallisarvoisille lapsille. Presidentti Monson, me olemme kuunnelleet. Me kaikki pyrimme löytämään yhden. Rukoilen, että me kaikki voimme kokea sitä suurta iloa, joka tulee lähetystyöpalvelusta. Herran Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

Vanhin L. Tom Perry
kahdentoista apostolin koorumista

Uskonkappaleiden sisältämät opit ja periaatteet

Kukin uskonkappale antaa ainutlaatuisen lisäarvon ymmärrykseemme Jeesuksen Kristuksen evankeliumista.

Kun minulle annettiin tehtävä puhua yleiskonferenssin pappeuskokouksessa, ajattelin heti erästä hienoa Alkeisyhdistyksen opettajaani. Hänen suurena toiveenaan oli valmistaa meitä olemaan kelpollisia saamaan pappeus. Hän kuulusteli meiltä suoritusvaatimuksia, joita silloin noudatettiin Alkeisyhdistyksen ohjelman suorittamiseksi – kahdentoista apostolin koorumin jäsenten nimien ja uskonkappaleiden ulkoa osaamista. Hän antoi meille myös lupauksen – jos me kaikki osaisimme lausua ulkoa kolmesta uskonkappaleesta, voisimme valita paikan, johon menisimme viimeisenä Alkeisyhdistyksen oppituntinamme retkelle.

Valitsimme erityisen paikan, johon halusimme patikoida ja joka sijaitsee kalliorinteillä Pohjois-Utahissa Loganin kanjonin suulla aivan ensimmäisen padon yläpuolella. Näillä kalliorinteillä on pieni tasainen alue ja siinä luonnon muovaama nuotiopaikka,

jossa voi paistaa nakkisämpylöitä ja paahtaa vaahtokarkkeja. Paikkaa valitessamme emme kuitenkaan olleet ajatelleet opettajaamme, joka oli varsin iäkäs eikä todellakaan mitään urheilijatyyppejä. Jos olisimme ajatelleet vähän tarkemmin, meille olisi ehkä tullut mieleen, että hänen olisi vaikea patikoida sinne. Hän oli kuitenkin päättänyt pitää lupauksensa, ja hän tuli mielellään mukaamme.

Ensin kiipesimme pienen kukkulan laelle. Siihen aikaan ei ollut mitään voimajohtoja estämässä kulkua sinne. Pienoisella avustuksella opettajamme pääsi kukkulalle. Kukkulan ylitettyämme kuljimme alas pitkin kallioharjannetta paikkaan, jota nimitimme ”Kilpikonna kilveksi”.

Kun olimme päässeet perille, opettajan täytyi pitää pieni hengähdystauko. Siinä vaiheessa kun olimme valmiita istumaan ja syömään, opettajamme oli toipunut riittävästi pitääkseen meille viimeisen oppiaiheen

Alkeisyhdistyksessä. Hän kertoi, miten hän oli nauttinut saadessaan opettaa meitä Alkeisyhdistyksessä kahden edellisen vuoden ajan. Hän kehu meitä siitä, miten hyvin osasimme uskonkappaleet. Sanoipa hän minkä tahansa uskonkappaleen numeron, niin me osasimme lausua hänelle kyseisen uskonkappaleen. Sitten hän sanoi, ettei uskonkappaleiden ulkoa oppiminen merkitsisi mitään muuta kuin suuren sanamäärän osaamista, elleimme ymmärtäisi uskonkappaleiden sisältämiä oppeja ja periaatteita. Hän kannusti meitä tutkimaan sitä evankeliumin oppia, jota kussakin uskonkappaleessa opetetaan. Hän selitti, että uskonkappaleiden sisältämä oppi jakautuu osioihin.

I Jumaluus ja Kristuksen perusoppi

Ensimmäisestä uskonkappaleesta opimme, että jumaluudessa on kolme persoonaa: Isä Jumala, Jeesus Kristus ja Pyhä Henki.

Toisessa uskonkappaleesta meille opetetaan, että olemme vastuussa omista teoistamme maan päällä.

Kolmannessa annetaan näkemys Vapahtajan tehtävästä taivaallisen Isän lasten pelastamiseksi.

Neljännessä opetetaan keskeisten periaatteiden ja toimitusten tärkeyttä.

Opettajamme sanojen voima on ollut minulle innoituksen lähteenä sen vuoksi, miten hän tähdensi evankeliumin tutkimista. Pyhät kirjoitukset opastavat meidät totuuden mittapuun luo, jonka mukaan voimme arvioida, onko saamamme tieto totta vai ei. Tosi oppi tulee Jumalalta, joka on kaikkien totuuksien lähde ja perusta. Opetukset ja käsitykset tosi opista sisältyvät meidän Herramme ja Vapahtajamme evankeliumiin. Väärät opetukset tulevat Saatanalta, kaikkien valheiden isältä. Hän haluaa vääristellä, vaihtaa ja muuttaa ilmoitetut totuudet. Hän

haluaa pettää meitä niin että jotkut meistä eksyvät matkallamme takaisin taivaalliseen kotiimme.

Pyhissä kirjoituksissa meille opetetaan, kuinka voi välttää vääriä opetuksia. Esimerkiksi Paavali sanoo kirjeessään Timoteukselle:

”Jokainen pyhä, Jumalan Hengestä syntynyt kirjoitus on hyödyllinen opetuksiksi, nuhteeksi, ojennukseksi ja kasvatukseksi Jumalan tahdon mukaiseen elämään.

Näin Jumalan ihmisestä tulee täydellinen ja kaikkeen hyvään kykenevä.” (2. Tim. 3:16–17.)

Tämä oppi on kirkolle samaa kuin akku on matkapuhelimelle. Kun matkapuhelimesta poistaa akun, siitä tulee hyödytön. Samalla tavoin kirkko, jossa ei enää opeteta tosi oppia, on hyödytön. Se ei voi opastaa meitä takaisin taivaallisen Isämme luo ja iankaikkiseen kotiimme.

II Pappouden organisaatio ja järjestys

Kun olemme alkaneet ymmärtää Kristuksen perusoppia, viides ja kuudes uskonkappale opettavat meille pappouden organisaatiota ja järjestystä. Joseph Smith järjesti Vapahtajan kirkon Herran johdolla ja pappouden valtuudella – Jumalan voimalla. Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko on sama organisaatio, jonka Kristus perusti ja jota Hän johti eläessään maan päällä.

Miten loistava päivä se olikaan Joseph Smithille ja Oliver Cowderylle, kun he toukokuussa 1829 menivät metsään rukoilemaan siitä kasteen opista syntien anteeksisaamiseksi, josta he olivat lukeneet kääntäessään Mormonin kirjaa. 1800-luvun alkupuolella oli monia kirkkoja, jotka opettivat kasteesta monia opetuksia, ja Joseph ja Oliver tiesivät, etteivät ne kaikki voisi olla oikeassa. He halusivat tietää, mikä on oikea kastamistapa ja myös kenellä on valtuus kastaa.

Vastauksena Herralle esittämiinsä rukouksiin heille ilmestyi taivaasta sanansaattaja, Johannes Kastaja. Hän asetti kätensä heidän päänsä päälle ja antoi heille valtuuden kastaa sanoen näin: ”Teille, palvelustovereilleni, minä Messiaan nimessä annan Aaronin pappouden” (OL 13).

Kuinka suurenmoinen päivä maailman historiassa! Pappuus oli palautettu maan päälle.

Kun saamme pappouden, me saamme valtuuden toimia Jumalan nimessä sekä johtaa totuuden ja vanhurskauden teitä. Tämä valtuus on vanhurskaan voiman ja vaikutuksen keskeinen lähde Jumalan lasten hyväksi maan päällä, ja se kestää verhon tuolle puolen. Oli välttämätöntä, että pappuus palautettiin, ennen kuin Jeesuksen Kristuksen tosi kirkko voitiin perustaa. Tämä on se perustavaa laatua oleva asia, jonka

opimme viidennestä ja kuudennesta uskonkappaleesta.

III Iankaikkiset avunlähteet matkalla kuolevaisuudessa

Seuraavissa kolmessa uskonkappaleessa – seitsemännessä, kahdeksännessä ja yhdeksännessä – esitetään avunlähteet, jotka opettavat meitä matkallamme kuolevaisuudessa. Meille annetaan hengellisiä lahjoja opastamaan meitä noudattaessamme Herran opetuksia ja varjelemaan meitä pahalta. Pyhät kirjoitukset ovat toinen opas – jos luemme tarkoin Jumalan sanaa, Hän paljastaa polkumme takaisin iankaikkiseen elämään.

Yhdeksännessä uskonkappaleessa meille opetetaan, että Jumala on ilmoittanut, ilmoittaa ja tulee tulevaisuudessa ilmoittamaan monia suuria ja tärkeitä totuuksia profeetoilleen, näkijöilleen ja ilmoituksensaajilleen. Opimme, että Hengen hiljaisen, viehän äänen kuuntelemisen ja pyhien kirjoitusten lukemisen lisäksi vielä yhtenä opastuksen lähteenä ovat kirkkomme johtohenkilöt, jotka valitaan, kutsutaan ja erotetaan tehtävänsä, jotta he siunaisivat meidän elämäämme opettamalla meitä.

IV Jäsenlähetyssaarnaajat

Kymmenennessä, yhdennessätoista ja kahdennessätoista uskonkappaleessa meille opetetaan, kuinka tulee

tehdä lähetystyötä ja kertoa evankeliumista maailmassa, jossa on monia kansakuntia ja monenlaisia lakeja. Saamme tietää, että Israel kootaan valmistautuessamme Vapahtajan toiseen tulemiseen. Meille opetetaan, että ihmiset ovat vapaita toimimaan tahtonsa mukaan ja he voivat joko hyväksyä tai hylätä Jumalan sanan oman omantuntonsa mukaan. Lopuksi opimme, että kun viemme Jeesuksen Kristuksen evankeliumia maan neljään kolkkaan, meidän täytyy kunnioittaa niiden kansakuntien hallintoa, joiden maahan menemme. Todellakin me uskomme, että tulee noudattaa, kunnioittaa ja ylläpitää kunkin maan lakia.

V Tavoiteltavia ominaisuuksia

Kolmastoista uskonkappale antaa erityisen näkemyksen siitä, kuinka meidän tulee elää ja käyttäytyä. Siinä sanotaan: ”Me uskomme, että tulee olla vilpittömän, uskollinen, siveellinen, hyvätahainen ja hyveellinen ja että tulee tehdä hyvää kaikille ihmisille; tosiaankin, voimme sanoa seuraavamme Paavalin kehotusta – me uskomme kaikessa, me

toivomme kaikessa, me olemme kestäneet paljon ja toivomme voivamme kestää kaiken. Jos on jotakin hyveellistä, rakastettavaa tai hyvältä kuuluvaa tai kiitettävää, sitä me etsimme.”

Meidän kaikkien tulee pyrkiä ilmentämään näitä ominaisuuksia ja elää siten, että olemme esimerkkinä niistä. Uskonkappaleissa opetetut totuudet rakentuvat toinen toisensa täydennykseksi aivan kuten matkapuhelimen komponentit tukevat toisiaan. Kuten monivaiheinen kokoonpanolinja, jossa matkapuhelimeen lisätään komponentteja, samoin uskonkappaleet varustavat meidät palautuksen keskeisillä opinkohdilla. Kukin uskonkappale antaa ainutlaatuisen lisäarvon ymmärrykseemme Jeesuksen Kristuksen evankeliumista.

Alkeisyhdistyksen opettajani herätti minussa päättävyyden tutkia valtakunnan oppeja. Hän opetti minua etsimään sitä syvällistä merkitystä, joka sisältyy näihin yksinkertaisiin uskonkappaleisiin. Hän lupasi minulle, että jos paneutuisin oppimaan nämä pyhät totuudet, niin saamani tietämys

muuttaisi elämäni paremmaksi, ja todistan teille, että niin on tapahtunut.

Kun opettajamme oli pitänyt suurenmoisen oppiaiheensa siellä vuorella Loganin kanjonissa, huomasimme, että olimme viipyneet vähän pidempään kuin olimme suunnitelleet. Ilta oli jo pitkällä, ja käsitimme, että meillä oli ongelma.

Opettajallamme oli ollut vaikeuksia päästä erityiseen paikkaamme, mutta paluumatka muodosti suuren haasteen. Tämä osoitti retkipaikkamme valinnan kehnouden vain entistä selkeämmin. Paluumatkalla kiipeäminen oli vaikeaa meille, mutta sitäkin vaikeampaa se oli sen ikäiselle naishenkilölle kuin opettajamme.

Kun yritimme parhaamme mukaan auttaa häntä kiipeämään taas kukkulanrinnettä, paikalle tuli kaksi poliisia. Alkeisyhdistyksen johtaja oli lähettänyt heidät etsimään meitä peläten, että olimme eksyneet. Tapahtuman dramatiikka ja oppimani asiat tekivät siitä kokemuksesta ikimuistaisen elämässäni.

Te nuoret miehet – kannustan teitä käyttämään älykästä mieltänne tutkiaksenne uskonkappaleita ja niiden opettamia oppeja sekä oppiaksenne ne. Ne ovat tärkeimpiä ja epäilemättä kaikkein ytimekkäimpiä lausuntoja kirkon opista. Jos annatte niiden ohjata Jeesuksen Kristuksen evankeliumin tutkimistanne, niin huomaatte olevanne valmiita julistamaan maailmalle oman todistuksenne palautetusta totuudesta. Pystytte julistamaan yksinkertaisin, mutkattomin ja syvällisin tavoin ne keskeisimmät uskonkäsitykset, mitä vaalitte Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäseninä.

Lisään oman todistukseni kolmen toista uskonkappaleen totuudellisuudesta Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme ja Vapahtajamme nimessä. Aamen. ■

Piispa Gérald Caussé

ensimmäinen neuvonantaja johtavassa piispakunnassa

Te ette siis enää ole vieraita

*Tässä kirkossa ei ole muukalaisia eikä hylkiöitä.
On vain veljiä ja sisaria.*

U seimmat meistä ovat olleet kerran jos toisenkin tilanteessa, joka on ollut meille uusi ja jossa olemme tunteneet olomme oudoksi ja epävarmaksi. Näin tapahtui meidän perheellemme viitisen vuotta sitten, kun presidentti Thomas S. Monson oli esittänyt minulle kutsun palvella kirkon johtavana auktoriteettina. Tämän kutsun vuoksi perheemme oli muutettava siitä kauniista paikasta, josta olimme nauttineet yli kaksi vuosikymmentä. Vaimoni ja minä muistamme yhä, mikä oli lastemme välitön reaktio, kun he kuulivat muutoksesta. 16-vuotias poikamme huudahti: ”Eihän se ole mikään ongelma. Te saatte mennä, minä jään!”

Pian hän sitten päätti lähteä mukaamme ja otti uskollisesti vastaan tämän uuden mahdollisuuden omassa elämässään. Elämä uusilla paikkakunnilla muutamien viime vuosien aikana on osoittautunut mukavaksi oppimiskokemukseksi perheellemme varsinkin myöhempien aikojen pyhien osoittaman lämpimän vastaanoton ja hyvyyden ansiosta. Kun olemme asuneet eri maissa, olemme oppineet arvostamaan sitä, että Jumalan kansan

ykseys eri puolilla maapalloa on todellista ja konkreettista.

Tehtäväni vuoksi olen päässyt matkustamaan moniin maihin ja minulla on ollut erinomainen etuoikeus toimia johtavana virkailijana monissa kokouksissa. Kun pidän huolta monista eri seurakunnista, näen usein jäseniä, jotka edustavat monia maita, kieliä ja kulttuureja. Yksi suurenmoinen piirre evankeliumin taloudenhoitokaudessamme on se, että se ei rajoitu johonkin maantieteelliseen alueeseen tai valtioiden ryhmään. Se on yleismaailmallinen ja maailmanlaajuinen. Se on valmistautumista Jumalan Pojan loistavaa paluuta varten kokoamalla Hänen ”lapsensa maan neljältä ilmansuunnalta”¹.

Vaikka kirkon jäsenistö kasvaa moninaisuudessaan, meidän pyhä perintömme nousee eroavuuksiemme yläpuolelle. Kirkon jäsenenä meidät hyväksytään Israelin huoneeseen. Meistä tulee veljiä ja sisaria, saman hengellisen syntyperän tasavertaisia perijöitä. Jumala lupasi Abrahamille: ”Kaikkia, jotka ottavat vastaan tämän evankeliumin, kutsutaan sinun nimesi mukaan, ja heidät luetaan sinun jälkeläisiisi, ja he nousevat ja siunaavat sinua *isänänsä*.”²

Jokaiselle, josta tulee tämän kirkon jäsen, on annettu tämä lupaus: ”Te ette siis enää ole vieraita ja muukalaisia, vaan kuulutte Jumalan perheeseen, samaan kansaan kuin pyhät.”³

[Englanninkielinen] sana *stranger* ’muukalainen’ tulee latinankielisestä sanasta *extraneus*, joka tarkoittaa ’ulkopuolista’ tai ’ulkoa tulevaa’. Yleensä sillä tarkoitetaan henkilöä, joka on ulkopuolinen eri syistä, kuten syntyperän, kulttuurin, mielipiteiden tai uskonnon vuoksi. Jeesuksen Kristuksen opetuslapsina, jotka pyrkivät olemaan maailmassa olematta maailmasta, me tunnemme itsemme toisinaan ulkopuolisiksi. Me tiedämme paremmin kuin monet muut, että tietyt ovet voivat sulkeutua niiltä, joita pidetään erilaisina.

Kautta aikojen Jumalan kansaa on käsketty huolehtimaan kaikista niistä, jotka ovat muukalaisia tai joita saatetaan pitää erilaisina. Muinaisina aikoina muukalainen hyötyi samasta vieraanvaraisuuden velvoitteesta

Panamá, Panama

Santiago, Chile

kuin leski tai orpo. Heidän laillaan muukalainen oli tilanteessa, jossa hän oli hyvin haavoittuvainen ja hänen selviytymisensä riippui siitä suojelusta, jota hän sai paikallisväestöltä. Israelin kansa sai tarkat ohjeet tästä aiheesta: ”Kohdelkaa joukossanne asuvia [muukalaisia] ikään kuin he olisivat heimoilaisianne ja rakastakaa heitä kuin itseänne, sillä te olette itsekkin olleet muukalaisina Egyptissä.”⁴

Maanpäällisen palvelutyönsä aikana Jeesus oli esimerkkinä henkilöstä, joka teki paljon enemmän kuin vain sen, mitä vieraanvaraisuuden ja suvaitsevaisuuden yksinkertainen velvollisuus vaati. Hän osoitti myötätuntoaan ja kunnioitustaan niille, jotka suljettiin yhteisön ulkopuolelle, ja niille, joita omahyväiset hyljeksivät ja pitivät epäpuhtaina. Nämä pääsivät yhtä lailla osallisiksi Hänen opetuksistaan ja palvelutyöstään.

Vapahtaja toimi aikansa vakiintuneiden tapojen vastaisesti esimerkiksi puhuessaan samarialaiselle naiselle ja pyytäessään tältä vettä. Hän istuutui syömään publikaanien ja veronkantajien kanssa. Hän ei epäröinyt lähestyä spitaalista, koskettaa häntä ja parantaa hänet. Ihailien roomalaisen sadanpäällikön uskoa Hän sanoi väkijoukolle: ”Totisesti: näin vahvaa

uskoa en ole tavannut yhdelläkään israelilaisella.”⁵

Jeesus on pyytänyt meitä noudattamaan täydellisen rakkauden lakia, joka on yleismaailmallinen lahja, johon ei liity ehtoja. Hän on sanonut:

”Jos te rakastatte niitä, jotka rakastavat teitä, minkä palkan te siitä ansaitsette? Eivätkö publikaanitkin tee niin?

Jos te tervehditte vain ystäviänne, mitä erinomaista siinä on? Eivätkö pakanatkin tee niin?

Olkaa siis täydellisiä, niin kuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen.”⁶

Tässä kirkossa ei ole muukalaisia eikä hylkiöitä. On vain veljiä ja sisaria. Se tieto, joka meillä on iankaikkisesta Isästä, auttaa meitä ymmärtämään paremmin sitä veljeyttä ja sisaruutta, jonka tulee vallita kaikkien ihmisten keskuudessa maan päällä.

Eräs kohta romaanissa *Kurjat* havainnollistaa sitä, kuinka pappeudenhaltijat voivat kohdella niitä henkilöitä, joita pidetään muukalaisina. Jean Valjean oli juuri vapautettu vankilasta. Pitkästä matkasta uupuneena sekä nälästä ja janosta nääntymäisillään hän saapuu pieneen kaupunkiin etsien paikkaa, josta löytäisi syötävää ja suojan yöksi. Kun uutinen hänen tulostaan leviää, yksi toisensa jälkeen

kaikki asukkaat sulkevat häneltä ovensa. Ei hotelli, ei majatalo eikä edes vankila halunnut kutsua häntä sisään. Häntä hyljeksitään, hänet hätistellään muualle, karkotetaan pois. Viimeisillä voimillaan hän viimein lyyhistyä kaupungin piispan etuovelle.

Tämä hyvä pappismies on täysin tietoinen Valjeanin taustasta, mutta hän kutsuu kiertolaisen kotiinsa lausuen nämä myötätuntoiset sanat:

”Tämä talo ei ole minun: tämä on Jeesuksen Kristuksen talo. Tämä ovi ei kysy siltä, joka sisään astuu, onko hänellä nimeä vaan onko hänellä kärsimystä. Te kärsitte. Teidän on nälkä ja vilu. Olkaa tervetullut. – – Miksi olisi minun tarvis tietää teidän nimenne? Sillä ennenkuin te [nimenne] minulle sanoittekaan, oli teillä jo yksi nimi, jonka minä tiesin.’

[Valjeanin] silmät kuvastivat suurta hämmästyystä.

’Tottako? Te tiesitte siis nimeni?’

’Niin’, vastasi piispa, ’teidän nimenne on minun veljeni.’”⁷

Tässä kirkossa meidän seurakuntamme ja meidän koorumimme eivät kuulu meille. Ne kuuluvat Jeesukselle Kristukselle. Kenen tahansa, joka tulee johonkin kokouspaikkaamme, tulisi tuntea olevansa kuin kotonaan. Vastuu toivottaa jokainen tervetulleeksi on koko ajan yhä tärkeämpää. Maailmassa, jossa elämme, on meneillään suuren mullistuksen kausi. Yhä parempien liikenneyhteyksien, nopean viestinnän ja talouden globaalistumisen vuoksi maapallosta on tulossa yksi iso kylä, jossa ihmiset ja kansat kohtaavat, ymmärtävät toisiaan ja sekoittuvat ennennäkemättömällä tavalla.

Nämä valtavat maailmanlaajuiset muutokset palvelevat kaikkivaltiaan Jumalan tarkoituksia. Hänen valitujensa kokoaminen maan neljältä kulmalta tapahtuu paitsi lähettämällä

lähetyssaarnaajia kaukasiin maihin myös siten, että ihmisiä saapuu muilta alueilta meidän omiin kaupunkeihimme ja lähitienoillemme. Monet tulevat tietämättään Herran johduksesta paikkoihin, joissa he voivat kuulla evankeliumin ja tulla Hänen laumaansa.

On hyvin todennäköistä, että seuraava henkilö, joka kääntyy evankeliumiin teidän seurakunnassanne, on henkilö, joka ei tule teidän tavallisesta ystävä- ja tuttavapiiristäne. Saatatte huomata tämän hänen ulkoisesta olemuksestaan, kielestään, pukeutumistavastaan tai ihonväristään. Tämä henkilö on saattanut varttua jonkin muun uskonnon piirissä, hänellä on erilainen tausta tai erilainen elämäntapa.

Tutustuminen ja ystävyystyminen on tärkeä pappeusvastuu. Aaronin pappeuden ja Melkisedekin pappeuden koorumien on määrä toimia yhteistyössä sisarten kanssa piispan johdolla, jotta voidaan huolehtia siitä, että jokainen toivotetaan tervetulleeksi rakkautta ja ystävällisyyttä osoittaen. Kotiopettajat ja kotikäyntiopettajat ovat valppaita ja varmistavat, ettei ketään unohdeta eikä jätetä huomiotta.

Meidän kaikkien on työskenneltävä yhdessä rakentaaksemme hengellistä

ykseyttä seurakunnissamme. Esi-merkki täydellisestä ykseydestä vallitsi Jumalan kansan keskuudessa sen jälkeen kun Kristus oli käynyt Amerikan mantereella. Aikakirjassa kerrotaan, että ”ei ollut – – lamanilaisia eikä mitään -laisia, vaan he olivat yhtä, Kristuksen lapsia ja Jumalan valtakunnan perillisiä”⁸.

Ykseyttä ei saavuteta siten, että jätämme huomiotta ja eristämme jäsenet, jotka vaikuttavat erilaisilta tai heikommilta, ja olemme kanssakäymisissä vain niiden kanssa, jotka ovat samanlaisia kuin me. Päinvastoin ykseys saavutetaan siten, että toivotamme tervetulleiksi ne, jotka ovat uusia ja joilla on erityisiä tarpeita, sekä palvelemme heitä. Nämä jäsenet ovat siunaus kirkolle ja tarjoavat meille mahdollisuuksia palvella lähimmäisiämme ja siten puhdistaa oma sydämemme.

Niinpä veljeni, teidän velvollisuutenanne on auttaa jokaista, joka ilmestyy kirkkorakennukseenne ovelle. Toivotakaa hänet tervetulleeksi kiitollisina ja vailla ennakkoluuloja. Jos johonkin kokoukseenne tulee ihmisiä, joita te ette tunne, tervehtikää heitä lämpimästi ja kutsukaa heidät istumaan

viereenne. Otattehan ensimmäisen askeleen auttaaksenne heitä tuntemaan itsensä tervetulleiksi ja rakastetuiksi ettekä odota heidän tulevan teidän luoksenne.

Kun olette ensin toivottaneet heidät tervetulleiksi, miettikää, millä tavoin voitte jatkaa heidän palvelemistaan. Kuulin kerran eräästä seurakunnasta, jossa kastettiin kaksi kuuroa sisarta, ja sen jälkeen kaksi suurenmoista Apuyhdistyksen sisarta päätti opetella viittomakieltä, jotta he voisivat paremmin kommunikoida näiden uusien käännynnäisten kanssa. Kuinka hieno esimerkki rakkaudesta muita veljiä ja sisaria kohtaan evankeliumissa!

Todistan, ettei kukaan ole muukalainen meidän taivaalliselle Isällemme. Ei ole ketään, jonka sielu ei olisi Hänelle kallisarvoinen. Pietarin kanssa minä todistan, että ”Jumala [ei] erottele ihmisiä. Hän hyväksyy jokaisen, joka pelkää häntä ja noudattaa hänen tahtoaan.”⁹

Rukoilen, että kun Herra kokoaa lampaansa viimeisenä päivänä, Hän voi sanoa meille jokaiselle: ”Minä olin koditon, ja te otitte minut luoksenne.”

Silloin me sanomme Hänelle: ”Milloin me näimme sinut kodittomana ja otimme sinut luoksemme?”

Ja Hän vastaa meille: ”Totisesti: kaisen, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.”¹⁰

Jeesuksen Kristuksen nimessä.

Aamen. ■

VIITTEET

1. Nefi 22:25.
2. Abr. 2:10, kursivointi lisätty.
3. Ks. Ef. 2:19.
4. 3. Moos. 19:34.
5. Matt. 8:10; ks. myös Matt. 8:2–3; Mark. 1:40–42; 2:15; Joh. 4:7–9.
6. Matt. 5:46–48.
7. Victor Hugo, *Kurjat*, 1927, suom. Vihtori Lehtonen, osa 1, s. 128.
8. 4. Nefi 17.
9. Ap. t. 10:34–35.
10. Matt. 25:35, 38, 40.

Vanhin Randy D. Funk
seitsemänkymmenen koorumista

Kutsuttu julistamaan Hänen sanaansa

Jos olette nöyriä ja kuuliaisia ja kuuntelette Hengen ääntä, te saatte suurta onnea palvellessanne lähetyssaarnaajina.

Kun minut viime huhtikuussa hyväksyttiin johtavaksi auktoriteetiksi, palvelin lähetysohjohtajana Intiassa. Sain omakohtaisesti kokea sen, mitä eräs entinen lähetysohjohtaja oli kertonut minulle: ”Tämän kirkon lähetyssaarnaajat ovat kerta kaikkiaan hämmästyttäviä.”¹

Yksi monista erinomaisista lähetyssaarnaajista, jonka kanssa sisar Funk ja minä palvelimme, oli vanhin Pokhrel Nepalista. Hänet kutsuttiin palvelemaan englanninkielisellä Bangaloren lähetysohjohtajana Intiassa, kun hän oli ollut kirkon jäsen vasta kaksi vuotta. Hän myönsi itse, ettei ollut valmistautunut hyvin. Se oli ymmärrettävää. Hän ei ollut koskaan nähnytkaan lähetyssaarnaajaa ennen kuin hänestä tuli sellainen, koska Nepalissa ei palvele yhtään nuorta lähetyssaarnaajaa. Hän ei osannut lukea englantia tarpeeksi hyvin pystyäkseen ymmärtämään kutsunsa mukana tulleet ohjeet. Kun hän ilmoittautui lähetyssaarnaajien koulutuskeskukseen, hänellä ei ollut mukana siistejä housuja, valkoisia paitoja ja solmioita, vaan sen sijaan hän oli pakannut omien sanojensa mukaan ”viidet farkut, pari T-paitaa ja paljon hiusgeeliä”².

Senkin jälkeen kun hän oli saanut asianmukaiset vaatteet, hän sanoi tunteneensa riittämättömyyttä päivittäin ensimmäisten viikkojen ajan. Hän kuvaili sitä aikaa lähetysohjohtajanaan: ”Paitsi että englannin kieli oli vaikeaa, työkin oli yhtä haastavaa. – – Kaiken sen lisäksi olin nälkäinen, väsynyt ja minulla oli koti-ikävä. – – Vaikeista olosuhteista huolimatta olin päättäväinen. Tunsin itseni heikoksi ja riittämättömäksi. Sellaisina aikoina rukoilin taivaallista Isää avukseni. Aina kun rukoilin, tunsin poikkeuksetta saavani lohtua.”³

Vaikka lähetysohjohtajana oli vanhin Pokhrelille uutta ja haastavaa, hän palveli osoittaen suurta uskoa ja uskollisuutta sekä pyrkien ymmärtämään ja noudattamaan sitä, mitä hän oppi pyhistä kirjoituksista, julkaisusta *Saarnatkaa minun evankeliumiani* sekä johtohenkilöiltään. Hänestä tuli voimallinen evankeliumin opettaja – englannin kielellä – ja erinomainen johtaja. Lähetysohjohtajanaan jälkeen, vietettyään Nepalissa jonkin aikaa, hän palasi Intiaan jatkamaan opintojaan. Hän on palvellut tammikuusta alkaen seurakunnanjohtajana New Delhissä. Sen todellisen kasvun ansiosta, jota hän

koki lähetyssaarnaajana, hän tekee edelleen osansa kirkon todellisen kasvun hyväksi Intiassa.

Kuinka nuoresta miehestä, joka ei ollut koskaan nähnyt lähetyssaarnaajaa, tuli lähetyssaarnaaja, joka oli hengellisesti niin vahva? Kuinka voitte lähetyssaarnaajana saada hengellistä voimaa, jolla voitte avata ovet, saapuneet viestit ja niiden sydämen, jotka asuvat lähetysohjohtajalla, jolla palvelette? Kuten tavallista, vastaukset löytyvät pyhistä kirjoituksista sekä elävien profettojen ja apostolien sanoista.

Kun palautettua evankeliumia saarnattiin Englannissa ensimmäisen kerran heinäkuussa 1837, Herra ilmoitti: ”Kaikilla, jotka te lähetätte minun nimessäni veljienne, kahdentoista, äänellä asianmukaisesti suositeltuna ja teidän valtuuttaminenne, on valta avata minun valtakuntani ovi mille tahansa kansakunnalle, jonka keskuuteen te lähetätte heidät.”⁴

Lähetetäänpä teidät minne hyvänsä, määrätäänpä teidät mille lähetysohjohtajalle tahansa, tietäkää, että joku kahdentoista apostolin koorumin jäsen on asianmukaisesti suosittanut sitä tehtävää ja että te olette Herran profetan kutsumia. Teidät on kutsuttu ”profetian kautta ja – – käten päällepanemisella”⁵.

Sen jälkeen Herra esitti ehdot tämän lupauksen täyttymiselle. Hän sanoi: ”Sikäli kuin [mikä tarkoittaa, että lupaus täytetään, jos] he [tarkottaen lähetettyjä lähetyssaarnaajia] [1] nöyrytyvät minun edessäni ja [2] pysyvät minun sanassani ja [3] kuulevat minun Henkeni ääntä.”⁶

Herran lupaukset ovat selkeät. Jotta teillä voi olla tarvittava hengellinen voima avata Jumalan valtakunnan ovi siinä maassa, johon teidät on lähetetty, teidän täytyy olla nöyriä ja kuuliaisia ja teillä täytyy olla kyky kuunnella Henkeä ja noudattaa sitä.

Nämä kolme ominaisuutta liittyvät läheisesti toisiinsa. Jos olette nöyriä, te haluatte olla kuuliaisia. Jos olette kuuliaisia, te tunnette Hengen. Henki on välttämätön, sillä kuten presidentti Ezra Taft Benson opetti: ”Ilman Henkeä et koskaan menesty, olivatpa lahjasi ja kykysi *millaiset* tahansa.”⁷

Lähetysjohtajana puhuttelin toisinaan lähetyssaarnaajia, joilla oli vaikeuksia, koska he eivät olleet vielä täysin puhtaita. He eivät yltäneet hengellisiin mahdollisuuksiinsa. Huolimatta siitä, kuinka ahkerasti he työskentelivät tai kuinka paljon hyvää he tekivät, he eivät kyenneet tuntemaan rauhaa ja nauttimaan Pyhän Hengen kumppanuudesta, ennen kuin he olivat nöyryyneet, tehneet täyden parannuksen ja saaneet osansa Vapahtajan armosta ja laupeudesta.

Herra opettaa palvelijoitaan olemaan nöyriä, koska hengellisesti ehjäksi tuleminen alkaa särkyneestä sydäimestä. Ajatelkaa sitä hyvää, mitä rikkoutumisesta seuraa: Maaperä rikotaan, jotta voidaan kylvää vehnää. Vehnänjyvät jauhetaan rikki, jotta saadaan leipää. Leipä murretaan, jotta se tulisi sakramentin vertauskuvaksi. Kun parannuksentekijä nauttii sakramentin särkynein sydämin ja murtunein mielin, hänestä tulee ehjä.⁸ Kun teemme parannuksen ja meistä tulee ehjiä Jeesuksen Kristuksen sovitusyön kautta, meillä on paljon enemmän annettavaa Vapahtajalle palvellessamme Häntä. ”Niin, tulkaa hänen luoksensa ja uhratkaa koko sielunne uhriksi hänelle.”⁹

Jos synti painaa teitä ja teidän täytyy tehdä parannus, teettehän sen viipymättä. Kun Vapahtaja paransi ahdistettuja, Hän kehotti heitä usein nousemaan ylös. Pyhissä kirjoituksissa kerrotaan, että he tekivät niin välittömästi tai heti.¹⁰ Jotta parantuisitte hengellisistä ahdingoistanne, noudatakkaa Hänen kehotustaan nousta

ylös. Puhukaa viipymättä piispanne, seurakunnanjohtajanne tai lähetysjohtajanne kanssa ja aloittakaa parannusenteon prosessi nyt.

Sovituksen parantava voima tuo rauhaa sielullenne ja antaa teidän tuntea Pyhää Henkeä. Vapahtajan uhri on mittaamaton, mutta meidän syntimme, vaikka ne olisivat lukuisat ja vakavat, voidaan luetella ja tunnustaa, hylätä ja antaa anteeksi. ”Ja kuinka suuri hänen ilonsa onkaan sielusta, joka tekee parannuksen!”¹¹

Tämä lupaus Opissa ja liitoissa on voimallinen: ”Hyve kaunistakoon ajatuksiasi lakkaamatta; silloin sinun luottamuksesi vahvistuu Jumalan edessä.”¹² Kun elätte hyveellisesti, tunnette rauhallista varmuutta asemastanne Jumalan edessä ja teillä on Hengen voima kanssanne.¹³

Jotkut, jotka ovat uusia kirkon jäseniä tai jotka ovat vastikään tulleet uudelleen täysin aktiivisiksi, sanovat ehkä: ”Olen nyt kelvollinen ja haluan palvella, mutta en ole varma, tiedänpö tarpeeksi.” Presidentti Thomas S. Monson opetti meitä huhtikuussa: ”Me saamme tiedon totuudesta ja vastaukset suurimpiin kysymyksiimme, kun olemme kuuliaisia Jumalan käskyille.”¹⁴ Kuinka rohkaisevaa onkaan tietää, että saamme tietoa

kuuliaisuutemme kautta.

Toisista saattaa tuntua, että heillä on tarjota vain vähän kykyjä, taitoja tai kokemusta. Jos teillä on sellaisia huolenaiheita, muistakaa vanhin Pokhrelin kokemus. Valmistautukaa niin hyvin kuin voitte, ja tietäkää, että taivaallinen Isämme tekee nöyristä ja kuuliaisista pyrkimyksistänne jotakin suurempaa. Vanhin Richard G. Scott on antanut seuraavan kannustavan neuvon: ”Kun olemme kuuliaisia Herran käskyille ja palvelemme Hänen lapsiaan epäitsekkäästi, sen luonnollisena seurauksena me saamme voimaa Jumalalta – voimaa tehdä enemmän kuin mihin pystyisimme omin voimin. Näkemyksemme, lahjamme ja kykymme avartuvat, koska saamme vahvuutta ja voimaa Herralta.”¹⁵

Kun luotatte Herraan ja Hänen hyvyteensä, kaikkivaltias Jumala siunaa lapsiaan teidän välityksellänne.¹⁶ Vanhin Hollings Nevadasta oppi tämän jo lähetystyönsä alkuaikoina. Intiaan saavuttuaan hän matkusti seuraavana päivänä sisar Funkin ja minun kanssani Rajahmundryyn, ensimmäiselle alueelleen. Tuona iltapäivänä vanhin Hollings ja vanhin Ganaparam menivät käymään erään kirkon jäsenen ja tämän äidin luona. Äiti halusi tietää lisää kirkosta, koska hän

oli nähnyt, kuinka evankeliumi oli siunannut hänen tyttärensä elämää. Sisar Funk meni heidän mukaansa tarjotakseen ystävyyttään. Koska opetus annettaisiin englanniksi ja äiti puhui vain telugua, eräs seurakunnan veljistä oli paikalla tulkataksien opetuksen.

Vanhin Hollingsin tehtävänä aivan ensimmäisellä opetussopimuksellaan oli opettaa ensimmäistä näkyä profeetta Josephin sanoja käyttäen. Opetuksen siinä vaiheessa hän kääntyi sisar Funkin puoleen ja kysyi: ”Pitäisikö minun kertoa se sanatarkasti?” Hän tiesi, että se tulkattaisiin.

Sisar Funk vastasi: ”Kerro se sanatarkasti, jotta Henki voi todistaa siitä, mitä sinä sanot.”

Kun tämä tuore lähetyssaarnaaja opetti ensimmäistä näkyä koskevia asioita vilpittömästi profeetan sanoja

käyttäen, tuon rakkaan sisaren ilme muuttui. Hänen silmänsä kyyneltyivät. Vanhin Hollingsin esitettyä ihmeellisen sanomansa, ennen kuin hänen sanansa voitiin tulkata, sisar kysyi kyyneltensä läpi äidinkielellään: ”Saanko mennä kasteelle? Ja voitko opettaa poikaani?”

Nuoret kanssapalvelijani, ovia ja sydämiä avautuu päivittäin evankeliumin sanomalle – sanomalle, joka tuo toivoa ja rauhaa ja iloa Jumalan lapsille kaikkialla maailmassa. Jos olette nöyriä ja kuuliaisia ja kuuntelette Hengen ääntä, te saatte suurta onnea palvellessanne lähetyssaarnaajina.¹⁷ Kuinka ihmeellistä aikaa tämä onkaan olla lähetyssaarnaaja – aikaa, jolloin Herra jouduttaa työtään!

Todistan Vapahtajastamme Jeesuksesta Kristuksesta ja Hänen jumalallisesta käskystään¹⁸ mennä ja tehdä

kaikista kansoista Hänen opetuslapsiaan.¹⁹ Tämä on Hänen kirkkonsa. Hän johtaa sitä elävien profeettojen ja apostolien välityksellä. Seuraavan tunnin ajan ensimmäinen presidenttikunta opettaa meitä. Olkaamme Mormonin tavoin nopeita havaitsemaan²⁰, jotta voimme kutsun saadessamme olla kelvollisia ja pystymme julistamaan Hengen voimalla: ”Katso, minä olen Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan opetuslapsi. Hän on kutsunut minut julistamaan sanaansa kansansa keskuudessa, jotta se saisi ikuisen elämän.”²¹ Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Henkilökohtainen keskustelu Dennis C. Brimhallin kanssa, joka toimi Louisvillen lähetyksentän johtajana Kentuckyssa Yhdysvalloissa vuosina 2005–2008.
2. Ashish Pokhrel, ”My Name Is Ashish Pokhrel and This Is My Story” (julkaisematon henkilöhistoria, syyskuu 2011).
3. Ibid.
4. OL 112:21.
5. UK 5.
6. OL 112:22.
7. Julkaisussa *Saarnatkaa minun evankeliumiani – lähetystyöpalvelun opas*, 2005, s. 186, kursivointi lisätty.
8. Ajatuksia, jotka on otettu vanhin Jeffrey R. Hollandin puheesta Bountifulin pohjoisen vaaran konferenssissa Utahissa Yhdysvalloissa 8.–9. kesäkuuta 2013.
9. Omni 26.
10. Ks. Mark. 5:41–42; Joh. 5:8–9.
11. OL 18:13.
12. OL 121:45.
13. Ks. OL 121:46.
14. ”Kuuliaisuus tuo siunauksia”, *Liahona*, toukokuu 2013, s. 89.
15. ”Jotta meillä olisi kotona rauha”, *Liahona*, toukokuu 2013, s. 30.
16. Kuvaillessaan sitä, mitä nuo monet uudet lähetyssaarnaajat tulevat tekemään, vanhin Russell M. Nelson sanoi: ”He tekevät sitä, mitä lähetyssaarnaajat ovat aina tehneet. He saarnaavat evankeliumia! He siunaavat kaikkivaltiaan Jumalan lapsia!” (”Nouskaa aallon matkaan”, *Liahona*, toukokuu 2013, s. 45.)
17. Ks. *Saarnatkaa minun evankeliumiani*, s. V.
18. Ks. Thomas S. Monson, ”Te pojat Jumalan”, *Liahona*, toukokuu 2013, s. 66.
19. Ks. Matt. 28:19.
20. Ks. Morm. 1:2.
21. 3. Nefi 5:13.

Presidentti Dieter F. Uchtdorf

toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Nyt sinä pystyt siihen!

Niin kauan kuin olemme halukkaita nousemaan jälleen pystyyn ja jatkamaan kulkua tiellä – –, me voimme oppia jotakin epäonnistumisesta ja tulla – – paremmiksi ja onnellisemmiksi.

Kun olin pieni, kaatuminen ja ylös nouseminen tuntuivat olevan yhtä ja samaa liikettä. Vuosien mittaan olen kuitenkin tullut siihen huolestuttavaan johtopäätökseen, että fysiikan lait ovat muuttuneet – eivätkä suinkaan minun edukseni.

Jokin aika sitten olin laskettelemassa 12-vuotiaan tyttärenpoikani kanssa. Nautimme yhdessä vietetystä ajasta, kunnes osuin yhteen jäiseen kohtaan ja päädyin tekemään upean maahansyöksyn eräässä jyrkässä rinteessä.

Yritin kaikin keinoin päästä seisailleni, mutta en onnistunut – olin kaatunut, enkä päässyt pystyyn.

Fyysisesti olin kunnossa, mutta itsetunttoni oli saanut melkoisen kolauksen. Niinpä varmistin, että kypäräni ja suojalasini olivat paikoillaan, sillä mielestäni oli parasta, etteivät muut laskettelijat tunnista minua. Saatoin kuvitella, miten istuisin siinä avuttomana, kun muut laskettelisivat tyylikkäästi ohi huutaen iloisesti: ”Hei, veli Uchtdorf!”

Aloin miettiä, mitä pelastamiseeni tarvittaisiin. Juuri silloin tyttärenpoikani tuli viereeni. Kerroin hänelle, mitä oli tapahtunut ja miksi en pystynyt nousemaan ylös, mutta hän ei

tuntunut olevan kovinkaan kiinnostunut selityksistäni. Hän katsoi minua silmiin, ojensi kätensä, tarttui käteeni ja sanoi päättäväiseen sävyyn: ”Ukki, nyt sinä pystyt siihen!”

Siinä samassa olin seisaillani.

Olen vieläkin asiasta ihmeissäni. Se, mikä hetki aiemmin oli tuntunut mahdottomalta, muuttui todeksi, koska 12-vuotias poika ojensi minulle kätensä ja sanoi: ”Nyt sinä pystyt siihen!” Minulle se oli lisäannos itseluotamusta, innostusta ja voimaa.

Veljet, elämässämme on kenties hetkiä, jolloin pystyyn nouseminen ja jatkaminen saattavat tuntua meistä ylivoimaisilta. Sinä päivänä siellä laskettelurinteessä minä opin jotakin. Silloinkin kun luulemme, ettemme pysty nousemaan, on vielä toivoa. Ja toisinaan me tarvitsemme vain jonkun, joka katsoo meitä silmiin, tarttuu käteemme ja sanoo: ”Nyt sinä pystyt siihen!”

Lujuuden harhakuvitelma

Ajattelemme ehkä, että naiset tuntevat riittämättömyyttä ja petymystä todennäköisemmin kuin miehet – että nämä tunteet vaikuttavat heihin enemmän kuin meihin. En ole varma, pitääkö tämä paikkansa.

Miehet tuntevat syllisyyden, masentumisen ja epäonnistumisen tunteita. Me saatamme teeskennellä, etteivät nämä tunteet vaivaa meitä, mutta kyllä ne vaivaavat. Tuntemme kenties olevamme siinä määrin epäonnistumistemme ja vajavuuksiemme kuormittamia, että alamme ajatella, ettemme pysty koskaan onnistumaan. Saatamme jopa olettaa, että koska olemme kaatuneet aiemmin, kaatuminen on meidän kohtalomme. Kuten eräs kirjailija on ilmaissut: ”Niin me kamppailemme, vastavirtaan kuin veneet, jotka alituisesti ajautuvat takaisin menneisyyteen.”¹

Olen nähnyt, kuinka miehet – täynnä mahdollisuuksia ja arvokkuutta – luopuvat Jumalan valtakunnan rakentamisen haasteellisesta työstä, koska ovat epäonnistuneet kerran tai pari. Nämä ovat olleet lupauksen miehiä, jotka olisivat voineet olla poikkeuksellisen hyviä pappeudenhaltijoita ja Jumalan palvelijoita. Mutta koska he ovat kompastuneet ja lannistuneet, he ovat vetäytyneet pappeussitoumuksistaan ja alkaneet tavoitella muita mutta vähemmän kelvollisia pyrkimyksiä.

Ja näin he jatkavat – saavuttavat elämässään vain varjon siitä, mitä olisivat voineet saavuttaa, eivätkä koskaan kohoa sen mahdollisuuden tasolle, joka on heidän syntymäoikeutensa. Eräs runoilija surikin, että nämä ovat niitä onnettomia sieluja, jotka kuolevat silloin, kun heillä vielä olisi paljon annettavaa.²

Kukaan ei pidä epäonnistumisesta. Emmekä me pidä etenkin siitä, kun muut – varsinkin ne, joita rakastamme – näkevät meidän epäonnistuvan. Me kaikki haluamme, että meitä kunnioitetaan ja arvostetaan. Haluamme olla mestareita. Mutta meistä kuolevaisista ei tule mestareita ilman ponnisteluja ja itsekuria tai ilman että teemme virheitä.

Veljet, meidän kohtalomme ei mää-
räydy sen mukaan, kuinka monta ker-
taa kompastumme, vaan sen mukaan,
kuinka monta kertaa nousemme ylös,
pudistamme tomun päältä ja
kuljemme eteenpäin.

Jumalan mielen mukainen murhe

Tiedämme, että tämä elämä kuole-
vaisuudessa on koetus. Mutta koska
meidän taivaallinen Isämme rakastaa
meitä täydellisellä rakkaudella, Hän
näyttää meille, mistä voi löytää vas-
taukset. Hän on antanut meille kartan,
jonka avulla voimme suunnistaa halki
epävarman maaston ja odottamat-
tomien koettelemusten, joita kukin
meistä kohtaa. Profeettojen sanat ovat
osa tätä karttaa.

Kun kuljemme harhaan – kun kaa-
dumme tai eksymme pois taivaallisen
Isämme tieltä – profeettojen sanat ker-
tovat meille, kuinka voimme nousta ja
palata reitille.

Kaikista niistä periaatteista, joita
profeetat ovat vuosisatojen varrella
opettaneet, yhä uudelleen on tähden-
netty sitä toiveikasta ja sydäntä läm-
mittävää sanomaa, että ihmiskunta voi
tehdä parannuksen, muuttaa suuntaa
ja palata todellisen opetuslapseuden
polulle.

Se ei merkitse sitä, että meidän
tulee hyväksyä heikkoutemme, vir-
heemme tai syntimme. Mutta siinä,
tunteeko synnistä murhetta, joka

johtaa parannukseen, vai murhetta,
joka johtaa epätoivoon, on merkit-
tävä ero.

Apostoli Paavali opetti: ”*Jumalan
mielen mukainen murhe* saa aikaan
parannuksen – –. *Maallinen murhe*
sen sijaan tuottaa kuoleman.”³ *Juma-
lan mielen mukainen murhe* innoittaa
muutokseen ja toivoon Jeesuksen
Kristuksen sovituksen kautta. *Maalli-
nen murhe* kiskoo meitä alas, sam-
muttaa toivon ja saa meidät antamaan
periksi muillekin kiusauksille.

Jumalan mielen mukainen murhe
johtaa kääntymykseen⁴ ja sydämen-
muutokseen⁵. Se saa meidät vihaa-
maan syntiä ja rakastamaan hyvyttä.⁶
Se kannustaa meitä nousemaan ylös
ja kulkemaan Kristuksen rakkauden
valossa. Todellisessa parannuksessa
on kyse muuttumisesta, ei piinasta
eikä kidutuksesta. Vilpitön ja todel-
linen katumus tottelemattomuudesta
tekevät kyllä usein kipeää ja ovat
tärkeitä askelia parannuksen pyhässä
prosessissa. Mutta kun syyllisyys
johtaa itseinhon tai estää meitä nou-
semasta jälleen pystyyn, se pikem-
minkin haittaa parannustamme kuin
edistää sitä.

Veljet, on parempikin tapa. Nous-
kaamme ja olkaamme Jumalan miehiä.
Meillä on esitaistelija, Vapahtaja, joka
on kulkenut kuoleman varjon laakson
läpi meidän puolestamme. Hän antoi
itsensä syntiemme lunnaiksi. Kukaan

ei ole koskaan osoittanut suurempaa
rakkautta kuin tämä – Jeesus Kristus,
virheetön Karitsa, antoi itsensä auliisti
uhrialttarille ja maksoi syntiemme
lunnaat ”viimeistä kolikkoa myöten”⁷.
Hän otti päälleen kärsimyksemme.
Hän otti meidän kuormamme, meidän
syyllisyytemme harteilleen. Rakkaat
ystäväni, kun päätämme tulla Hänen
luokseen, kun otamme päällemme
Hänen nimensä ja kuljemme rohkeasti
opetuslapseuden tietä, niin silloin
meille luvataan sovituksen ansiosta
paitsi onnellisuutta ja rauhaa tässä
maailmassa myös iankaikkinen elämä
tulevassa maailmassa⁸.

Kun teemme virheitä, kun teemme
syntiä ja lankeamme, ajatelkaamme,
mitä todellinen parannuksenteko
tarkoittaa. Se tarkoittaa sydämemme
ja tahtomme kääntämistä Jumalaan ja
synnin hylkäämistä. Vilpitön ja sydä-
mestä lähtevä parannus tuo mukanaan
taivaallisen varmuuden siitä, että nyt
pystymme siihen.

Kuka sinä olet?

Yksi niistä menetelmistä, joilla
vastustaja estää meitä edistymästä, on
se, että hän hämmentää ajatuksemme
siitä, keitä me todella olemme ja mitä
me todella haluamme.

Haluamme viettää aikaa lastemme
kanssa, mutta haluamme myös puu-
hailla meille rakkaissa miehisissä har-
rastuksissamme. Haluamme pudottaa
painoa, mutta haluamme myös nauttia
niistä ruoista, joita meidän tekee
kovasti mieli. Haluamme tulla Kristuk-
sen kaltaisiksi, mutta haluamme myös
vähän näyttää sille tyypille, joka kiillaa
eteemme liikenteessä.

Saatanan päämääränä on houkutel-
la meitä vaihtamaan todellisen onnen ja
iankaikkisten arvojen mittaamattoman
arvokkaat helmet siihen muovirihka-
maan, joka on ainoastaan harhakuva ja
jäljitelmä onnesta ja ilosta.

Toinen menetelmä, jolla vastustaja yrittää estää meitä nousemasta ylös, on se, että hän saa meidät näkemään käskyt asioina, jotka on pakkosyötetty meille. Luulen, että meille ihmisille on luontaista vastustaa kaikkea, mikä ei näytä olevan lähtöisin meidän omista ajatuksistamme.

Jos näemme terveellisen ravinnon ja liikunnan asioina, joita vain meidän lääkärimme odottaa meiltä, me todennäköisesti epäonnistumme. Jos näemme näiden valintojen koskevan sitä, keitä me olemme ja millaisiksi haluamme tulla, meillä on suurempi mahdollisuus pitää niistä kiinni ja onnistua.

Jos näemme kotiopetuksen vain vaaranjohtajan tavoitteena, saatamme pitää sen tekemistä vähempiarvoisena. Jos näemme sen omana tavoitteenamme – sellaisena, mitä haluamme tehdä tullaksemme enemmän Kristuksen kaltaisiksi ja palvellaksemme muita – me paitsi täytämme sitoumuksemme myös teemme sen niin, että se siunaa sekä niitä perheitä, joiden luona käymme, että myös omaa perhettämme.

Varsin usein olemme itse niitä, joita ystävät tai sukulaiset auttavat. Mutta jos katsomme ympärillemme valppain silmin ja motiivinamme on rakastava sydän, me huomaamme ne tilaisuudet, joita Herra asettaa eteemme, jotta voimme auttaa muita nousemaan pystyyn ja kulkemaan kohti heidän todellisia mahdollisuuksiaan. Pyhissä kirjoituksissa opetetaan: ”Mitä teetekin, tehkää se täydestä sydäimestä, niin kuin tekisitte sen Herralle ettekä ihmisille.”⁹

Se, että elämme nuhteetonta ja vanhurskasta elämää ja pidämme katseemme suunnattuna siihen, missä haluamme olla iankaikkisuuksissa, on suuri hengellisen voiman lähde. Vaikka pystymme näkemään tämän

jumalallisen päämäärän vain uskon silmin, se auttaa meitä pitämään suunnan.

Kun huomiomme kiinnittyy pääasiassa päivittäisiin onnistumisiimme tai epäonnistumisiimme, me saatamme eksyä tieltä, harhailla ja langeta. Se, että pidämme katseemme kiinnittyneenä korkeampiin tavoitteisiin, auttaa meitä tulemaan paremmiksi pojiksi ja veljiksi, ystävällisemmiksi isiksi ja rakastavammiksi aviomiehiksi.

Nekin, jotka kiinnittävät sydämensä jumalallisiin tavoitteisiin, saattavat silti aika ajoin kompuroida, mutta heitä ei voi nujertaa. He luottavat ja turvaavat Jumalan lupauksiin. He nousevat jälleen ylös, ja heillä on kirkas toivo vanhurskaassa Jumalassa ja innoittava näkemys loistavasta tulevaisuudesta. He tietävät, että nyt he pystyvät siihen.

Nyt sinä pystyt siihen

Jokaisella ihmisellä, niin nuorella kuin vanhalla, on omia henkilökohtaisia kokemuksia kaatumisesta. Kaatuminen kuuluu meidän kuolevaisten elämään. Mutta niin kauan kuin olemme halukkaita nousemaan jälleen pystyyn ja jatkamaan kulkua tiellä kohti niitä hengellisiä tavoitteita, jotka Jumala on meille antanut, me voimme oppia jotakin epäonnistumisesta ja tulla sen ansiosta paremmiksi ja onnellisemmiksi.

Rakkaat veljeni, rakkaat ystäväni, tulee aikoja, jolloin teistä *tuntuu*, ettette pysty jatkamaan. Turvatkaa Vapahtajaan ja Hänen rakkauteensa. Kun teillä on usko Herraan Jeesukseen Kristukseen sekä palautetun evankeliumin voima ja toivo, te *pystytte* kulkemaan pää pystyssä ja jatkamaan.

Veljet, me rakastamme teitä. Me rukoilemme teidän puolestanne. Kunpa voisitte kuulla, kun presidentti Monson rukoilee puolestanne. Olettepa te nuoria isiä, iäkkäämpiä pappisuudenhaltijoita tai vasta asetettuja diakoneja, me välitämme teistä. Jumala välittää teistä!

Myönnämme, että toisinaan teidän polkunne tulee olemaan vaikea. Mutta annan teille tämän lupauksen Herran nimessä: nousee ja seuratkaa meidän Lunastajamme ja Vapahtajamme jalanjalkia, niin eräänä päivänä katsoitte taaksenne ja täytytte iankaikkisella kiitollisuudella siitä, että päätitte turvata sovituksen sekä sen voimaan kohottaa teitä ja vahvistaa teitä.

Rakkaat ystäväni ja veljeni, riippumatta siitä, kuinka monta kertaa olette hairautuneet tai langenneet, nouse! Kohtalonne on loistava! Seiskää pystypäin ja kulkekaa Jeesuksen Kristuksen palautetun evankeliumin valossa! Te olette vahvempia kuin arvaattekaan. Te olette kyvykkäämpiä kuin osaatte kuvitellaakaan. Nyt te pystytte siihen! Tästä todistan Mestariimme ja Lunastajamme Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. ■

VIITTEET

1. F. Scott Fitzgerald, *Kultahattu*, 1959, s. 240.
2. ”The Voiceless”, julkaisussa *The Complete Poetical Works of Oliver Wendell Holmes*, 1908, s. 99.
3. 2. Kor. 7:10, kursivointi lisätty.
4. Ks. Ap. t. 3:19.
5. Ks. Hes. 36:26; 2. Kor. 5:17; Moosia 3:19.
6. Ks. Moosia 5:2.
7. Matt. 5:26.
8. Ks. OL 59:23.
9. Kol. 3:23.

Presidentti Henry B. Eyring

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Hoitakaa heidän haavansa

Rukoilen, että valmistautuisimme mihin tahansa pappeuden palvelutyöhön, jonka Herra saattaa meille osoittaa matkallamme kuolevaisuudessa.

Meitä kaikkia on siunattu vastuulla toisista ihmisistä. Sitä, jolla on Jumalan pappeus, Jumala pitää vastuullisena lastensa iankaikkisesta elämästä. Se on totta, se on hienoa, ja toisinaan se voi tuntua ylivoimaiselta.

Tämän illan kuulijoiden joukossa on vanhinten koorumien johtajia, jotka tietävät, mitä tarkoitan. Kerron, mitä yhdelle teistä tapahtui. Se on luultavasti tapahtunut monille teistä – ja useammankin kerran. Yksityiskohdat vaihtelevat, mutta tilanne on sama.

Vanhin, jota et tunne hyvin, pyysi apuasi. Hän oli juuri kuullut, että hänen täytyy vaimonsa ja pienen poikavauvansa kanssa muuttaa tänään asunnosta, jossa he ovat asuneet, toiseen siinä lähellä.

Hän ja hänen vaimonsa olivat jo pyytäneet lainaksi pakettiautoa siksi päiväksi voidakseen siirtää perheensä tavarat. Ystävä antoi auton lainaksi. Nuori isä alkoi kuormata autoon kaikkea, minkä he omistivat, mutta aivan ensi hetkillä hän loukkasi selkensä. Ystävä, joka oli lainannut auton, oli liian kiireinen eikä voinut auttaa.

Nuori isä oli epätoivoinen. Hän ajatteli sinua, vanhinten kooruminsa johtajaa.

Kun hän pyysi apua, oli jo ilta-päivä. Illalla olisi kirkon kokous. Olit jo luvannut auttaa vaimoasi kotitöissä sinä päivänä. Lapsesi olivat pyytäneet sinua tekemään jotakin kanssaan, mutta et ollut vielä ehtinyt.

Tiesit myös, että koorumisi jäsenillä, erityisesti uskollisimmilla eli niillä, joita olet yleensä pyytänyt auttamaan, oli todennäköisesti aika yhtä kortilla kuin sinullakin.

Kutsuessaan sinut tähän tehtävään Herra tiesi, että kokisit tällaisia päiviä, joten Hän antoi sinulle kertomuksen rohkaistakseen sinua. Se on vertaus ylikuormitetuille pappeudenhaltijoille. Joskus kutsumme sitä kertomukseksi laupiaasta samarialaisesta. Mutta oikeastaan se on kertomus suurenmoiselle pappeudenhaltijalle näinä kiireisinä, vaikeina viimeisinä aikoina.

Kertomus sopii täydellisesti kohtuuttoman rasitetulle palvelijalle pappeuden palvelutyössä. Muistattehan, että te olette samarialaisia ettekä pappeja tai leeviläisiä, jotka menivät piestyn miehen ohi.

Ette ehkä ole ajatelleet tuota kertomusta joutuessanne sellaisiin tilanteisiin. Mutta rukoilen, että ajatlette, kun sellaista taas tapahtuu – ja varmasti tapahtuukin.

Pyhissä kirjoituksissa meille ei kerrota, miksi samarialainen oli matkalla Jerusalemissa Jerikoon. Luultavasti hän ei kulkenut yksin, koska hän on varmaan tiennyt rosvojoukon odottavan varomattomia. Hänen matkansa oli vaativa, ja kuten tapana oli, hänellä oli mukanaan kuormajuhta sekä öljyä ja viiniä.

Herran sanoin samarialainen pysähtyi piestyn miehen nähdessään, koska ”hänen tuli tätä sääli”.

Hän ei ainoastaan tuntenut sääliä, vaan hän myös toimi. Muistakaa aina tämän kertomuksen yksityiskohdat:

”Hän meni miehen luo, valeli tämän haavoihin öljyä ja viiniä ja sitoi ne. Sitten hän nosti miehen juhtansa selkään, vei hänet majataloon ja piti hänestä huolta.

Seuraavana aamuna hän otti kukkarostaan kaksi denaaria, antoi ne majatalon isännälle ja sanoi: ’Hoida häntä. Jos sinulle koituu enemmän kuluja, minä korvaan ne, kun tulen takaisin.’”¹

Te ja ne pappeudenhaltijat, joita teidät on kutsuttu johtamaan, voitte olla varmoja ainakin kolmesta seikasta. Ensinnäkin jos pyydätte, niin Herra antaa teille myötätuntoa, jota Hän tuntee hädänalaisia kohtaan. Toiseksi Hän järjestää muita, kuten majatalon isännän, palvelemaan yhdessä teidän kanssanne. Ja kolmanneksi Herra, kuten laupias samarialainenkin, palkitsee runsaasti kaikki, jotka osallistuvat hädänalaisten auttamiseen.

Te kooruminjohtajat lienette toimineet tällä tavoin useamman kerran. Olette pyytäneet muita Herran pappeuden haltijoita apuun luottaen siihen, että he toimivat myötätuntoisesti.

Te ette ole pelänneet pyytää niitä, jotka ovat yleensä vastanneet kutsuun aikaisemmin, koska olette tienneet, että he tuntisivat helposti myötätuntoa. Olette pyytäneet heitä tietäen, että aikaisemmin he ovat kokeneet Herran anteliaisuuden, kun he ovat päättäneet auttaa. Olette pyytäneet joitakuita jo raskaasti kuormitettuja tietäen, että mitä suurempi uhri on, sitä suuremman palkan he saavat Herralta. Ne, jotka ovat auttaneet aikaisemmin, ovat kokeneet Vapahtajan ylitsevuotavan kiitollisuuden.

Olette saattaneet kokea myös innoitusta olla pyytämättä jotakuta auttamaan auton kuormaamisessa ja kuorman purkamisessa. Johtajina tunnette kooruminne jäsenet ja heidän perheensä hyvin. Herra tuntee heidät täydellisesti.

Hän tietää, kenen vaimo on uupumassa, koska hänen miehensä ei ole ehtinyt tehdä sitä, mitä vaimon tarpeiden täyttämiseksi olisi pitänyt. Herra tietää, ketkä lapset ovat siunattuja nähdessään isänsä menevän jälleen kerran auttamaan muita ja ketkä taas tarvitsevat tunteen, että heidän isänsä välittää heistä ja antaa aikaansa heille tuona päivänä. Mutta Hän tietää myös, kuka tarvitsee kutsua palvelulle muttei ehkä vaikuta todennäköiseltä tai halukkaalta ehdokkaalta.

Te ette voi tuntea kooruminne jokaista jäsentä täydellisesti, mutta Jumala tuntee. Kuten monesti ennenkin, te olette siis rukoilleet saadaksenne tietää, ketä pyytää apuun palvelemaan muita. Herra tietää, kenelle on siunaukseksi, kun häntä pyydetään auttamaan, ja kenen perheelle taas on siunaukseksi, kun häntä ei pyydetä. Sellaista ilmoitusta voitte odottaa saavanne pappeuden johtamistehtävissä.

Näin tämän tapahtuvan, kun olin nuori mies. Olin ensimmäinen apulainen pappien koorumissa. Piispa

soitti minulle eräänä päivänä ollessani kotona. Hän sanoi haluavansa minut mukaansa erään leskirouvan luo, joka tarvitsi kipeästi apua. Piispa sanoi tarvitsevänsä minua.

Kun odotin piispan noutavan minut kotoani, olin huolissani. Tiesin, että piispalla oli väkevät ja viisaat neuvonantajat. Toinen heistä oli kuuluisa tuomari. Toinen taas johti suuryritystä, ja hänestä tuli myöhemmin johtava auktoriteetti. Piispastakin tuli jossakin vaiheessa johtava auktoriteetti. Miksi piispa sanoi kokemattomalle papille: ”Tarvitsen apuasi?”

Niin, nyt tiedän paremmin, mitä hän olisi voinut sanoa minulle: ”Herralla on tarve siunata sinua.” Hämmästykseni näin, kun piispa kertoi tälle naiselle hänen kotonaan, että hän ei voisi saada apua kirkolta, ennen kuin hän täyttäisi budjettilomakkeen, jonka piispa oli jättänyt hänelle aikaisemmin. Kotimatalla huomattuani, kuinka hämmästyntynyt olin, piispa naurahti ja sanoi: ”Hal, kun hän saa rahankäytönsä hallintaan, hän voi auttaa muita.”

Toisella kerralla piispamme vei minut tapaamaan alkoholistivanhempia, jotka lähettivät kaksi pientä pelokasta tyttöä meitä vastaan ovelle. Piispa vaihtoi muutaman sanan tyttöjen kanssa ja sanoi minulle lähtiessämme: ”Emme voi estää murhenäytelmää heidän elämässään, mutta

he voivat tuntea, että Herra rakastaa heitä.”

Yhtenä iltana hän vei minut sellaisen miehen luokse, joka ei ollut käynyt kirkossa vuosiin. Piispa kertoi miehelle, kuinka paljon hän rakasti tätä ja kuinka paljon seurakunta tarvitsi miestä. Sillä ei näyttänyt olevan juuri vaikutusta mieheen. Mutta aina kun piispa otti minut mukaansa, sillä oli suuri vaikutus minuun.

En voi mitenkään saada selville, rukoiliko piispa tietääkseen, ketä papeista siunattaisiin sen vuoksi, että hän menisi piispan mukaan niille käynneille. Ehkä hän otti monta kertaa mukaansa muita pappeja. Mutta Herra tiesi, että joskus minä olisin piispa, joka kutsuu niitä, joiden usko on päässyt kylmenemään, palaamaan evankeliumin lämpöön. Herra tiesi, että joskus minulla olisi pappeusvastuu sadoista ja jopa tuhansista taivaan Isän lapsista, joilla on valtavia ajallisia tarpeita.

Te nuoret miehet ette voi tietää, mitä pappeuden palvelustehtäviä Herra valmistaa teille. Mutta hengellisen avun antaminen on suuri haaste jokaiselle pappeudenhaltijalle. Se on meidän kaikkien velvollisuus. Se kuuluu jokaiselle koorumin jäsenelle. Se kuuluu jokaiselle perheenjäsenelle. Jos Saatana hyökkää jotakuta vastaan koorumissanne tai perheessänne,

tunnette myötätuntoa. Samoin kuin laupiaan samarialaisen palvelu ja hänen osoittamansa armo, tekin jaatte heille parantavaa balsamia haavoihin hädän hetkellä.

Palvellessanne kokoaikaisena lähetyssaarnaajana tapaatte tuhansia ihmisiä, joilla on suuri hengellinen hätä. Ennen kuin opetat heitä, monet eivät edes tiedä hengellisistä haavoistaan, jotka hoitamattomina tuovat loputonta kurjuutta. Te menette Herran asialle pelastamaan heitä. Vain Herra voi parantaa heidän hengelliset haavansa, kun he ottavat vastaan iankaikkiseen elämään johtavat toimitukset.

Koorumin jäsenenä, kotiopettajana ja lähetyssaarnaajana te ette voi auttaa ihmisiä korjaamaan hengellistä vahinkoa, ellei oma uskonne ole elävä. Se edellyttää paljon muutakin kuin pyhien kirjoitusten säännöllistä lukemista ja rukoilemista. Lyhyt rukous ja nopea pyhien kirjoitusten silmäily

eivät riitä valmistautumiseksi. Vahvistus siitä, mitä tarvitsette, tulee Opin ja liittojen luvun 84 mukaisesti: ”Älkääkä olko etukäteen huolissanne siitä, mitä sanotte; vaan kootkaa mieleenne alati elämän sanoja, niin teille annetaan tuona hetkenä se osa, mikä mitataan kullekin ihmiselle.”²

Tuo lupaus pätee vain, jos ”kokoamme” elämän sanoja ja teemme niin alati. Tuon pyhien kirjoitusten kohdan mainitsema kokoaminen on tarkoittanut minulle jonkinlaista sanoihin liittyvää tunnetta. Kun olen esimerkiksi yrittänyt auttaa jotakuta, jonka usko profeetta Joseph Smithin jumalalliseen kutsumukseen horjuu, olen kokenut tunteiden palaavan.

Se ei johdu vain Mormonin kirjan sanoista. Se johtuu totuuden vahvistamisen tunteesta, joka tulee aina kun luen edes muutaman rivin Mormonin kirjasta. En voi luvata, että se tulee kaikille, joihin on tarttunut profeetta

Josephia tai Mormonin kirjaa koskeva epäily. Mutta tiedän, että Joseph Smith on palautuksen profeetta. Todistan, että Mormonin kirja on Jumalan sanaa, koska olen pitänyt sitä suuressa arvossa.

Tiedän kokemuksesta, että voitte saada Hengen vahvistuksen totuudesta, koska minä olen saanut sen. Teillä ja minulla täytyy olla tuo vahvistus, ennen kuin Herra asettaa meidät sellaisen kulkijan tielle, jota rakastamme ja jonka ovat pisseet totuuden viholliset.

Meidän täytyy valmistautua toisellakin tavalla: Ihmisille on ominaista paatua toisten tuskalle. Se on yksi syy, miksi Vapahtaja kertoi niin laajasti sovituksestaan ja siitä, kuinka Hän otti päälleen kaikkien taivaallisen Isämme lasten tuskat ja murheet, jotta Hän osaisi auttaa heitä.

Edes taivaallisen Isän kuolevaisten pappisuudenhaltijoiden parhaimmisto

ei saavuta tätä myötätunnon tasoa helposti. Inhimillinen taipumuksemme on olla kärsimättömiä sellaista henkilöä kohtaan, joka ei näe totuutta yhtä selvästi kuin me. Meidän on oltava varuillamme, ettei kärsimättömyytämme tulkita tuomitsemiseksi tai hylkäämiseksi.

Kun valmistaudumme auttamaan Herran puolesta Hänen palvelijoinaan pappeudessa, eräs kirjoitusten kohta ohjaa meitä. Siinä on lahja, jota tarvitsemme matkallamme, minne tahansa Herra meidät lähettääkin. Lau-piaalla samarialaisella oli tuo lahja. Me tarvitsemme sitä, ja Herra on sanonut meille, miten voimme löytää sen:

”Jos siis, rakkaat veljeni, teillä ei ole rakkautta, te ette ole mitään, sillä rakkaus ei koskaan katoa. Pitäkää sen vuoksi kiinni rakkaudesta, joka on suurin kaikista, sillä kaiken täytyy kadota –

mutta aito rakkaus on Kristuksen puhdasta rakkautta, ja se kestää ikuisesti; ja kenellä sitä havaitaan olevan viimeisenä päivänä, hänen käy hyvin.

Rukoilkaa siis, rakkaat veljeni, Isää koko sydämen voimalla, että täytyisitte tällä rakkaudella, jonka hän on suonut kaikille Poikansa Jeesuksen Kristuksen tosi seuraajille; että teistä tulisi Jumalan lapsia; että me hänen ilmestyessään olisimme hänen kaltaisiaan, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on; että meillä olisi tämä toivo; että meidät puhdistettaisiin niin kuin hän on puhdas.”³

Rukoilen, että valmistautuisimme mihin tahansa pappeuden palvelutyöhön, jonka Herra saattaa meille osoittaa matkallamme kuolevaisuudessa. Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Luuk. 10:33–35.
2. OL 84:85.
3. Moroni 7:46–48.

Presidentti Thomas S. Monson

Todellisia paimenia

Kotiopetus vastaa moniin rukouksiin ja sallii meidän nähdä muutokset, joita ihmisten elämässä voi tapahtua.

Tänään Salt Lake Cityn konferenssi-keskuksessa ja eri paikoissa lähellä ja kaukana on koolla joukko niitä, joilla on Jumalan pappeus. Te todellakin olette ”kuninkaalinen papisto” – vieläpä ”valittu suku”, kuten apostoli Pietari julisti.¹ Minulle on kunnia ja etuoikeus puhua teille.

Kun olin lapsi, perheemme matkusti joka kesä Provokanjonniin, joka sijaitsee noin 72 kilometriä Salt Lake Citystä eteläkaakkoon. Meillä oli tapana viettää siellä useita viikkoja perheen mökillä. Me pojat odotimme aina innolla sitä, että pääsisimme purolle kalastamaan tai uimapaikalle, ja yritimme saada auton kulkemaan nopeammin. Noina aikoina isäni auto oli Oldsmobile vuosimallia 1928. Jos isä ajoi yli 55 km tunnissa, äitini sanoi: ”Hidasta! Hidasta!” Minä sanoin: ”Kaasu pohjaan, isä! Kaasu pohjaan!”

Isällä oli tapana ajaa noin 55 km:n tuntivauhtia koko matka Provokanjonniin tai kunnes kääntyessämme jostakin tienmutkasta matkamme keskeytyi lammasmaun vuoksi. Katselimme, kuinka ohitsemme kulki satoja lampaita eikä niillä näyttänyt olevan paimenta. Muutama koira haukkui lampaiden kannoilla niiden kulkiessa eteenpäin. Kaukana takana näimme paimenen hevosensa selässä – hevosella oli suitsien sijaan vain riimu.

Toisinaan mies retkotti satulassa torkkuen, sillä hevonen tiesi minne mennä ja haukkuvat koirat hoitivat työn.

Verrataan sitä näkymään, jonka näin vuosia sitten Münchenissä Saksassa. Oli sunnuntaiamu, ja olimme matkalla lähetysaarnajien konferenssiin. Kun katsoin ulos lähetysjohtajan auton ikkunasta, näin paimenen, joka johti lampaita sauva kädessään. Ne seurasivat häntä, menipä hän minne hyvänsä. Jos hän kääntyi vasempaan, ne seurasivat häntä vasemmalle. Jos hän kääntyi oikeaan, ne seurasivat häntä oikealle. Vertasin toisiinsa todellista paimenta, joka johti lampaitaan, ja sitä paimenta, joka vain ratsasteli lampaidensa perässä.

Jeesus sanoi: ”Minä olen hyvä paimen. Minä tunnen lampaani.”² Hän antaa meille täydellisen esimerkin siitä, millainen todellisen paimenen tulee olla.

Veljet, Jumalan pappeudenhaltijoina meillä on paimenen tehtävä. Herra on viisautessaan antanut ohjeet, joiden avulla voimme olla paimenia kirkon perheille, joita voimme palvella, joita voimme opettaa ja joille voimme todistaa. Sitä kutsutaan kotiopetukseksi, ja juuri tästä haluan puhua teille tänä iltana.

Kirkon jokaisessa seurakunnassa piispa valvoo pappeudenhaltijoiden

nimittämistä kotiopettajiksi, jotka vierailevat jäsenten kotona joka kuukausi. He kulkevat pareittain. Siellä missä se on mahdollista, nuori mies, joka on pappi tai opettaja Aaronin pappeudessa, kulkee sellaisen aikuisen mukana, jolla on Melkisedekin pappeus. Kun he menevät niiden ihmisten kotiin, joista he ovat vastuussa, Aaronin pappeuden haltijan tulee osallistua opettamiseen. Sellainen tehtävä auttaa valmistamaan näitä nuoria miehiä lähetystyöhön sekä elinikäiseen pappeuden palvelutyöhön.

Kotiopetusohjelma on vastaus nykyajan ilmoitukseen, jossa pappeuteen asetetuille annetaan tehtäväksi ”opettaa, selittää, kehottaa, kastaa – – ja käydä jokaisen jäsenen kodissa ja kehottaa heitä rukoilemaan ääneen ja

salassa ja huolehtimaan kaikista perhevelvollisuuksista, – – valvoa aina seurakuntaa ja olla sen kanssa ja vahvistaa sitä ja katsoa, ettei seurakunnassa ole mitään pahuutta eikä kovuutta toisia kohtaan, ei valehtelemista, panettelua eikä pahan puhumista”³.

Presidentti David O. McKay on kehottanut: ”Kotiopetus on tärkeimpiä ja antoisimpia tilaisuuksiamme vahvistaa ja innoittaa, neuvoa ja opastaa meidän Isämme lapsia. – – Se on jumalallinen palvelustehtävä, jumalallinen kutsumus. Kotiopettajina meillä on velvollisuus viedä – – henkeä jokaiseen kotiin ja jokaiseen sydämeen. Rakastaessaan tätä työtä ja tehdessään parhaansa uskollinen ja jalo Jumalan lasten opettaja saa rajatonta rauhaa, iloa ja tyydytystä.”⁴

Mormonin kirjassa kerrotaan, että Alma ”vihki kaikki heidän pappinsa ja kaikki heidän opettajansa, eikä ketään vihitty, elleivät he olleet vanhurskaita miehiä.

Sen tähden he valvoivat kansaansa ja ravitsivat sitä sillä, mikä kuuluu vanhurskauteen.”⁵

Suorittaessamme kotiopetustehtäviämme meidän olisi viisasta ottaa selvää kunkin perheen jäsenten haasteista ja ymmärtää niitä, jotta voimme tehokkaasti opettaa ja antaa tarvittavaa apua.

Kotiopetuskäynti myös onnistuu todennäköisemmin, jos siitä sovitaan etukäteen. Saanen havainnollistaa tätä seikkaa kertomalla teille joidenkin vuosien takaisesta kokemuksestani. Siihen aikaan lähetystyön toimeenpannaan komiteaan kuuluivat Spencer W. Kimball, Gordon B. Hinckley ja Thomas S. Monson. Eräänä iltana veli ja sisar Hinckley tarjosivat kotonaan meille komitean jäsenille ja puolisoillemme päivällisen. Olimme juuri lopettelemassa oivallista päivällistä, kun oveen koputettiin. Presidentti Hinckley

avasi oven ja havaitsi toisen kotiopettajistaan seisovan siinä. Kotiopettaja sanoi: ”Tiedän, etten ole sopinut tulostani eikä minulla ole toveria mukana, mutta minusta tuntui, että minun pitäisi tulla tänä iltana. En tiennyt, että teillä olisi vieraita.”

Presidentti Hinckley kutsui kotiopettajan ystävällisesti sisälle ja pyysi istuutumaan ja opettamaan kolmea apostolia ja heidän puolisoitaan velvollisuuksistamme jäsenenä. Hiukan pelokkaasti kotiopettaja teki parhaansa. Presidentti Hinckley kiitti kotiopettajaa käynnistä, minkä jälkeen kotiopettaja lähti viipymättä.

Mainitsen vielä yhden esimerkin väärästä tavasta suorittaa kotiopetus. Presidentti Marion G. Romneylla, joka oli joitakin vuosia sitten neuvonantajana ensimmäisessä presidenttikunnassa, oli tapana kertoa kotiopettajastaan, joka tuli kerran kylmänä talvi-iltana käymään Romneyn kodissa. Hän piti hatun kädessään ja liikehti hermostuneena, kun häntä pyydettiin istuutumaan ja kertomaan sanomansa. Jäädessään seisomaan hän sanoi:

”Katsos, veli Romney, ulkona on niin kylmä, että jätin auton moottorin käymään, ettei se sammuisi. Poikkesin vain sisään, jotta voin sanoa piispalle, että olen suorittanut käyntini.”⁶

Kerrottuaan tästä veli Romneyn kokemuksesta pappeuskokouksessa presidentti Ezra Taft Benson sanoi: ”Me pystymme parempaan, veljet – paljon parempaan!”⁷ Olen samaa mieltä.

Kotiopetus on enemmän kuin kaavamainen vierailu kerran kuussa. Meillä on vastuu opettaa, innoittaa ja motivoida Jumalan poikia ja tyttäriä, ja käydessämme niiden luona, jotka eivät ole aktiivisia, johdattaa heidät aktiiviseksi ja lopulta korotukseen.

Avuksi ponnisteluissamme kerron tämän viisaan neuvon, joka pätee

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon johtavat auktoriteetit

ENSIMMÄINEN PRESIDENTTIKUNTA

Henry B. Eyring
ensimmäinen neuvonantaja

Thomas S. Monson
presidentti

Dieter F. Uchtdorf
toinen neuvonantaja

KAHDENTOISTA APOSTOLIN KOORUMI

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

SEITSEMÄNKYMMENEN KOORUMIEN JOHTOKUNTA

Ronald A. Rasband

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Tod R. Callister

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

SEITSEMÄNKYMMENEN ENSIMMÄINEN KOORUMI

(lakkojärjestyksessä)

Marcos A. Adrijanits

José L. Alonso

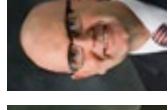
Carlos H. Amado

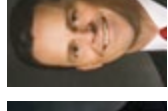
Ion S. Ardern

Maryn B. Arnold

David S. Baxter

Shyne M. Bowen

Craig A. Cardon

Yoon Hwan Choi

Don R. Clarke

Carl B. Cook

Lawrence E. Condrige

Claudio R. M. Costa

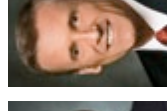
LeGrand R. Curtis Jr.

Benjamin De Hoyos

Edoard Dubé

Kevin R. Durcan

Larry J. Echo Hawk

Stanley G. Ellis

David L. Evans

Enrique R. Faballo

Eduardo Gavarret

Robert C. Gny

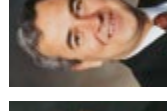
Carlos A. Gobby

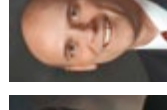
Christoffel Golden

Gerrit W. Gong

Walter F. González

C. Scott Grow

James J. Hamula

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Patrick Keenan

Erich W. Kopitschke

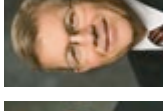
Marcus B. Nash

S. Gifford Nielsen

Brent H. Nielson

Allan F. Packer

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Rafael E. Pino

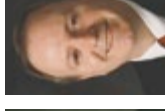
Bruce D. Poner

Dale G. Reilund

Michael T. Ringwood

Lynn G. Robbins

Joseph W. Sitrati

Steven E. Snow

Michael John U. Teh

Jose A. Teixeira

Juan A. Uceda

Wilford W. Andersen

Koichi Aoyagi

Randall K. Bennett

J. Devin Cornish

Timothy J. Dyches

Bradley D. Foster

Randy D. Funk

O. Vincent Haleck

Kevin S. Hamilton

Larry R. Lawrence

Per G. Malm

James B. Martino

Jaro Mazzagari

Adrián Ochoa

Kent F. Richards

Gregory A. Schwitzer

Terence M. Vinson

Larry Y. Wilson

JOHTAVA PIISPAKUNTA

Gérard Cassé
ensimmäinen
neuvonantaja

Gary E. Stevenson
johtava piispa

Dean M. Davies
toimen
neuvonantaja

Yleiskonferenssin kuulumuus ja näkyvyys ulottui presidentti Thomas S. Monsonin sanojen mukaan "kautta mannerten ihmisten luo kaikkialle". Kuvissa myötöpäivään ylhäältä vasemmalta alkaen on jäseniä ja lähetysseuranaajia Roomassa Italiassa, Cavitessa Filippiineillä, Limassa Perussa, Colleyvillessä Texasissa Yhdysvalloissa, Foz do Iguaçussa Brasiliassa, Lontoossa Englannissa, Arraijánissa Panamassa ja Lyonissa Ranskassa.

varmasti kotiopettajiinkin. Abraham Lincoln on aikoinaan sanonut: ”Jos haluat voittaa miehen puolellesi, saa hänet ensin vakuuttuneeksi siitä, että olet hänen vilpittön ystävänsä.”⁸ Presidentti Ezra Taft Benson on kannustanut: ”Ennen kaikkea olkaa aitoja ystäviä niille yksilöille ja perheille, joita opetatte. – – Ystävä tekee enemmän kuin velvollisuusvierailun joka kuukausi. Ystävälle on tärkeämpää ihmisten auttaminen kuin kiitoksen saaminen. Ystävä välittää. Ystävä rakastaa. Ystävä kuuntelee ja auttaa.”⁹

Kotiopetus vastaa moniin rukouksiin ja sallii meidän nähdä muutokset, joita ihmisten elämässä voi tapahtua.

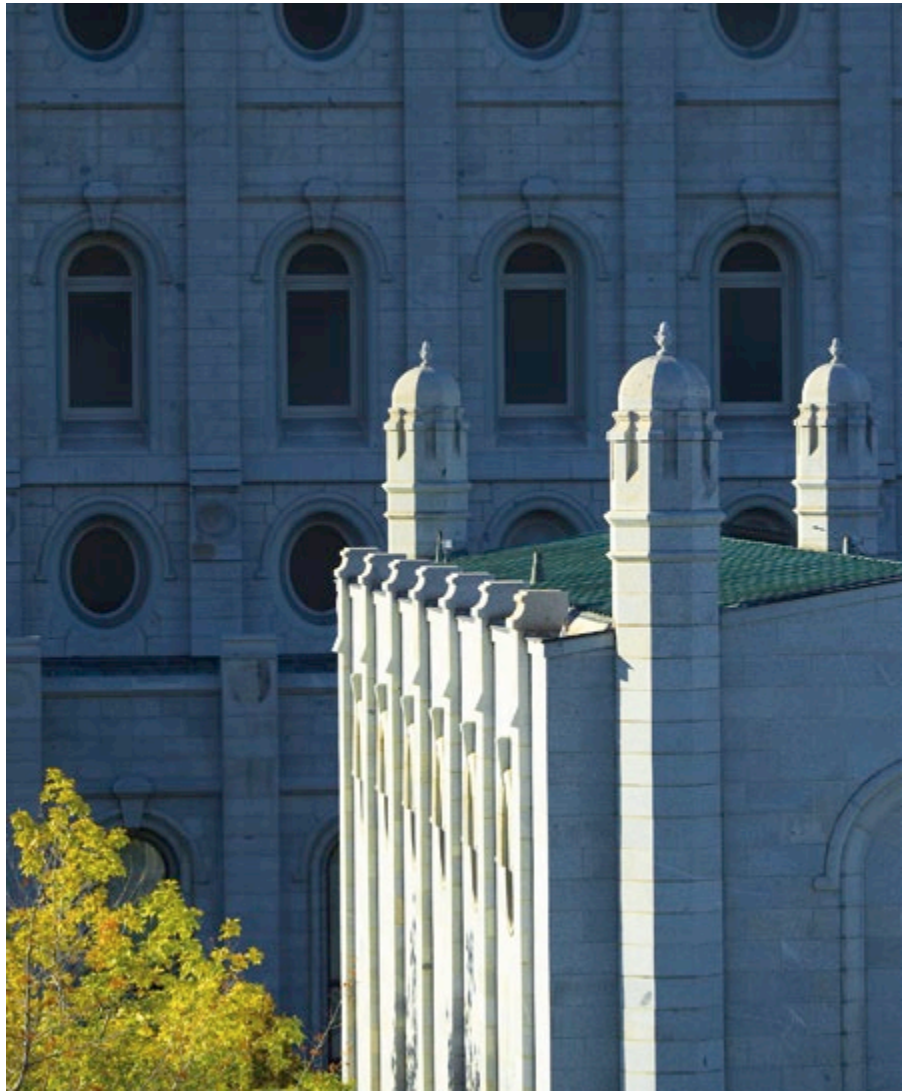
Yksi esimerkki tästä on Dick Hammer, joka tuli lamakauden aikana Utahiin työllisyystöihin. Hän tapasi nuoren myöhempien aikojen pyhiin kuuluvan tytön ja solmi tämän kanssa avioliiton. Hän avasi St. Georgessa Utahissa Dick’s Café -nimisen kahvilan, josta tuli suosittu kohtauspaikka.

Hammerin perheen kotiopettajana oli ystäväni Willard Milne. Koska tunsin myös Dick Hammerin, sillä olin painanut hänen kahvilansa ruokalistat, kysyin ystävältäni veli Milneltä St. Georgessa käydessäni: ”Miten ystävämme Dick Hammer edistyy?”

Vastaus oli yleensä: ”Hän edistyy, mutta hitaasti.”

Kun Willard Milne ja hänen toverinsa vierailivat kuukausittain Hammereilla, he onnistuivat aina esittämään evankeliumin sanoman ja lausumaan todistuksensa Dickille ja tämän perheelle.

Vuodet kuluivat, ja sitten eräänä päivänä Willard soitti minulle ja kertoi hyviä uutisia. ”Veli Monson”, hän aloitti, ”Dick Hammer on kääntynyt ja aikoo mennä kasteelle. Hän on ikävuosiltaan päälle 80, ja me olemme olleet ystäviä koko aikuisikäämme. Hänen päätöksensä lämmittää

sydäntäni. Olen ollut hänen kotiopettajansa vuosikautia.” Willardin ääni murtui hänen kertoessaan tervetulleen viestinsä.

Veli Hammer todellakin kastettiin, ja vuotta myöhemmin hän meni kauniiseen St. Georgen temppeliin ja sai siellä endaumenttinsa ja sinetöimissiunauksensa.

Kysyin Willardilta: ”Lannistuitko milloinkaan hänen kotiopettajanaan, kun se kesti niin kauan?”

Hän vastasi: ”En, se maksoi vaivan. Kun saan todistaa iloa, josta Hammerin perheen jäsenet ovat päässeet osallisiksi, sydämeni on täynnä kiitollisuutta siunauksista, joita evankeliumi on tuonut heidän elämäänsä, ja siitä etuoikeudesta, joka minulla on ollut auttaa siinä jollakin tavoin. Olen onnellinen mies.”

Veljet, meillä on vuosien varrella etuoikeus vierailla monien ihmisten luona ja opettaa heitä – sekä vähemmän aktiivisia että täysin sitoutuneita. Jos olemme tunnollisia tehtävissämme, saamme monia tilaisuuksia olla siunauksena ihmisten elämässä. Vierailumme niiden ihmisten luona, jotka ovat etäänntyneet aktiivisuudesta kirkossa, voivat olla se avain, joka lopulta avaa ovet heidän paluulleen.

Tämä ajatus mielessämme ojentaa meitä auttava kätemme niille, joista olemme vastuussa, ja tuokaamme heidät Herran pöydän ääreen kestitsemään itseään Hänen sanallaan ja nauttimaan Hänen Henkensä kumppanuudesta, jolloin he eivät ”enää ole vieraita ja muukalaisia, vaan [kuuluvat] Jumalan perheeseen, samaan kansaan kuin pyhät”¹⁰.

Jos joku teistä on hairahtunut omahyväisyyteen, mitä tulee kotiopetuskäynteihinne, niin saanen sanoa, että juuri nyt on paras hetki omistautua uudelleen kotiopetustehtävällemme. Päättäkää nyt tehdä kaikki tarvittava voidaksenne ojentaa autuvan kätenne niille, jotka on annettu teidän vastuullenne. Joskus kotiopetustoverinnekin tarvitsee vähän ylimääräistä kannustusta, jotta hän järjestäisi aikaa käyntejänne varten, mutta jos olette sinnikkäitä, tulette onnistumaan.

Veljet, meidän ponnistelumme kotiopetuksessa ovat jatkuvia. Työ ei pääty ennen kuin Herramme ja Mestariimme sanoo: ”Tämä riittää.” On ihmisiä, joiden elämää piristää. On sydämiä, joita koskettaa. On sieluja, jotka pelastaa. Meidän pyhä etuoikeutemme on piristää ja koskettaa huomaamme uskottujen kallisarvoisten sielujen elämää ja pelastaa heidät. Meidän tulee tehdä tämä uskollisesti ja sydän täynnä iloa.

Lopuksi esitän erityisen esimerkin, joka kuvaa sitä, millaisia kotiopettajia meidän tulisi olla. On yksi opettaja, jonka elämä jättää varjoonsa kaikki muut. Hän opetti elämästä ja kuolemasta, velvollisuudesta ja päämäärästä. Hän ei elänyt tullakseen palveluksi vaan palvellakseen, ei saadakseen vaan antaakseen, ei säästääkseen henkensä vaan uhratakseen sen muiden edestä. Hän kuvasi rakkautta, joka on kauniimpaa kuin himo, köyhyyttä, joka on arvokkaampaa kuin aarteet. Tästä Opettajasta on sanottu, että Hän opetti valtuudella eikä niin kuin lainopettajat.¹¹ Hänen lakejaan ei kirjoitettu kiveen vaan ihmissydämiin.

Puhun Mestariopettajasta, Jeesuksesta Kristuksesta, Jumalan Pojasta, koko ihmiskunnan Vapahtajasta ja Lunastajasta. Raamatun kertomuksessa sanotaan, että Hän ”kulki ympäri maata, teki hyvää”¹². Kun Hän on vankkumattomana oppaanamme ja esimerkkinämme, olemme kellovillisia saamaan Hänen jumalallista

apuaan kotiopetuksessamme. Ihmisten elämää siunataan. Sydämiä lohdutetaan. Sieluja pelastetaan. Meistä tulee todellisia paimenia. Rukoilen, että niin tapahtuu. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Piet. 2:9.
2. Joh. 10:14.
3. OL 20:42, 47, 53–54.
4. *Priesthood Home Teaching Handbook*, uudistettu laitos, 1967, s. ii–iii; lainattuna artikkelissa Thomas S. Monson, ”Kotiopetus – jumalallista palvelua”, *Valkeus*, tammikuu 1998, s. 48.
5. Moosia 23:17–18.
6. Marion G. Romney, puhe pappeuden kotiopetusseminaarissa 9. elokuuta 1963; ks. ”Kotiopetus – jumalallista palvelua”, s. 48.
7. ”Kirkon kotiopettajille”, *Valkeus*, toukokuu 1987, s. 46.
8. Julkaisussa David Decamp Thompson, *Abraham Lincoln, the First American*, 1895, s. 226; ks. ”Kotiopetus – jumalallista palvelua”, s. 48.
9. ”Kirkon kotiopettajille”, *Valkeus*, heinäkuu 1987, s. 47.
10. Ef. 2:19.
11. Ks. Matt. 7:28–29.
12. Ap. t. 10:38.

Presidentti Henry B. Eyring

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Lastenlapsilleni

On yksi kaikenkattava käsky, joka auttaa meitä haasteiden kohtaamisessa ja johtaa onnellisen perhe-elämän ytimeen.

Tänä vuonna ensimmäiset kaksi lastenlapsistamme menevät naimisiin. Muutaman vuoden kuluessa jopa kymmenen heidän serkuistaan saavuttaa todennäköisesti elämässään sen vaiheen, jossa he siirtyvät perheen luomisen suurenmoiseen maailmaan.

Tuo onnellinen tulevaisuudenkuva on johtanut minut syvälliseen pohdintaan, kun he ovat pyytäneet minulta neuvoja. Pohjimmiltaan he ovat kysyneet: ”Mitä sellaisia valintoja voisin tehdä, jotka johtavat minut onneen?” Ja toisaalta: ”Mitkä valinnat todennäköisesti johtavat siihen, että olen *onneton*?”

Taivaallinen Isä on tehnyt jokaisen meistä ainutlaatuisiksi. Kenelläkään meistä ei ole aivan samanlaisia kokemuksia. Kahta täysin samanlaista perhettä ei ole. Siksi ei ole yllättävää, että on vaikeaa antaa neuvoja siitä, kuinka voi valita onnen perhe-elämässä. Silti rakastava taivaallinen Isä on laatinut saman polun onneen kaikille lapsilleen. Ovatpa henkilökohtaiset piirteemme tai kokemuksemme mitä tahansa, on olemassa vain yksi onnen suunnitelma. Tuo suunnitelma on noudattaa kaikkia Jumalan käskyjä.

Meille kaikille, myös avioliittoon harkitseville lastenlapsilleni, on yksi

kaikenkattava käsky, joka auttaa meitä haasteiden kohtaamisessa ja johtaa onnellisen perhe-elämän ytimeen. Se soveltuu kaikkiin ihmissuhteisiin olosuhteista riippumatta. Sitä toistetaan kaikkialla pyhissä kirjoituksissa sekä meidän aikamme profeettojen opetuksissa. Tässä on Raamatun sanamuoto Herran neuvosta kaikille, jotka haluavat elää yhdessä ikuisesti ja kokea rakkautentäyteistä onnea:

”Sitten yksi heistä, joka oli lainopettaja, kysyi Jeesukselta pannakseen hänet koetukselle:

’Opettaja, mikä on lain suurin käsky?’

Jeesus vastasi: ’Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydämestäsi, koko sielustasi ja mielestäsi.

Tämä on käskyistä suurin ja tärkein.

Toinen yhtä tärkeä on tämä: Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.

Näiden kahden käskyn varassa ovat laki ja profeetat.”¹

Tuo yksinkertaisen lausunnon perusteella ei ole vaikeaa tiivistää kaikkea, mitä olen oppinut siitä, mitkä valinnat johtavat onneen perheessä. Aloitan kysymyksellä: ”Mitkä valinnat ovat johtaneet minut rakastamaan Herraa koko sydämestäni ja sielustani ja koko mielestäni?” Omalla kohdallani

valinta on ollut, että olen saattanut itseni tilanteeseen, jossa olen tuntenut Herran sovituksen kautta tulevaa anteeksiannon iloa.

Vuosia sitten Albuquerquessa New Mexicossa kastoin nuoren miehen, jota lähetyssaarnaajatoverini ja minä olimme opettaneet. Laskin nuoren miehen veteen ja nostin hänet ylös vedestä. Hän oli varmastikin lähes yhtä pitkä kuin minä, koska hän puhui suoraan korvaani. Altaan veden ja kyynelten vierieessä hänen kasvoillaan hän sanoi iloa äänessään: ”Minä olen puhdas, minä olen puhdas.”

Olen nähnyt niitä samoja onnen kyyneliä erään sellaisen ihmisen silmissä, joka kertoi minulle Jumalan apostolin hänelle lausumat sanat. Tämä oli sanonut hänelle tutkivan ja lempeän puhuttelun jälkeen: ”Minä annan sinulle anteeksi Herran nimessä. Hän antaa sinulle vahvistuksen anteeksiannostaan omana aikanaan ja omalla tavallaan.” Ja niin Hän teki.

Olen nähnyt, miksi Herra voi sanoa, että kun synnit on annettu anteeksi, Hän ei muista niitä enää. Ihmisistä, jotka tunnen hyvin ja joita rakastan, on tullut sovituksen voiman ansiosta uusia, ja synnin vaikutukset on pyyhitty pois. Sydämeni on ollut täynnä rakkautta Vapahtajaa ja rakastavaa Isää kohtaan, joka lähetti Hänet.

Tuo suuri siunaus on tullut, kun olen rohkaissut ihmisiä, joista välitän, menemään Vapahtajan luo saamaan tuskasta helpotuksen – sellaisen, jonka vain Hän voi antaa. Siksi kehotan niitä, joita rakastan, ottamaan vastaan ja pitämään kunniaa jokaisen tehtävän, jota heille kirkossa tarjotaan. Se päätös on yksi suurenmoisia avaimia perheonneen.

Paineet jokaisessa elämänvaiheessa voivat houkutella meitä torjumaan tai laiminlyömään kutsut palvelulla

Vapahtajaa. Se voi saattaa hengelliseen vaaraan meidät, puolisoimme ja perheemme. Jotkin noista tehtävistä voivat vaikuttaa vähäpätöisiltä, mutta *minun* elämäni ja perheeni elämä muuttui parempaan suuntaan vastaanottaessani kutsun opettaa diakonien koorumia. Tunsin noiden diakonien rakkauden Vapahtajaa kohtaan ja Hänen rakkautensa heitä kohtaan.

Olen nähnyt sen tapahtuvan erään aiemman vaarnajohtajan ja lähetysjohtajan elämässä, kun Herra kutsui hänet opettajien koorumin neuvojaksi. Tiedän erään toisen, joka on ollut piispa ja sitten vyöhykeseitsenkymmen ja jota Herra käytti auttamaan opettajien koorumissa olevaa poikaa, joka oli loukkaantunut onnettomuudessa. Tuon palvelemisen tuomat ihmeet ovat koskettaneet monen elämää, kuten omaa elämääni, ja lisänneet heidän rakkauttaan Vapahtajaa kohtaan.

Palvellessamme muita me kaikkein todennäköisimmin pyydämme Pyhän Hengen kumppanuutta. Menestys Herran palveluksessa saa aina aikaan ihmeitä, jotka ovat omien voimiemme ulottumattomissa. Isä tai äiti, jonka lapsi on hyvin kapinallinen, tietää sen olevan totta, samoin kuin kotiopettaja, jonka luo lohtua saamaan tulee nainen, jonka aviomies on sanonut hänelle jättävänsä hänet. Kumpikin palvelija on kiitollinen siitä, että he rukoilivat sinä aamuna Herraa lähettämään Pyhän Hengen kumppaniksi.

Vain Pyhän Hengen kumppanuuden turvin me voimme toivoa olevamme tasavertaisia kumppaneita avioliitossa, jossa ei ole epäsovua. Olen nähnyt, kuinka ratkaisevan tärkeää tuo kumppanuus on avioliiton autuudelle. Yhdeksi tulemisen ihme edellyttää taivaan apua, ja se vie aikaa.

Tavoittemme on elää yhdessä ikuisesti taivaallisen Isän ja Vapahtajamme luona.

Isäni ja äitini olivat kaksi hyvin erilaista ihmistä. Äitini oli laulaja ja taiteilija. Isäni rakasti kemiaa. Kerran sinfoniaorkesterin konsertissa äiti yllättyi, kun isä nousi ja alkoi lähteä ennen kuin aplodit alkoivat. Äiti kysyi häneltä, minne hän oli menossa. Isä vastasi kaikessa viattomuudessaan näin: ”Sehän loppui, vai mitä?” Vain Pyhän Hengen lempeä vaikutus oli saanut hänet alun perin lähtemään sinne äidin kanssa ja toi hänet takaisin konsertteihin yhä uudelleen.

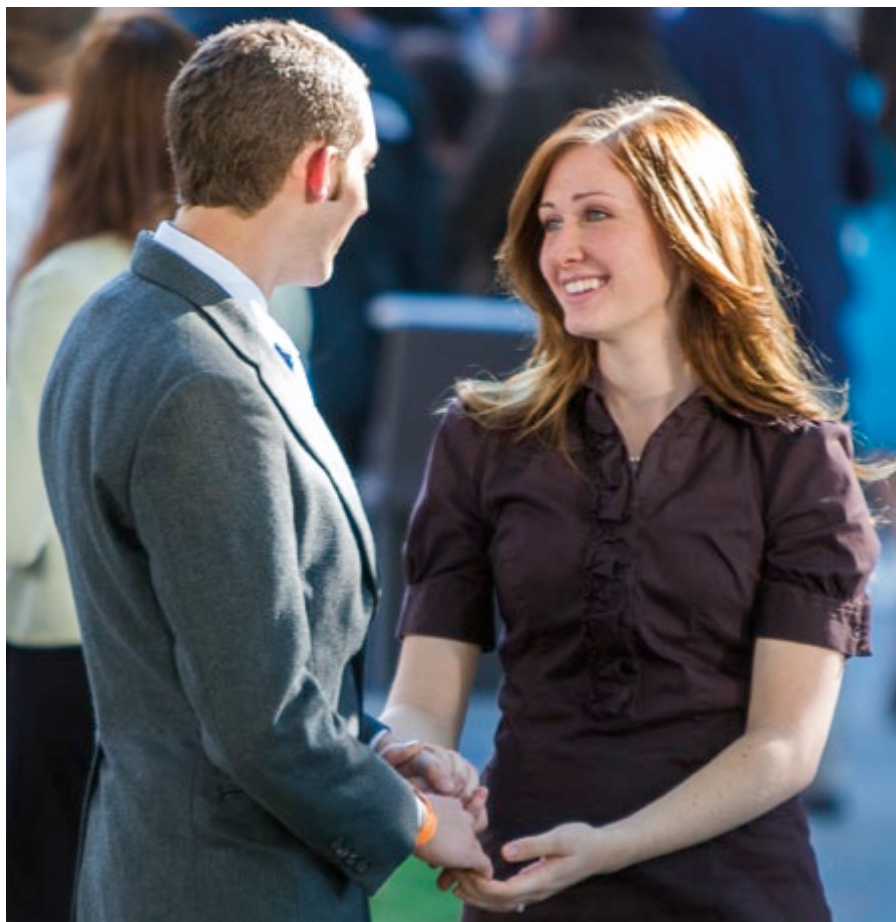
Äiti asui New Jerseyssä 16 vuotta, jotta isä saattoi elättää perheen tekemällä tutkimusta ja opettamalla kemiaa. Äidille oli uhraus olla erossa leskiäidistä ja naimattomasta sisarestaan, joka oli hoitanut häntä perheen vanhassa maatalossa. He kumpikin kuolivat äidin ollessa kaukana poissa New Jerseyssä. Ne olivat ainoat kerrat, kun näin koskaan äitini itkevän.

Vuosia myöhemmin isälleni tarjottiin työpaikkaa Utahissa. Hän kysyi äidiltä jälleen aivan viattomana: ”Mildred, mitä minun sinun mielestäsi pitäisi tehdä?”

Äiti vastasi: ”Henry, tee mitä ikinä katsot parhaaksi.”

Isä hylkäsi tarjouksen. Seuraavana aamuna äiti kirjoitti isälle kirjeen, ja toivon, että minulla olisi se vielä. Muistan, miten äiti sanoi isälle: ”Älä avaa sitä tässä. Mene työpaikalle, ja avaa se siellä.” Se alkoi nuhteella. Isä oli luvannut äidille vuosia aiemmin, että jos hän joskus kykenisi, hän veisi äidin lähelle tämän perhettä. Isä yllättyi siitä, että äiti ilmaisi ärtymyksensä. Hän ei ollut muistanut äidin sydämen toivetta. Hän lähetti heti viestin ottaen vastaan työtarjouksen.

Hän kysyi: ”Mildred, miksi et sanonut minulle?”

Äiti vastasi: ”Sinun olisi pitänyt muistaa.”

Puhuessaan tuosta valinnasta muuttaa takaisin Utahiin isä sanoi aina, että se oli hänen oma valintansa – ei koskaan että se olisi ollut hänen ammatturallaan tekemänsä uhraus. He olivat kokeneet yhdeksi tulemisen ihmeen. Olisi ollut parempi, jos isä olisi saanut Pyhän Hengen muistutuksen lupauksesta, jonka hän oli antanut vuosia aiemmin. Mutta hän antoi Pyhän Hengen pehmittää sydämensä niin että äidin valinnasta tuli hänen valintansa.

Taivaallisella Isällä on täydellinen ennakkonäkemyks, Hän tuntee meidät jokaisen ja tuntee tulevaisuutemme. Hän tietää, mitä vaikeuksia tulemme kokemaan. Hän lähetti Poikansa kärsimään, jotta Vapahtaja tietäisi, kuinka auttaa meitä kaikissa koetuksissamme.

Me tiedämme, että taivaallisella Isällä on tässä maailmassa henkilöitä, jotka valitsevat joskus synnin ja suuren kurjuuden. Siksi Hän lähetti Esikoisensa olemaan Lunastajamme, ja se oli suurin rakkaudenosoitus koko luomakunnassa. Siksi meidän täytyy olla varautuneita siihen, että tarvitaan Jumalan apua ja aikaa meidän hio-miseksemme iankaikkiseen elämään, elämään Isämme luona.

Perhe-elämä koettelee meitä. Se on yksi niistä tarkoituksista, joiden vuoksi Jumala antoi meille kuolevaisuuden lahjan – vahvistaakseen meitä koetuksilla. Näin on etenkin perhe-elämässä, jossa me koemme suurta iloa ja suurta surua ja haasteita, jotka tuntuvat toisinaan olevan enemmän kuin kykenemme kestämiin.

Presidentti George Q. Cannon on sanonut siitä, kuinka Jumala on valmistanut teitä ja minua ja lapsiamme kohtaamiimme koetuksiin: ”Joukossamme ei ole yhtäkään, joka ei ole saanut osakseen Jumalan rakkautta. Joukossamme ei ole yhtäkään, josta

Hän ei ole huolehtinut ja jota Hän ei ole hellinyt. Joukossamme ei ole yhtäkään, jota Hän ei ole tahtonut pelastaa ja jolle Hän ei ole antanut keinoja pelastua. Joukossamme ei ole yhtäkään, josta Hän ei ole antanut enkeleilleen käskyä. Me saatamme olla mitättömiä ja halveksittavia omissa silmissämme ja toisten silmissä, mutta totuutena pysyy, että me olemme Jumalan lapsia ja että Hän on todella antanut enkeleilleen – näkymättömille olennoille, joilla on voimaa ja valtaa – vastuun meistä, ja he valvovat meitä ja pitävät meistä huolen.”²

Se, mitä presidentti Cannon opetti, pitää paikkansa. Te tarvitsette tuon varmuuden, kuten minä olen tarvinnut sitä ja luottanut siihen.

Olen rukoillut uskossa, että joku, jota rakastan, etsisi sovituksen voimaa ja tuntisi sen. Olen rukoillut uskossa, että ihmisenkelit tulisivat heidän avukseen, ja he ovat tulleet.

Jumala on laatinut keinoja pelastaa jokaisen lapsensa. Monien kohdalla se tarkoittaa sitä, että heille on annettu veli tai sisar tai isovanhempi, joka rakastaa heitä, tekivätpä he mitä tahansa.

Vuosia sitten eräs ystäväni puhui isoäidistään. Isoäiti oli elänyt täyden elämän ja ollut aina uskollinen Herralle ja Hänen kirkkolleen. Silti yksi

hänen pojanpojistaan valitsi rikollisen elämän. Poika joutui viimein vankilaan. Ystäväni muisteli, että kun hänen isoäitinsä oli ajanut maantietä pitkin vankilaan katsomaan pojanpoikaansa, isoäiti oli rukoillut kyynelsilmin ja ahdistuneena: ”Olen aina yrittänyt elää hyvää elämää. Miksi, miksi koen tämän murhenäytelmän pojanpoikani vuoksi, joka näyttää tuhonneen elämänsä?”

Hänen mieleensä tuli vastaus näiden sanojen muodossa: ”Minä annoin hänet sinulle, koska tiesin, että sinä voisit rakastaa ja rakastaisit häntä, tekipä hän mitä tahansa.”

Siinä on meille kaikille suurenmoisen opetus. Rakastavien vanhempien ja isovanhempien ja kaikkien Jumalan palvelijoiden tie ei ole helppo rappeutuvassa maailmassa. Me emme voi pakottaa Jumalan lapsia valitsemaan onneen johtavaa tietä. Jumala ei voi tehdä sitä, koska Hän on antanut meille tahdonvapauden.

Taivaallinen Isä ja Hänen rakas Poikansa rakastavat kaikkia Jumalan lapsia, mitä nämä sitten päättävätkin tehdä tai mitä heistä tulee. Vapahtaja lunasti kaikkien synnit, olivatpa ne kuinka katalia hyvänsä. Vaikka oikeudenmukaisuuden täytyy vallita, annetaan mahdollisuus armoon, joka ei ryöstä oikeudenmukaisuudelta.

Alma ilmaisi tämän toivon pojalleen Koriantonille näissä sanoissa: ”Sen tähden oikeudenmukaisuuden mukaisesti lunastussuunnitelmaa ei voitu toteuttaa, paitsi sillä ehdolla, että ihmiset tekevät parannuksen tässä koetustilassa, niin, tässä valmistautumistilassa; sillä ellei näitä ehtoja olisi, armolla ei voisi olla vaikutusta, paitsi jos se tekisi tyhjäksi oikeudenmukaisuuden työn. Nyt oikeudenmukaisuuden työtä ei voida tehdä tyhjäksi; jos niin olisi, Jumala lakkaisi olemasta Jumala.”³

Sanomani lastenlapsilleni ja kaikille meille, jotka pyrimme luomaan iankaikkisen perheen, on siis, että uskollisille on taattu ilo. Ennen kuin maailmaa oli, rakastava Isä taivaassa ja Hänen rakas Poikansa rakastivat niitä, joiden he tiesivät harhailevan. Jumala rakastaa heitä ikuisesti.

Teillä on se etu, että tiedätte heidän saaneen tietää pelastussuunnitelman niistä opetuksista, joita he saivat henkimaailmassa. He ja te olitte niin uskollisia, että saitte tilaisuuden tulla maailmaan, kun monet muut eivät saaneet.

Pyhän Hengen avulla kaikki totuudet tuodaan muistiimme. Me emme voi saada sitä pakolla aikaan muissa, mutta me voimme antaa heidän nähdä sen meidän elämässämme. Me voimme aina saada rohkeutta siitä varmuudesta, että me kaikki tunsimme kerran iloa siitä, että olimme yhdessä jäseniä taivaallisen Isämme rakkaassa perheessä. Jumalan avulla me voimme kaikki tuntea jälleen tuon toivon ja tuon ilon. Rukoilen, että niin olisi meidän kaikkien kohdalla. Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Matt. 22:35–40.
2. ”Our Pre-existence and Present Probation”, *Contributor*, lokakuu 1890, s. 476.
3. Alma 42:13.

Vanhin Dallin H. Oaks

kahdentoista apostolin koorumista

Ei muita jumalia

Palvelemmeko me muita asioita tai jumalia enemmän kuin sitä Jumalaa, jota me väitämme palvelevamme?

Kymmenen käskyä ovat peruluonteinen osa kristinuskkoa ja juutalaista uskoa. Jumala antoi nämä käskyt Israelin lapsille profeetta Mooseksen välityksellä. Kaksi ensimmäistä käskyä antavat meille ohjeita jumalanpalveluksesta ja asioiden tärkeysjärjestyksestä. Ensimmäinen Herran käsky kuuluu: ”Sinulla ei saa olla muita jumalia” (2. Moos. 20:3). Kun Jeesukselta satoja vuosia myöhemmin kysyttiin, mikä on lain suurin käsky, Hän vastasi: ”Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydämestäsi, koko sielustasi ja mielestäsi” (Matt. 22:36–37).

Kymmenestä käskystä järjestyksessä toinen antaa siihen lisäohjeita kieltäen muut jumalat ja kertoo, minkä meidän, Hänen lastensa, elämässä tulisi olla kaikkein tärkein asia. ”Älä tee itsellesi patsasta äläkä muutaakaan jumalankuvaa” siitä, mikä on taivaalla tai maan päällä (2. Moos. 20:4). Käskyssä sanotaan lisäksi: ”Älä kumarra äläkä palvele niitä” (2. Moos. 20:5). Sen lisäksi, että siinä kielletään fyysiset epäjumalat, siinä sanotaan myös, minkä asian tulee saada peruluonteinen etusija kaikkina aikoina. Jehova selittää: ”Sillä minä, Herra, sinun Jumalasi, olen kiivas Jumala. – – Minä osoitan armoni niille – –, jotka rakastavat minua ja noudattavat minun käskyjäni.” (2. Moos. 20:5–6.) Sanan

kiivas merkitys on paljastava. Alkuperäinen hepreankielinen sana tarkoittaa ”herkästi ja syvästi tuntevaa” (ks. MAP-kirkon julkaiseman englanninkielisen Raamatun kohta Exodus 20:5 [2. Moos. 20:5], alaviite *b*). Me loukkaamme Jumalaa kumartaessamme ja palvellessamme muita jumalia – kun pidämme muita asioita kaikkein tärkeimpinä.¹

I

Mitä muita itselleen tärkeitä asioita ihmiset – uskovatkin ihmiset – palvelevat meidän aikanamme ennemmin kuin Jumalaa? Pohtikaa näitä asioita, jotka ovat kaikki tavallisia meidän maailmassamme:

- kulttuuriin liittyvät perinteet tai sukuperinteet
- poliittinen korrektius
- urataivoitteet
- aineellinen omaisuus
- vapaa-ajan toiminta
- valta, asema ja arvostus.

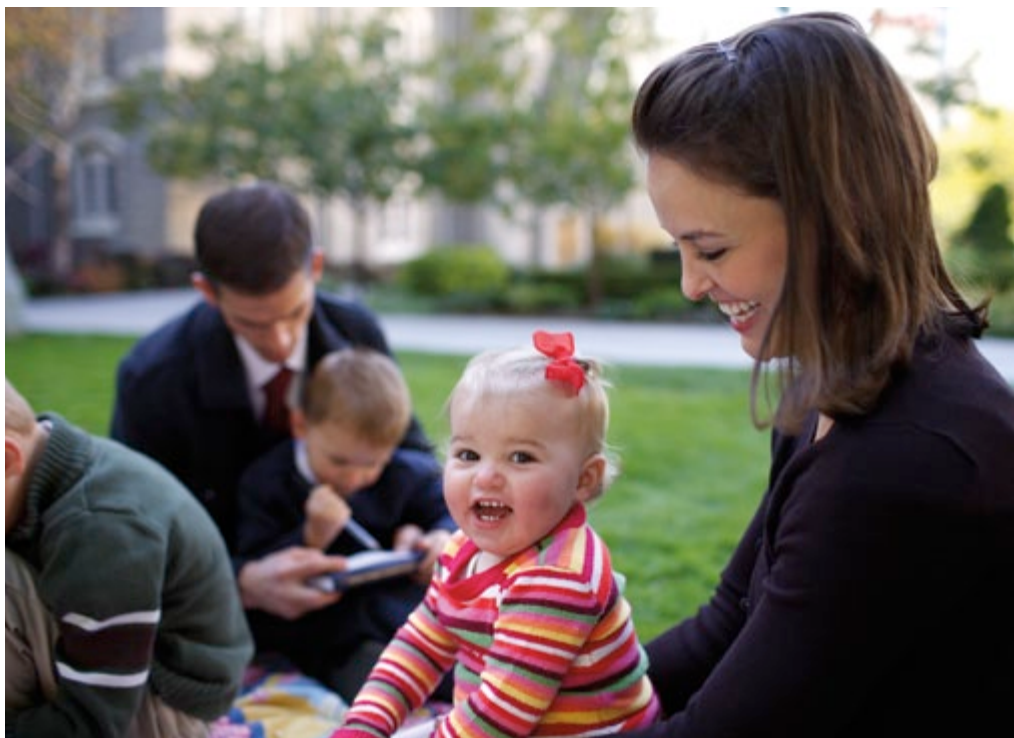
Jos mikään näistä esimerkeistä ei näytä soveltuvan kehenkään meistä, voimme todennäköisesti nimetä sopivampia esimerkkejä. Periaate on tärkeämpi kuin yksittäiset esimerkit. Periaate ei ole se, pidämmekö me muita asioita tärkeinä. Toisen käskyn esittämä kysymys on: ”Mitä

me pidämme *kaikkein* tärkeimpänä asiana?” Palvelemmeko me muita asioita tai jumalia enemmän kuin sitä Jumalaa, jota me väitämme palvevamme? Olemmeko me unohtaneet seurata Vapahtajaa, joka opetti, että jos me rakastamme Häntä, me pidämme Hänen käskynsä? (Ks. Joh. 14:15.) Jos näin on, meidän aikanamme yleisesti vallitsevat hengellinen apatia ja hillittömät mielihalut ovat kääntäneet tärkeysjärjestyksemme päälaelleen.

II

Myöhempien aikojen pyhät uskovat Jumalan käskyjen perustuvan Hänen suunnitelmaansa lapsiaan varten – suureen pelastussuunnitelmaan – eikä niitä voi erottaa toisistaan. Tuo suunnitelma, jota toisinaan kutsutaan suureksi onnensuunnitelmaksi (ks. Alma 42:8), selittää meidän alkupeuramme ja päämäärämme Jumalan lapsina – mistä me olemme tulleet, miksi me olemme täällä ja mihin me olemme menossa. Pelastussuunnitelmassa selitetään luomisen tarkoitus ja kuolevaisuudessa vallitsevat ehdot, myös Jumalan käskyt, Vapahtajan tarpeellisuus sekä kuolevaisten ja iankaikkisten perheiden äärimmäisen tärkeä rooli. Jos me myöhempien aikojen pyhät, joille on annettu tämä tieto, emme perusta tärkeysjärjestyttämme tämän suunnitelman mukaan, olemme vaarassa palvella muita jumalia.

Tieto Jumalan suunnitelmasta lapsiaan varten antaa myöhempien aikojen pyhille ainutlaatuisen näkökulman avioliittoon ja perheeseen. Meidät tunnetaan asiaankuuluvasti perhekeskeisenä kirkkona. Teologiamme alkaa taivaallisista vanhemmista, ja korkein toiveemme on saada iankaikkisen korotuksen täyteys. Me tiedämme, että se on mahdollista vain perhesuhteessa. Me tiedämme, että

avioliitto miehen ja naisen välillä on välttämätön Jumalan suunnitelman toteuttamisessa. Ainoastaan tämä avioliitto voi tarjota hyväksytyt olosuhteet syntymälle kuolevaisuuteen ja valmistaa perheenjäseniä iankaikkista elämää varten. Me pidämme avioliittoa sekä lasten hankkimista ja kasvattamista Jumalan suunnitelmaan kuuluvina ja niiden pyhänä velvollisuutena, joille on annettu tilaisuus tehdä niin. Me uskomme, että parhaat aarteet maan päällä ja taivaassa ovat lapsemme ja jälkeläisemme.

III

Koska me ymmärrämme perheen iankaikkisen mahdollisuuden, olemme murheissamme syntyvien lasten ja solmittujen avioliittojen määrän jyrkästä laskusta monissa länsimaissa, jotka kuuluvat historiallisesti kristillisen ja juutalaisen kulttuuriperinnön piiriin. Luotettavat lähteet raportoivat seuraavaa:

- Yhdysvalloissa on nykyään historiansa alhaisin syntyvyys², ja monissa Euroopan unionin maissa ja muissa kehittyneissä maissa syntyvyys on alhaisempi kuin väestömäärän ylläpitäminen edellyttäisi³.

Se on uhkana kulttuurien ja jopa kansakuntien selviytymiselle.

- Naimisissa olevien 18–29-vuotiaiden nuorten aikuisten määrä Amerikassa laski 59 prosentista 20 prosenttiin vuosien 1960 ja 2010 välillä.⁴ Ensimmäisen avioliittonsa solmivien mediaani-ikä on nykyään historian korkein: naisilla se on 26 ja miehillä lähes 29.⁵
- Monissa maissa ja kulttuureissa 1) perinteisestä perheestä, jossa äiti ja isä ovat naimisissa ja jossa on lapsia, on tulossa poikkeus eikä sääntö, 2) yhä useammat nuoret naiset haluavat luoda uraa avioliiton ja lasten kasvattamisen sijaan ja 3) isän roolia ja isän pitämistä välttämättömänä osana perhettä vähätellään.

Näiden huolestuttavien suuntausten keskellä olemme myös tietoisia siitä, että Jumalan suunnitelma on kaikkia Hänen lapsiaan varten ja että Jumala rakastaa kaikkia lapsiaan, kaikkialla⁶. Mormonin kirjan ensimmäisessä luvussa julistetaan, että Jumalan voima ja hyvyys ja armo ovat kaikkien maan asukkaiden yllä (ks. 1. Nefi 1:14). Jäljempänä olevassa luvussa julistetaan, että ”hän on antanut [pelastuksensa]

vapaasti kaikille ihmisille” ja että ”kaikilla ihmisillä on yhtäläinen oikeus, eikä ketään kielletä” (2. Nefi 26:27–28). Pyhissä kirjoituksissa opetetaan siis, että meillä on velvollisuus olla myötätuntoisia ja hyväntahtoisia (rakastavia) kaikkia ihmisiä kohtaan (ks. 1. Tess. 3:12; 1. Joh. 3:17; OL 121:45).

IV

Me myös kunnioitamme kaikkien ihmisten uskonkäsityksiä, jopa sen yhä lisääntyvän joukon ihmisiä, jotka eivät usko Jumalaan. Me tiedämme, että Jumalan antaman valinnanvapauden vuoksi monien uskonkäsitykset ovat vastoin omiamme. Mutta toivomme, että muut vastaavasti kunnioittavat meidän uskonkäsityksiämme ja ymmärtävät, että meidän uskonkäsityksemme johdattavat meidät tekemään joitakin eri valintoja ja käyttäytymään toisin kuin muut. Esimerkiksi me uskomme, että Jumala on olennaisena osana pelastussuunnitelmaansa asettanut iankaikkisen normin, jonka mukaan sukupuolisuhde kuuluu vain miehelle ja naiselle, jotka ovat naimisissa keskenään.

Voima luoda kuolevaista elämää on ylevin voima, minkä Jumala on

antanut lapsilleen. Jumalan ensimmäisessä käskyssä Aadamille ja Eevalle annettiin valtuudet sen käytöstä (ks. 1. Moos. 1:28). Muita tärkeitä käskyjä annettiin sen väärinkäytön kieltämiseksi (ks. 2. Moos. 20:14; 1. Tess. 4:3). Se, miksi me korostamme tätä siveyden lakia, selittyy sillä, että me ymmärrämme lisääntymisvoimiemme tarkoituksen Jumalan suunnitelman toteuttamisessa. Miehen ja naisen solmiman avioliiton ulkopuolella kaikenlainen lisääntymisvoimiemme käyttö on jonkinasteista syntiä ja vastoin Jumalan suunnitelmaa Hänen lastensa korotusta varten.

Se, kuinka tärkeänä pidämme siveyden lakia, selittää sitoutumisemme siihen avioliiton malliin, joka sai alkunsa Aadamista ja Eevasta ja joka on jatkunut kautta aikain Jumalan mallina Hänen poikiensa ja tyttäriensä välisille sukua jatkaville suhteille ja Hänen lastensa hoivaamiselle. Onneksi monet muihin uskontuntiin tai organisaatioihin kuuluvat henkilöt ovat kanssamme samaa mieltä avioliiton luonteesta ja tärkeydestä, jotkut uskonopin perusteella ja toiset sen perusteella, mitä he pitävät

parhaimpana yhteiskuntaa ajatellen.

Meidän tietomme Jumalan suunnitelmasta lapsiaan varten⁷ selittää, miksi meitä huolestuttaa se, että yhä useammat lapset syntyvät avioliiton ulkopuolella – nykyään 41 prosenttia kaikista Yhdysvalloissa syntyneistä lapsista⁸ – ja että avioliitossa asuvien parien määrä on lisääntynyt dramaattisesti viimeisen 50 vuoden aikana. Viisikymmentä vuotta sitten vain pientä osaa ensimmäisistä avioliitoista edelsi avioliitto. Nykyään avioliitto edeltää 60:tä prosenttia avioliitoista.⁹ Sitä pidetään hyväksyttävänä yhä suuremmassa määrin, etenkin teini-ikäisten parissa. Viimeaikaisten tutkimustietojen mukaan noin 50 prosenttia teini-ikäisistä on sitä mieltä, että lasten saaminen avioliiton ulkopuolella on ”varteenotettava elämäntapa”¹⁰.

V

On olemassa monia poliittisia ja yhteiskunnallisia paineita muuttaa lakeja ja menettelytapoja sellaisten käyttäytymistapojen vakiinnuttamiseksi, jotka ovat vastoin sukupuolimoraaalia sekä vastoin avioliiton ja lasten saamisen iankaikkista luonnetta ja tarkoitusta koskevia Jumalan määräyksiä. Nämä vaatimukset ovat jo johtaneet samaa sukupuolta olevien henkilöiden välisen avioliiton sallimiseen useissa osavaltioissa ja maissa. Toiset vaatimukset yrittävät hämmentää sukupuolieroja tai homogenisoida miesten ja naisten välisiä eroja, jotka ovat välttämättömiä Jumalan suuren onnensuunnitelman toteuttamisessa.

Se, että ymmärrämme Jumalan suunnitelman ja Hänen oppinsa, antaa meille iankaikkisen näkökulman, joka ei suo meidän hyväksyä sellaisia käyttäytymistapoja tai löytää oikeutusta niitä salliville laeille. Päinvastoin kuin toiset organisaatiot, jotka voivat muuttaa menettelytapojaan ja jopa

oppejaan, meidän menettelytapamme määrittivät sellaisten totuuksien perusteella, jotka Jumala on esittänyt muuttumattomina.

Kahdennessatoista uskonkapaleessamme sanotaan, että me uskomme, että meidän tulee olla alamaisia viranomaisille ja ”noudattaa, kunnioittaa ja ylläpitää lakia”. Mutta ihmisten lait eivät voi tehdä moraaliseksi sitä, minkä Jumala on julistanut moraalittomaksi. Sitoutuminen kaikkein tärkeimpään asiaan – rakastaa ja palvella Jumalaa – edellyttää sitä, että me pidämme Hänen lakiaan oman käyttäytymisemme mittana. Esimerkiksi me noudatamme edelleen jumalallista käskyä, joka kieltää aviorikoksen ja haureuden, vaikka nuo teot eivät enää olekaan rikoksia niiden osavaltioiden tai maiden lakien mukaan, joissa me asumme. Myöskään lait, jotka laillistavat niin kutsutun ”samaa sukupuolta olevien välisen avioliiton”, eivät muuta avioliittoa koskevaa Jumalan lakia, eivät Hänen käskyjään eivätkä meidän niitä koskevia tasovaatimuksiamme. Meitä sitoo edelleen liitto rakastaa Jumalaa ja pitää Hänen käskynsä ja olla palvelematta muita jumalia ja asettamatta muita asioita etusijalle – niitäkin, joista tulee suosittuja omalla aikakaudellamme ja omilla asuinpaikoillamme.

Tässä määrätietoisuudessa meidät ehkä ymmärretään väärin ja meitä saatetaan syyttää suvaitsemattomuudesta, voimme kokea syrjintää, tai meidän on kestettävä uskonnonvapautemme vastaisia hyökkäyksiä. Jos näin käy, mielestäni meidän tulee muistaa se, mikä on tärkeysjärjestyksessämme ensimmäisenä – Jumalan palveleminen – ja edeltäjiemme pioneerien tavoin meidän tulee työntää henkilökohtaisia käsikärjämme eteenpäin samalla luonteenlujuudella, jota he osoittivat.

Eräs presidentti Thomas S. Monsonin opetus sopii tähän tilanteeseen. 27 vuotta sitten pidetyssä konferenssissa hän julisti rohkeasti: ”Olkoon meillä rohkeutta uhmata joukon yksimielisyyttä, rohkeutta puolustaa periaatetta. Jumalalle on otollista rohkeus eikä periksi antaminen. Rohkeudesta tulee elävä ja puoleensa vetävä hyve, kun sitä ei pidetä ainoastaan valmiutena kuolla miehekkäästi vaan myös päättävyytenä elää kunnollisesti. Moraalinen pelkuri on se, joka pelkää tehdä sitä, mitä pitää oikeana, koska muut eivät hyväksy sitä tai nauravat hänelle. Muistakaa, että kaikilla on pelkonsa, mutta niillä, jotka kohtaavat pelkonsa arvokkaasti, on myös rohkeutta.”¹¹

Rukoilen, että emme antaisi kuolevaisuuden väliaikaisten haasteiden saada meitä unohtamaan niitä suuria käskyjä ja sitä tärkeysjärjestystä, jotka meidän Luojamme ja Vapahtajamme on antanut meille. Me emme saa kiinnittää sydäntämme niin paljon siihen, mikä on tästä maailmasta, ja pyrkiä saamaan ihmisten kunnianosoituksia (ks. OL 121:35), että lakkaamme tavoittelemasta iankaikkista päämääräämme. Meillä, jotka tunnemme Jumalan suunnitelman lapsiaan varten

– jotka olemme tehneet liittoja olla siinä mukana – on selkeä vastuu. Me emme saa koskaan unohtaa ensiarvoista haluamme, joka on saavuttaa iankaikkinen elämä.¹² Me emme saa koskaan heikentää tärkeysjärjestyksemme ensimmäistä asiaa – meillä ei saa olla muita jumalia emmekä saa pitää mitään muuta tärkeämpänä kuin Isää Jumalaa ja Hänen Poikaansa, Vapahtajaamme Jeesusta Kristusta.

Rukoilen, että Jumala auttaa meitä ymmärtämään tämän tärkeysjärjestyksen ja tulemaan ymmärretyiksi, kun pyrimme toteuttamaan sitä viisaasti ja rakkaudella. Jeesuksen Kristuksen nimessä. ■

VIITTEET

1. Ks. esim. OL 124:84.
2. Ks. Joyce A. Martin ym., ”Births: Final Data for 2011”, *National Vital Statistics Reports*, osa 62, nro 1 (28. kesäkuuta 2013), s. 4; Gloria Goodale, ”Behind a Looming Baby Bust”, *The Christian Science Monitor Weekly*, 4. helmikuuta 2013, s. 21, 23.
3. Ks. Population Reference Bureau, ”2012 World Population Data Sheet”, www.prb.org/Publications/Datasheets/2012/world-population-data-sheet/data-sheet.aspx.
4. Ks. D’Vera Cohn ym., ”Barely Half of U.S. Adults Are Married – a Record Low”, Pew Research Center, Social and Demographic Trends, 14. joulukuuta 2011, saatavana osoitteessa www.pewsocialtrends.org/2011/12/14/barely-half-of-u-s-adults-are-married-a-record-low; ”Rash Retreat from Marriage”, *Christian Science Monitor*, 2. ja 9. tammikuuta 2012, s. 34.
5. Ks. U.S. Census Bureau, ”Estimated Median Age at First Marriage, by Sex: 1890 to the Present”, saatavana osoitteessa www.census.gov/population/socdemo/hh-fam/ms2.xls.
6. Ks. Dallin H. Oaks, ”Kaikkia ihmisiä kaikkialla”, *Liahona*, toukokuu 2006, s. 77–80.
7. Ks. Dallin H. Oaks, ”Suuri autuudensuunnitelma”, *Valkeus*, tammikuu 1994, s. 69–72.
8. Ks. Martin, ”Births: Final Data for 2011”, s. 104.
9. Ks. *The State of Our Unions: Marriage in America, 2012*, 2012, s. 76.
10. Ks. *The State of Our Unions*, s. 101–102.
11. ”Rohkeus kannattaa”, *Valkeus*, tammikuu 1987, s. 33.
12. Ks. Dallin H. Oaks, ”Mitä me todella haluamme”, *Liahona*, toukokuu 2011, s. 42–45.

Bonnie L. Oscarson
Nuorten Naisten ylijohtaja

Kokekaa kääntymys

Todellinen kääntymys tapahtuu, kun edelleen toimimme niiden opinkohtien mukaisesti, joiden tiedämme olevan tosia, ja pidämme käskyt päivästä toiseen, kuukaudesta toiseen.

Veljet ja sisaret, kuinka nöyräksi tekevä kokemus onkaan seistä tällä puhujakorokkeella, missä niin monet elämäni sankareista ovat seisseet. Haluaisin kertoa teille joistakin sydämeni tuntemuksista ja suunnata ne erityisesti nuorille.

Yksi Vanhan testamentin suurista sankareista oli profeetta-soturi Joosua. Hän esitti tämän kutsun Israelin lapsille, joita hän johti: ”Valitkaa tänä päivänä, ketä palvelette – . Minä ja minun perheeni palvelemme Herraa.”¹ Joosuan julistus osoittaa todellista kääntymystä evankeliumiin. Joosuan ja meidän kaikkien kohdalla kääntymys evankeliumin periaatteisiin on seurausta evankeliumin periaatteiden mukaisesta vanhurskaasta elämästä ja uskollisuudesta Herran kanssa tekemillemme liitoille.

Haluaisin kertoa teille sukuhistoriastani kääntymyskertomuksen, joka kertoo eräästä toisesta sankaristani. Hänen nimensä on Agnes Hoggan, ja hän ja hänen miehensä liittyivät kirkkoon Skotlannissa vuonna 1861. Koska he kärsivät suurta vainoa kotimaassaan, he muuttivat lastensa kanssa Amerikkaan. Muutamia vuosia myöhemmin Agnes jäi leskeksi, ja hänen huolehdittavakseen jäi kahdeksan lasta. Hän teki kovasti

työtä saadakseen heidät ruokittua ja vaatettua. Onneksi hänen 12-vuotias tyttärensä Isabelle sai työtä palvelijana eräässä varakkaassa perheessä, joka ei kuulunut MAP-kirkkoon.

Isabelle asui perheen isossa talossa ja auttoi perheen nuorempien lasten hoidossa. Korvauksena hänen palveluksestaan hänen äidilleen maksettiin joka viikko pieni palkka. Pian Isabelle alettiin pitää perheenjäsenenä ja hän alkoi nauttia monista samoista etuoikeuksista kuin he, kuten tanssitunneista, kauniista vaatteista ja teatterikäynneistä. Tämä järjestely jatkui neljän vuoden ajan, kunnes perhe, jolle Isabelle oli työskennellyt, muutti toiseen osavaltioon. Perhe oli niin kiintynyt Isabelleen, että vanhemmat menivät hänen äitinsä Agnesin puheille ja pyysivät lupaa laillisesti adoptoida hänet. He lupasivat järjestää hänelle hyvän koulutuksen, huolehtia siitä, että hän pääsisi hyviin naimisiin, ja lisätä hänet testamenttiin perilliseksi heidän omien lastensa rinnalle. Lisäksi he maksaisivat edelleen Agnesille palkkaa.

Tällä vaikeuksissa kamppailevalla leskiäidillä oli edessään vaikea valinta, mutta hän ei epäröinyt hetkeäkään. Kuunnelkaa hänen tyttärentyttärensä sanoja, jotka on kirjoitettu monia

vuosia myöhemmin: ”Ellei hänen rakkautensa olisi pakottanut [häntä] kieltäytymään, niin hänellä oli parempikin syy: hän oli tullut aina Skotlannista asti ja oli kestänyt ahdistuksia ja koettelemuksia evankeliumin vuoksi, eikä hän aikonut – mikäli se oli inhimillisesti mahdollista – antaa lapsensa menettää sitä, mitä hän oli tullut niin kaukaa hankkimaan.”² Varakas perhe käytti kaikki mahdolliset perustelut, ja Isabelle itse aneli itkien lupaa lähteä, mutta Agnes pysyi lujana. Kuten voitte kuvitella, 16-vuotiaasta Isabelleesta tuntui aivan kuin hänen elämänsä olisi pilalla.

Isabelle Hoggan on minun isoäitini äiti, ja olen mitä kiitollisin siitä todistuksesta ja vakaumuksesta, joka paloi niin kirkkaana hänen äitinsä sydämessä, ettei se sallinut hänen vaihtaa tyttärensä jäsenyyttä kirkossa maailmallisiin lupauksiin. Nykyään sadat Agnesin jälkeläiset, jotka saavat nauttia kirkon jäsenyyden siunauksista, hyötyvät hänen syvälle juurtuneesta uskostaan ja kääntymyksestään evankeliumiin.

Nuoret ystävät, me elämme vaarallisia aikoja, ja niillä valinnoilla, joita teidän on tehtävä päivittäin – jopa tunteittain – on iankaikkisia seurauksia. Ne valinnat, joita teette päivittäisessä elämässänne, ratkaisevat sen, mitä teille tapahtuu myöhemmin. Ellei teillä vielä ole lujasti juurtunutta todistusta ja vakaumusta siitä, että Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko on Jumalan valtakunta maan päällä, nyt on aika tehdä se, mitä tarvitaan tämän vakaumuksen saamiseksi. Se, että viivytätte niitä ponnisteluja, joita vaaditaan tämänkaltaisen vakaumuksen ansaitsemiseksi, voi olla vaaraksi teidän sielullenne.

Todellinen kääntymys on enemmän kuin vain sitä, että on tieto evankeliumin periaatteista, ja se merkitsee

jopa enemmän kuin vain sitä, että saa todistuksen niistä periaatteista. On mahdollista, että on todistus evankeliumista ilman että elää sen mukaan. Todellinen kääntymys tarkoittaa sitä, että me toimimme sen mukaan, mihin uskomme, ja annamme sen saada aikaan ”voimallisen muutoksen meissä eli meidän sydämissämme”³. Kirjasessa *Lujana uskossa* sanotaan: ”Kääntyminen on tapahtumasarja, ei yksi tapahtuma. Kääntyminen on tulosta siitä, että pyrkii vanhurskaasti seuraamaan Vapahtajaa.”⁴ Se vaatii aikaa, ponnisteluja ja työtä. Isoäitini isoäidillä oli voimakas vakaumus siitä, että evankeliumi oli tärkeämpi hänen lapsilleen kuin kaikki se vauraus ja mukavuus, jota maailmalla oli tarjottavana, koska hän oli tehnyt uhrauksia, kestänyt ja elänyt evankeliumin mukaan. Hänen kääntymyksensä oli tapahtunut sen ansiosta, että hän oli elänyt evankeliumin periaatteiden mukaan ja tehnyt uhrauksia niiden vuoksi.

Meidän täytyy käydä läpi ne samat vaiheet, jos haluamme oppia sitoutumaan samalla tavoin. Vapahtaja on opettanut: ”Joka tahtoo noudattaa hänen tahtoaan, pääsee kyllä selville siitä, onko opetukseni lähtöisin Jumalasta vai puhunko omiani.”⁵ Toisinaan yritämme tehdä sen päinvastaisessa järjestyksessä. Saatamme esimerkiksi suhtautua asiaan näin: Eläisin ihan mielelläni kymmenysten lain mukaan, mutta ensin minun on tiedettävä, että se on totta. Kenties me jopa rukouksemme saadaksemme todistuksen kymmenysten laista ja toivomme, että Herra siunaa meitä sillä todistuksella, ennen kuin olemme täyttäneet ensimmäistäkään kymmenyslupuketta. Se vain ei toimi sillä tavalla. Herra odottaa meidän osoittavan uskoa. Meidän täytyy johdonmukaisesti maksaa täydet ja rehelliset kymmenykset saadaksemme todistuksen kymmenyksistä. Tämä

sama malli pätee kaikkiin evankeliumin periaatteisiin, olipa kyse siveyden laista, säädyllisyyden periaatteesta, viisauden sanasta tai paaston laista.

Haluaisin kertoa esimerkin siitä, kuinka eläminen jonkin periaatteen mukaan auttaa meitä kokemaan kääntymyksen siihen periaatteeseen. Kuusikymmenluvulla olin nuori nainen ja ainoa MAP-tyttö lukiossani. Se oli vallankumouksellista aikaa, jota luonnehtivat perinteisten moraalisaäntöjen hylkääminen, huumeiden käyttö ja ”kaikki käy” -ajattelutapa. Monet ikätovereistani olivat hyviä ihmisiä, mutta he jäivät helposti tämän uuden moraalin – itse asiassa vain entisen moraalittomuuden – jännityksen lumoihin. Vanhempani ja opettajani kirkossa olivat painottaneet minulle sitä, miten arvokasta on kohdella ruumistaan kunnioittaen, pitää mieli selkeänä ja ennen kaikkea oppia luottamaan Herran käskyihin. Päätin välttää tilanteita, joissa tiesin käytettävän alkoholia, ja pysyä erossa tupakasta ja huumeista. Usein se merkitsi sitä, ettei minua kutsuttu juhliin, ja minulla oli harvoin treffejä. Huumeiden käyttö kävi yhä yleisemmäksi nuorten keskuudessa, eivätkä sen vaarat olleet yhtä hyvin tiedossa kuin nykyään. Myöhemmin monet ikätovereistani kärsivät aivoihin vaikuttavien huumeiden aiheuttamista

pysyvistä vaurioista tai vakavista riippuvuuksista. Olin kiitollinen siitä, että minua oli kotona opetettu elämään viisauden sanan mukaan, ja kun osoitin uskoa ja elin sen evankeliumin periaatteen mukaan, sain syvällisen todistuksen siitä. Hyvä tunne, jonka sain eläessäni evankeliumin tosi periaatteen mukaan, oli Pyhän Hengen vaikutus, joka vahvisti periaatteen olevan totta. Juuri silloin alkaa tapahtua todellista kääntymystä.

Mormonin kirjan profeetta Moroni on opettanut: ”Minä tahtoisin näyttää maailmalle, että usko on sellaista, mitä toivotaan mutta ei nähdä; älkää siis kiistäkö siksi, ettette näe, sillä te ette saa todistusta, ennen kuin uskonne on koeteltu.”⁶ Maailmassamme, missä odotuksena on välitön tyydytys, me syyllistymme usein siihen, että odotamme palkintoa ilman että meidän tarvitsee työskennellä sen eteen. Uskon Moronin sanovan meille, että meidän täytyy ensin tehdä työtä ja osoittaa uskoa elämällä evankeliumin mukaan, niin sitten saamme todistuksen siitä, että se on totta. Todellinen kääntymys tapahtuu, kun edelleen toimimme niiden opinkohtien mukaisesti, joiden tiedämme olevan tosia, ja pidämme käskyt päivästä toiseen, kuukaudesta toiseen.

Tämä on loistavaa aikaa olla

nuori kirkossa. Te olette ensimmäisiä, jotka osallistuvat nuorten opetusohjelmaan *Tule ja seuraa minua*, jonka yhtenä päätarkoituksena on teidän kääntymyksenne Jeesuksen Kristuksen evankeliumiin. On hyvä muistaa, että riippumatta siitä, kuinka innoitettuja teidän vanhempanne ja nuorten johtohenkilöt saattavat ollakin, ”sinulla on ensisijainen vastuu omasta kääntymyksestäsi. Kukaan ei voi kääntyä sinun puolestasi eikä kukaan voi pakottaa sinua kääntymään.”⁷ Kääntymystä tapahtuu, kun uutterasti pidämme rukouksemme, tutkimme pyhiä kirjoituksiamme, käymme kirkossa ja olemme kelvollisia osallistumaan temppelitoimituksiin. Kääntymys tulee, kun toimimme niiden vanhurskaiden periaatteiden mukaisesti, joita opimme kotona ja luokissa. Kääntymys tulee, kun elämme puhdasta ja hyveellistä elämää ja nautimme Pyhän Hengen kumppanuudesta. Kääntymys tulee, kun ymmärrämme Jeesuksen Kristuksen sovituksen, tunnustamme

Hänet Vapahtajaksemme ja Lunastajaksemme sekä sallimme sovituksen astua voimaan elämässämme.

Henkilökohtainen kääntymyksenne auttaa teitä, kun valmistaudutte tekemään liittoja temppelissä, palvelemaan lähetystyössä ja perustamaan oman tulevan kotinne. Kun koette kääntymyksen, teillä on halu kertoa muille siitä, mitä olette oppineet, ja olette varmpia ja kyvykkäämpiä todistamaan muille vakaumuksellisesti ja voimallisesti. Tämä halu kertoa evankeliumista muille ja varmuus todistaa rohkeasti ovat todellisen kääntymyksen luonnollisia seurauksia. Vapahtaja opetti Pietaria: ”Kun olet [kääntynyt], vahvista veljiäsi.”⁸

Muistatko Joosuan, profeettasoturin? Sen lisäksi että hän itse kääntyi, hän myös työskenteli väsymättä elämänsä loppuun asti tuodakseen Israelin lapset Jumalan luokse. Vanhassa testamentissa kerrotaan: ”Israelin kansa palveli Herraa koko Joosuan elinajan.”⁹ Henkilö, joka on kokenut todellisen kääntymyksen, turvautuu

sovituksen voimaan ja vastaanottaa pelastuksen omalle sielulle sekä pyrkii sitten käyttämään voimallista vaikutusta kaikkiin niihin, jotka tuntevat hänet.

Evankeliumin mukaan eläminen ja pyhissä paikoissa seisominen ei aina ole helppoa tai mukavaa, mutta minä todistan, että se on sen arvoista! Herra neuvoi Emma Smithiä panemaan pois sen, mikä on tästä maailmasta, ja etsimään sitä, mikä on paremmasta.¹⁰ Minusta tuntuu, ettemme pysty edes kuvittelemaan, kuinka suuremoista on se, mikä on paremmasta maailmasta!

Todistan, että meillä on rakastava taivaallinen Isä, jonka suurimpana haluna on auttaa ja siunata meitä pyrkiessämme elämään evankeliumin mukaan ja kokemaan kääntymyksen. Hän on sanonut selvästi, että Hänen päätarkoituksenaan ja työnään on meidän kuolemattomuutemme ja iankaikkinen elämämme.¹¹ Hän haluaa tuoda meidät kotiin Hänen eteensä. Todistan, että kun me toimimme evankeliumin periaatteiden mukaisesti ja toteutamme niitä päivittäin käytännössä, me koemme kääntymyksen ja voimme omalta osaltamme saada aikaan paljon hyvää perheessämme ja maailmassa. Rukoilen, että meitä kaikkia siunataan päivittäisissä pyrkimyksissämme saavuttaa se tavoite. Jeesuksen Kristuksen nimessä. ■

VIITTEET

1. Joos. 24:15.
2. Fuschia Stringham, ”Sketch of the Life of Isabelle Hunter Hoggan Stringham”, julkaisematon henkilöhistoria, 1934, s. 4.
3. Moosia 5:2.
4. *Lujana uskossa – evankeliumiaiheinen hakuteos*, 2005, s. 83.
5. Joh. 7:17.
6. Et. 12:6.
7. *Lujana uskossa*, s. 84.
8. Luuk. 22:32.
9. Joos. 24:31.
10. Ks. OL 25:10.
11. Ks. Moos. 1:39.

Vanhin Richard J. Maynes
seitsemänkymmenen koorumien johtokunnasta

Voima kestää

Meidän kykymme kestää loppuun asti vanhurskaudessa on suoraan verrannollinen todistuksemme voimaan ja kääntymyksemme syvyyteen.

Joka aamu kun heräämme, edesämme on uusi päivä täynnä elämän haasteita. Näitä haasteita on monenlaisia: fyysisiä ongelmia, taloudellisia takaiskuja, ihmissuhdevaikeuksia, emotionaalisia koettelemuksia ja jopa uskonkamppeiluja.

Monet elämässä kohtaamistamme haasteista ovat ratkaistavissa ja voitettavissa. Toiset saattavat kuitenkin olla vaikeita ymmärtää ja mahdottomia voittaa, ja ne pysyvät kanssamme siihen saakka, kunnes siirrymme tuonpuoleiseen elämään. Kun kestämmme hetkellisesti ne haasteet, jotka voimme ratkaista, ja kun pysymme kestävinä niissä haasteissa, joita emme voi ratkaista, on tärkeää muistaa, että saamamme hengellinen voima auttaa meitä kestäämään menestyksekkäästi kaikki haasteet, joita kohtaamme elämässä.

Veljet ja sisaret, meillä on rakastava taivaallinen Isä, joka on suunnitellut maanpäällisen olemassaolomme niin, että voimme yksilöllisesti oppia ne asiat, jotka meidän täytyy oppia tulla ksemme kelvollisiksi elämään iankaikisesti Hänen luonaan.

Eräs tapaus profeetta Joseph Smithin elämässä havainnollistaa tätä periaatetta. Profeetta oli muutaman toverinsa kanssa ollut kuukausia

vangittuna Libertyssä Missouriissa. Vanhikilassa kärsiessään profeetta Joseph anoi Herralta nöyrässä rukouksessa, että pyhät päästettäisiin silloisista kärsimyksistään. Herra vastasi opettamalla profeetta Josephille ja meille kaikille, että kohtaamamme haasteet – jos kestämmme ne menestyksekkäästi – tulevat lopulta koitumaan meidän hyväksemme. Tämä on Herran vastaus Josephin pyyntöön:

”Poikani, rauha olkoon sielullesi; vastoinkäymisesi ja ahdinkosi kestävät vain pienen hetken,

ja sitten, jos kestät ne hyvin, Jumala korottaa sinut korkeuteen.”¹

Taivaallinen Isä on järjestänyt niin, että meidän matkamme läpi elämän koettelee luonnettamme. Me altistumme sekä hyville että pahoille vaikutuksille, ja sitten meille annetaan moraalinen tahdonvapaus valita itse, mitä polkua kuljemme. Kuten Mormonin kirjan muinainen profeetta Samuel opetti: ”Te olette vapaita; te saatte toimia omasta puolestanne; sillä katso, Jumala on antanut teille tiedon, ja hän on tehnyt teidät vapaiksi.”²

Taivaallinen Isä ymmärsi myös, että kuolevaisuutemme tähden emme aina tekisi oikeita tai vanhurskaita valintoja. Koska emme ole täydellisiä ja koska teemme virheitä, tarvitsemme

apua palataksemme Hänen luokseen. Jeesuksen Kristuksen opetukset, esimerkki ja sovitusuhri on annettu meille välttämättömäksi avuksi. Vapah-tajan sovitusuhri mahdollistaa tulevan pelastuksemme ja korotuksemme parannuksenteon periaatteen nojalla. Jos teemme parannuksen aidosti ja vilpittömästi, sovitus voi auttaa meitä tulemaan puhtaksi, muuttumaan luonteeltamme ja kestämaan haasteemme menestyksekkäästi.

Kestävyys on tärkeä periaate Jeesuksen Kristuksen opissa. Se on tärkeä, koska iankaikkisen tulevaisuutemme laatu on verrannollinen kykyymme kestää vanhurskaudessa.

2. Nefin kirjan luvussa 31 profeetta Nefi opettaa meille, että saatuamme saman pelastavan toimituksen, kas-teen, jonka Jeesus Kristus on saanut, ja sen jälkeen Pyhän Hengen lahjan, meidän täytyy ”[ponnistella] eteenpäin kestiten [itseämme] Kristuksen sanalla ja [kestää] loppuun asti, [niin silloin] katso, näin sanoo Isä: [Me saamme] iankaikkisen elämän”³.

Siksi, saadaksemme taivaallisen Isämme kaikkein suurimman siunauksen – joka on iankaikkinen elämä – meidän täytyy saada asianmukaiset toimitukset ja sen jälkeen pitää edelleen niihin kuuluvat liitot. Toisin sanoen meidän täytyy kestä menestyksekkäästi.

Meidän kykymme kestää loppuun asti vanhurskaudessa on suoraan verrannollinen todistuksemme voimaan ja kääntymyksemme syvyyteen. Kun todistuksemme on vahva ja olemme todella kääntyneitä Jeesuksen Kristuksen evankeliumiin, valintamme ovat Pyhän Hengen innoittamia, Kristuskeskeisiä, ja ne tukevat haluamme olla kestäviä vanhurskaudessa. Jos todistuksemme on heikko ja kääntymyksemme pinnallinen, meillä on paljon suurempi riski antautua maailman

Kun kohtaamme elämässä vastoin-käymisiä ja haluamme olla Jeesuksen Kristuksen kaltaisia, on välttämätöntä olla hengellisesti valmistautunut. Hengellinen valmius tarkoittaa sitä, että meissä on kehittynyt hengellistä kestävyyttä tai voimaa – olemme hengellisesti hyvässä kunnossa. Olemme hengellisesti niin hyvässä kunnossa, että teemme johdonmukaisesti oikeita valintoja. Meistä tulee järkkymättömiä halussamme ja kyvyssämme elää evankeliumin mukaan. Kuten tuntematon kirjailija kerran sanoi: ”Sinusta täytyy tulla se kivi, jota virta ei vie mennessään.”

Koska kohtaamme haasteita päivittäin, on tärkeää, että vahvistamme hengellistä kestävyyyttämme joka päivä. Kun meissä kehittyy hengellistä kestävyyttä, maailman väärillä perimätiedoilla ja henkilökohtaisilla päivittäisillä haasteillamme ei ole kovin paljon kielteistä vaikutusta kykyymme olla kestäviä vanhurskaudessa.

Omissa sukuhistorioissamme on suurenmoisia esimerkkejä hengellisestä kestävyydestä. Monien esivanhempiamme kuvaavien kertomusten joukosta voimme löytää esimerkkejä, jotka osoittavat kestävyuden myönteisiä ominaispiirteitä.

väärien perimätietojen houkutuksille ja tehdä huonoja valintoja.

Haluaisin kertoa teille kokemuksesta, joka havainnollistaa fyysisen kestämissen edellyttämää ponnistelua, ja sitten verrata sitä hengellisen kestämissen vaatimiin ponnisteluihin. Lähetystyöstä palattuani minulla oli tilaisuus pelata koripalloa kunnioitetun valmentajan ja kirjailijan alaisuudessa eräessä kalifornialaisessa yliopistojoukkueessa. Tämä valmentaja oli hyvin tarkka siitä, että hänen pelaajansa olivat hyvässä kunnossa ennen koripallokauden alkua. Yksi asia, jonka hän vaati valmennettaviltaan ennen kuin kukaan meistä sai harjoituskentällä koskeakaan koripalloon, oli maastolenkin juokseminen koulun lähellä sijaitsevilla kukkuloilla tiettyssä, hyvin vaativassa ajassa. Muistan aivan ensimmäisen yritykseni juosta se maastolenkki heti lähetyskentältä saapumiseni jälkeen: luulin, etten selviytyisi siitä hengissä.

Tarvittiin viikkojen rankka harjoittelu ennen kuin lopulta alitin valmentajan tavoitteeksi asettaman aikarajan. Oli suurenmoinen tunne paitsi pystyä juoksemaan koko lenkki myös kiirettä loppumetreillä maaliviivalle.

Menestyminen koripallon pelämissä vaatii hyvää kuntoa. Hyvä fyysinen kunto vaatii hintansa, ja tuo hinta on omistautuminen, sinnikkyys ja itsekuuri. Hengellinen kestävyyskin vaatii

hintansa. Se vaatii saman hinnan: omistautumisen, sinnikkyuden ja itsekuurin.

Kehon tavoin todistuksenkin täytyy olla hyvässä kunnossa, jos haluaa sen kestävä. Kuinka sitten pidämme todistuksemme hyvässä kunnossa? Emme voi saada kehoamme hyvään pelikuntoon, jos pelkästään katselemme koripalloa televisiosta. Niin ikään emme voi saada todistustamme hyvään kuntoon pelkästään katselemalla yleiskonferenssia televisiosta. Meidän täytyy tutkia ja oppia Jeesuksen Kristuksen evankeliumin perusperiaatteita, ja sen jälkeen meidän täytyy tehdä aivan parhaamme elääksemme niiden mukaan. Sillä tavalla meistä tulee Jeesuksen Kristuksen opetuslapsia, ja sillä tavalla me luomme kestävä todistuksen.

Joseph Watson Maynes (oikealla) toverinsa Gilpin S. Woolleyn kanssa.

Eräs kertomus omasta sukuhistoriastani havainnollistaa tätä periaatetta. Isoisäni isä Joseph Watson Maynes syntyi vuonna 1856 Hullissa Yorkshirissa Englannissa. Hänen perheensä liittyi kirkkoon Englannissa ja matkasi sitten Salt Lake Cityyn. Hän solmi avioliiton Emily Keepin kanssa vuonna 1883, ja he saivat kahdeksan lasta. Joseph kutsuttiin kokoaikaiseen lähetystyöhön kesäkuussa 1910, kun hän oli 53-vuotias. Vaimonsa ja heidän kahdeksan lapsensa tuella hän palasi synnyinmaahansa Englantiin palvelukseen siellä lähetystyössä.

Palveltuaan uskollisesti noin kaksi vuotta hän oli Gloucesterissa Englannissa ajamassa polkupyörällään pyhäkouluun toverinsa kanssa, kun pyörän rengas puhkesi. Hän nousi pyörän selästä arvioimaan vahinkoa. Kun hän näki, että rengas oli huonossa kunnossa ja sen korjaaminen veisi aikansa, hän käski toveriaan menemään edeltä ja aloittamaan pyhäkoulun ja sanoi tulevansa pian perässä. Saatuaan sen sanottua hän lysähti maahan. Hän kuoli äkillisesti sydänkohtaukseen.

Joseph Watson Maynes ei enää tässä elämässä nähnyt vaimoan ja kahdeksaa lastaan. Hänen ruumiinsa saatiin tuotua takaisin Salt Lake Cityyn, ja hänen hautajaisensa pidettiin vanhassa Waterloo Assembly Hallissa. Vanhin Anthony W. Ivins kahdentoista apostolin koorumista lausui hänen hautajaisissaan sanat, jotka opettavat meille tärkeän asian elämästä, kuolemasta ja kestävydestä: ”Juuri tämän evankeliumi antaa meille – ei suojaa kuolemalta vaan voiton siitä sen toivon avulla, joka meillä on loistokaasta ylösnousemuksesta. – Se soveltuu [Joseph Maynesiin]. – On mielihyvää, tyydytystä ja iloa tuottavaa tietää, että ihmiset uhraavat elämänsä vanhurskaudessa, uskossa, lujana uskossa.”⁴

Tämä kertomus suvustani innoittaa minua yrittämään aivan parhaani, kun seuraan isoisäni isän esimerkkiä kestämisestä ja hengellisestä kestävydestä. Yhtä paljon minua innoittaa hänen vaimonsa Emilyn usko. Hänen elämänsä Josephin kuoleman jälkeen oli varmasti raskas taakka kannettavaksi. Emilyn todistus oli vahva ja hänen kääntymyksensä täydellinen, kun hän eli koko loppuelämänsä lujana uskossa huolehtien yksin kahdeksasta lapsestaan.

Kuten apostoli Paavali sanoi: ”Pankaamme pois kaikki mikä painaa ja synti, joka niin helposti kietoutuu meihin. Juoskaamme sinnikkäästi loppuun se kilpailu, joka on edessämme.”⁵ Se kilpailu, joka on edessämme täällä maan päällä, on kestävyysjuoksu, jossa on paljon esteitä. Tässä juoksussa olevat esteet ovat niitä haasteita, jotka ovat edessämme joka aamu herättyämme. Olemme täällä maan päällä juostaksemme tämän kilpailun, käyttäksemme moraalista tahdonvapauttamme ja tehdäksemme valintoja oikean ja väärän välillä. Päästäksemme kunniallisesti ja menestyksekkäästi maaliin ja palataksemme taivaallisen Isämme luokse meidän täytyy maksaa omistautumisen, sinnikkyuden ja itsekurin hinta. Meidän täytyy hankkiutua hyvään hengelliseen kuntoon. Meidän täytyy saada hengellistä kestävyttä. Me tarvitsemme vahvan todistuksen, joka johtaa todelliseen

kääntymykseen. Sen tuloksena huomaamme itsessämme sisäisen rauhan ja voiman, jota tarvitsemme kestäksemme kaikenlaiset haasteet, joita saatamme kohdata.

Olivatpa kohtaamanne haasteet aamuisin herätessänne millaisia tahansa, muistakaa – teissä kehittyvän hengellisen voiman ja Herran antaman avun turvin voitte kilpailun loputtua nauttia sellaisesta varmuudesta, josta apostoli Paavali sanoi:

”Minut itseni uhrataan jo pian, lähtöni hetki on tullut.

Olen kilpaillut hyvän kilpailun, olen juossut perille ja säilyttänyt uskoni.

Minua odottaa nyt vanhurskauden seppelä, jonka Herra, oikeudenmukainen tuomari, on antava minulle tulemisensa päivänä.”⁶

Lausun teille todistukseni rakastavan taivaallisen Isän ja Hänen suurenmoisen ja iankaikkisen onnensuunnitelmansa totuudesta – suunnitelman, joka on tuonut meidät tämän maan päälle tänä aikana. Innoittakoon Herran Henki meitä kaikkia niin, että meissä kehittyvä voima kestää. Jeesus Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. OL 121:7–8.
2. Hel. 14:30.
3. 2. Nefi 31:20.
4. Puhe Joseph Watson Maynesin hautajaisissa (Maynesin perhearkistosta).
5. Hepr. 12:1.
6. 2. Tim. 4:6–8.

Vanhin Richard G. Scott
kahentoista apostolin koorumista

Henkilökohtaista vahvuutta Jeesuksen Kristuksen sovituksesta

Jeesuksen Kristuksen sovituksen ansiosta kukin meistä voi tulla puhtaaksi ja kapinallisuutemme taakka väistyy.

Minulla oli äskettäin siunaus tavata mitä vaikuttavin nuorten ryhmä Idahon osavaltioista. Eräs hyveellinen nuori nainen kysyi minulta, mikä mielestäni on tärkein asia, mitä heidän pitäisi tehdä elämässään juuri nyt. Ehdotin, että he opettelevat huomaamaan Jeesuksen Kristuksen sovituksen voiman elämässään. Tänäpäin selvitän tuota voimaa yhdestä näkökulmasta, joka on se henkilökohtainen vahvuus, jota voimme saada Jeesuksen Kristuksen sovitukselta.

Mormonin kirjassa kerrotaan siitä, kuinka Ammon ja hänen veljensä opettivat Jeesuksen Kristuksen evankeliumia ”villille ja paatuneelle ja julmalle kansalle”.¹ Monet kansasta kokivat kääntymyksen ja päättivät jättää taakseen synnillisen käytönsä. Heidän kääntymyksensä oli niin täydellinen, että he hautasivat aseensa ja tekivät Herran kanssa liiton, etteivät he käyttäisi niitä enää koskaan.²

Myöhemmin monet heidän veljistään, jotka eivät olleet kääntyneet,

hyökkäsivät heidän kimppuunsa ja alkoivat surmata heitä. Nuo nyt uskolliset ihmiset päättivät menehtyä miekkaan ennemmin kuin vaarantaa hengellisen elämänsä tarttumalla aseisiin. Heidän vanhurskas esimerkinsä auttoi vieläkin useampia ihmisiä kokemaan kääntymyksen ja laskemaan kapina-aseensa.³

Ammonin avulla Herra johdatti heidät turvaan nefiläisten keskuuteen, ja heidät tultiin tuntemaan Ammonin kansana.⁴ Nefiläiset suojelivat heitä monet vuodet, mutta lopulta nefiläisten sotajoukko alkoi väsyä, ja täydennysjoukkoja tarvittiin kipeästi.⁵

Ammonin kansalla oli hengellisessä elämässään kriittinen hetki. He olivat olleet uskollisia liitolleen olla koskaan tarttumatta aseisiin. Mutta he ymmärsivät, että isä on velvollinen suojelemaan perhettään.⁶ Tuo tarve näytti niin suurelta, että sen vuoksi heidän kannatti harkita liittonsa rikkomista.⁷

Heidän viisas pappeusjohtajansa Helaman tiesi, ettei Herran kanssa tehdyn liiton rikkomisen ole koskaan

oikeutettua. Hän tarjosi innoitettua vaihtoehtoa. Hän muistutti heitä siitä, etteivät heidän poikansa olleet koskaan syyllistyneet samoihin synteihin eikä näiden ollut siksi tarvinnut tehdä samaa liittoa.⁸ Vaikka pojat olivat hyvin nuoria, he olivat fyysisesti vahvoja, ja mikä tärkeämpää, he olivat hyveellisiä ja puhtaita. Poikia vahvisti heidän äitiensä usko.⁹ Profeettajohtajansa johdolla nämä nuorukaiset ottivat isiensä paikan perheensä ja kotinsa puolustamisessa.¹⁰

Tapahtumat, jotka liittyivät tähän ratkaisevaan päätökseen, osoittavat, kuinka Jeesuksen Kristuksen sovitus tuo henkilökohtaista vahvuutta Jumalan lasten elämään. Miettikää niiden isien helliä tunteita. Miltä heistä onkaan tuntunut, kun he tiesivät, että heidän menneisyytensä kapinalliset teot estivät heitä suojelemasta vaimoiaan ja lapsiaan tuona hädän hetkenä? Koska he tunsivat henkilökohtaisesti ne julmuudet, jotka heidän pojillaan nyt olisi edessä, he ovat varmasti salaa itkeneet. Isien, ei lasten, on määrä suojella perhettään!¹¹ Heidän murheensa on varmasti ollut suurta.

Miksi heidän innoitettu pappeusjohtajansa pelkäsi, että harkitsemalla aseisiinsa tarttumista ”he kadottaisivat sielunsa”?¹² Herra on julistanut: ”Katso, se, joka on tehnyt parannuksen synneistään, se saa anteeksi, enkä minä, Herra, muista niitä enää.”¹³ Nämä uskolliset isät olivat jo kauan sitten tehneet parannuksen synneistään ja tulleet puhtaiksi Jeesuksen Kristuksen sovituksen ansiosta, joten miksi heitä neuvottiin olemaan puolustamatta perhettään?

On perustavaa laatua oleva totuus, että Jeesuksen Kristuksen sovituksen kautta meidät voidaan puhdistaa. Meistä voi tulla hyveellisiä ja puhtaita. Joskus kuitenkin huonoilla valinnoillamme on meihin pitkäaikaisia

vaikutuksia. Yksi keskeisistä vaiheista parannuksenteon loppuun saattamisessa on menneiden syntiemme lyhyen ja pitkän aikavälin seurausten kantaminen. Näiden ammonilaisten isien aikaisemmat valinnat olivat altistaneet heidät lihalliselle himolle, josta voisi jälleen tulla se haavoittumista aiheuttava tekijä, jota Saatana yrittäisi hyödyntää.

Saatana yrittää käyttää muistoamme mistä tahansa aiemmasta syyllisyydestä houkutelakseen meidät takaisin vaikutuspiiriinsä. Meidän pitää olla aina valppaana välttääksemme hänen viekoittelunsa. Sellainen oli uskollisten ammonilaisten isien tilanne. Vielä vuosien uskollisen elämän jälkeenkkin heidän oli välttämätöntä suojella itseään hengellisesti kaikelta kiinnostukselta menneiden syntiensä muistoon.

Monien taistelujen välisinä aikoina sotapäällikkö Moroni ohjasi heikoimpien kaupunkien vahvistamista. ”Hän käski heidän rakentaa hirsisen rintavarustuksen kaivannon sisemmälle partaalle, ja he loivat kaivannosta maata hirsistä rintavarustusta vasten – –, kunnes he olivat ympäröineet – – kaupungin ympäriinsä vahvalla hirsijamaamuurilla, joka oli tavattoman korkea.”¹⁴ Sotapäällikkö Moroni ymmärsi, miten tärkeää on vahvistaa heikkoja kohtia vahvuuden aikaansaamiseksi.¹⁵

Nämä ammonilaiset isät olivat paljolti samassa tilanteessa. He tarvitsivat korkeampia ja leveämpiä linnoituksia uskollisen elämänsä ja menneisyyden jumalattoman käytöksensä väliin. Heidän poikansa, joita vanhurskaat perinteet olivat siunanneet, eivät olleet yhtä alttiita samoille kiusauksille. He

kykenivät puolustamaan perhettään uskollisesti vaarantamatta hengellistä hyvinvointiaan.

Iloutinen kenelle hyvänsä, joka haluaa päästä eroon aikaisempien huonojen valintojen seurauksista, on se, että Herra katsoo heikkouksia eri tavoin kuin Hän katsoo kapinointia. Vaikka Herra varoittaa, että kapinointi, josta ei tehdä parannusta, tuo rangaistuksen¹⁶, niin Herran puhuessa heikkouksista siihen liittyy aina armo¹⁷.

Epäilemättä lieventävänä asianhaarana on, että ammonilaisille isille oli opetettu vanhempiensa vääriä perimätietoja, mutta kaikilla taivaallisen Isän lapsilla on kuolevaisuuteen tullessaan Kristuksen valo. Olipa heidän synnillisten tekojensa syy mikä hyvänsä, sen vaikutus oli, että heissä kehittyi hengellistä haavoittuvuutta, jota Saatana yrittäisi hyödyntää.

Onneksi heille opetettiin evankeliumia, he tekivät parannuksen ja Jeesuksen Kristuksen sovituksen ansiosta heistä tuli hengellisesti paljon vahvempia kuin Saatanan houkutukset. On todennäköistä, etteivät he olisi tunteneet kiusausta palata raakaan menneisyyteensä, mutta seuraamalla profeettajohtajaansa he eivät antaneet Saatanalle mahdollisuutta ”pettää heidän [sieluaan] ja eksyttää [heitä] varovasti alas helvettiin”¹⁸. Vapahtajan sovitus ei vain puhdistanut heitä synnistä vaan koska he olivat kuuliaisia pappesusjohtajansa neuvolle, Vapahtaja pystyi suojelemaan heitä heidän heikkouksiltaan ja vahvistamaan heitä. Heidän nöyrä, elinikäinen sitoumuksensa hylätä syntinsä suojeli heidän perhettään enemmän kuin mikään, mitä he olisivat voineet tehdä taistelukentällä. Heidän alistumisensa ei riistänyt heiltä siunauksia. Se vahvisti heitä ja oli siunauksena heille ja tuleville sukupolville.

Kertomuksen loppu valaisee sitä,

kuinka Herran armo teki ”sen, mikä on heikkoo, – – vahvaksi”¹⁹. Nämä uskolliset isät lähettivät poikansa matkaan Helamanin huolenpidon turvin. Vaikka pojat sotivat ankarissa taisteluissa, joissa kaikki saivat ainakin jonkinlaisia vammoja, yhtään henkeä ei menetetty.²⁰ Nuorukaiset osoittautuivat elintärkeäksi vahvistukseksi uupuneelle nefiläiselle sotajoukolle. He olivat uskollisia ja hengellisesti vahvempia palatessaan kotiin. Heidän perhettään siunattiin, suojeltiin ja vahvistettiin.²¹ Näiden puhtaiden ja vanhurskaiden poikien esimerkki on omana aikanamme ylentänyt lukemattomia Mormonin kirjan opiskelijoita.

Jokaisella meistä on ollut elämäsämme hetkiä, jolloin olemme tehneet huonoja valintoja. Me kaikki tarvitsemme kipeästi Jeesuksen Kristuksen sovituksen lunastavaa voimaa. Meidän jokaisen on tehtävä parannus kaikesta kapinallisuudesta. ”Sillä minä, Herra, en voi suvaita syntiä vähäisimmäskään määrin.”²² Hän ei voi suvaita sitä, koska Hän tietää, mitä Hänen kaltaisekseen tuleminen vaatii.

Monet meistä ovat antaneet heikkouden kehittyä luonteessamme. Jeesuksen Kristuksen sovituksen kautta me, kuten ammonilaiset, voimme rakentaa hengellisiä linnoituksia itsemme ja minkä tahansa menneiden erehdysten väliin, joita Saatana yrittää hyödyntää. Ammonilaisten isien ympärille rakennetut hengelliset suojavarustukset siunasivat ja vahvistivat heitä itseään, heidän perhettään, heidän maataan ja tulevia sukupolvia. Niin voi olla meidänkin kohdallamme.

Kuinka siis rakennamme näitä iankaikkisia linnoituksia? Ensimmäisen vaiheen täytyy olla vilpittömän ja täydellisen parannus. Jeesuksen Kristuksen sovituksen ansiosta kukin meistä voi tulla puhtaaksi ja kapinallisuutemme taakka väistyy. Muistakaa,

ettei parannusenteko ole rangaistus. Se on toivon täyttämä polku loistavampaan tulevaisuuteen.

Taivaan Isä on antanut meille välineet, jotka auttavat linnoitusten rakentamisessa heikkouksiemme ja uskollisuutemme väliin. Harkitkaa seuraavia ehdotuksia:

- Tehkää liittoja ja ottakaa vastaan toimituksia itseänne varten. Tehkää sitten vakaasti ja johdonmukaisesti työtä tarjotaksenne toimitukset temppelessä omille esivanhemmillenne.
- Kertokaa evankeliumista kirkkoon kuulumattomille tai vähemmän aktiivisille sukulaisille tai ystäville. Näistä totuuksista kertominen voi tuoda elämäänne uudistunutta intoa.
- Palvelkaa uskollisesti kaikissa kirkon tehtävissä, etenkin kotiopetus- ja kotikäyntiopetustehtävissä. Älkää olko vain varttitunti kuussa -tyylinen kotiopettaja tai kotikäyntiopettaja. Lähestykää pikemminkin perheen jokaista yksittäistä jäsentä. Oppikaa tuntemaan heidät henkilökohtaisesti. Olkaa todellinen ystävä. Osoittakaa heille ystävällisin teoin, kuinka paljon todella välitätte heistä jokaisesta.
- Mikä tärkeintä, palvelkaa oman perheenne jäseniä. Asettakaa

puolisonne ja lastenne hengellinen kehitys ensiarvoisen tärkeälle sijalle. Pankaa merkille asioita, joita voitte tehdä auttaaksenne kutakin heistä. Antakaa auliisti aikaanne ja huomiotaanne.

Jokaisessa näistä ehdotuksista on yhteinen teema: täyttäkää elämänne palvelemalla muita. Kun kadotatte elämänne taivaallisen Isän lasten palveluksessa²³, Saatanan kiusaukset menettävät voiman elämässänne.

Koska taivaallinen Isänne rakastaa teitä syvästi, Jeesuksen Kristuksen sovituksen ansiosta tuo vahvuus on mahdollista. Eikö se olekin suuremmoista? Monet teistä ovat tunteneet huonojen valintojen taakan, ja jokainen teistä voi tuntea Herran anteeksiannon, armon ja vahvuuden kohottavan voiman. Minä olen tuntenut sen ja todistan, että se on tarjolla teille jokaiselle. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Alma 17:14; ks. myös Alma 17–27.
2. Ks. Alma 23:4–7; 24:5–19.
3. Ks. Alma 24:20–27.
4. Ks. Alma 27.
5. Ks. Alma 53:8–9; 56:10–17.
6. Ks. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s.129.
7. Ks. Alma 53:10–13.
8. Ks. Alma 53:14–16.
9. Ks. Alma 56:48.
10. Ks. Alma 53:17–22; 56:3–10, 30–57.
11. Ks. ”Perhe – julistus maailmalle”, s. 129.
12. Alma 53:15.
13. OL 58:42.
14. Alma 53:4.
15. Ks. Et. 12:27.
16. Ks. 1. Sam. 12:15; Jes. 1:20; 1. Nefi 2:23; Moosia 15:26; Alma 9:24; OL 76:25; Moos. 4:3.
17. Ks. Sananl. 28:13; 1. Kor. 2:3; 15:43; 2. Kor. 13:4; Jaak. 3:17; 2. Nefi 3:13; MK Jaak. 4:7; Alma 34:17; 3. Nefi 22:8; Et. 12:26–28; OL 24:11; 35:17; 38:14; 62:1.
18. 2. Nefi 28:21.
19. Et. 12:27.
20. Ks. Alma 57:25; 58:39.
21. Ks. Alma 58:40.
22. OL 1:31.
23. Ks. Matt. 16:25; OL 88:125.

Presidentti Thomas S. Monson

”Minä en jätä enkä hylkää sinua”

Taivaallinen Isä – – tietää – –, että me opimme ja kasvamme ja vahvistumme, kun kohtaamme koettelemuksia ja selviydymme niistä, kuten meidän täytyy.

Aion tänä iltana kirjoittaa päiväkirjaani: ”Tämä on ollut yksi innoittavimmista niiden yleiskonferenssikokousten joukossa, joissa olen ollut läsnä. Kaikki on ollut luonteeltaan mitä suuremointa ja hengellisintä.”

Veljet ja sisaret, kokoontuessamme puoli vuotta sitten yleiskonferenssiimme suloinen vaimoni Frances makasi sairaalassa kaaduttuaan pahasti vain muutamaa päivää aiemmin. Toukokuussa, taisteltuaan monta viikkoa urhoollisesti parantuakseen vammoistaan, hän siirtyi iankaikkisuuteen. Hänen menettämisenä on ollut hyvin raskasta. Hän ja minä solmimme avioliiton Suolajärven temppelissä 7. lokakuuta 1948. Huomenna olisi ollut 65-vuotishääpäivämme. Hän oli elämäni rakkaus, luotettu uskottuni ja läheisin ystäväni. Kun sanon kaipaavani häntä, se ei alkuunkaan ilmaise tunteideni syvyyttä.

Tämän konferenssin aikana tulee kuluneeksi 50 vuotta siitä, kun presidentti David O. McKay kutsui minut kahdentoista apostolin koorumiin. Kaikkina näinä vuosina olen

saanut suloiselta kumppaniltani vain täydellistä ja kokonaisvaltaista tukea. Lukemattomia ovat ne uhaukset, joita hän teki, niin että minä voisin täyttää kutsumukseni. Koskaan en kuullut häneltä valituksen sanaa, kun minun piti usein olla päiviä ja joskus viikkoja poissa hänen ja lastemme luota. Hän oli todellakin enkeli.

Haluan ilmaista omat kiitokseni sekä perheeni kiitokset siitä valtavasta rakkauden tulvasta, jota olemme saaneet kokea Francesin kuoleman jälkeen. Satoja kortteja ja kirjeitä on lähetetty eri puolilta maailmaa ilmaisemaan ihailua häntä kohtaan ja surunvalitteluja perheellemme. Olemme saaneet kymmeniä kauniita kukkaasetelmia. Olemme kiitollisia niistä lukuisista lahjoituksista, joita on tehty hänen nimellään kirkon yleiseen lähetysraamattorahastoon. Meidän puolestamme, jotka olemme jääneet suremaan hänen poismenoaan, ilmaisen syvän kiitollisuuteni ystävällisyyden ja sydämellisyyden osoituksistanne.

Suurimpana lohtuna minulle tänä kipeänä jäähyväisten aikana ovat olleet todistukseni Jeesuksen

Kristuksen evankeliumista ja tieto, joka minulla on siitä, että rakas Francesini elää edelleen. Tiedän, että eromme on väliaikaista. Meidät sinetöi Jumalan huoneessa henkilö, jolla oli valtuus sitoa maan päällä ja taivaassa. Tiedän, että jonakin päivänä olemme jälleen yhdessä emmekä koskaan enää eroa. Se on tieto, joka antaa minulle voimaa.

Veljet ja sisaret, voitaneen varmuudella olettaa, ettei kukaan ihminen ole milloinkaan elänyt täysin vailla kärsimystä ja surua, eikä ihmiskunnan historiassa ole milloinkaan ollut aikaa, joka ei olisi saanut täyttää osaansa kuohunnasta ja kurjuudesta.

Kun elämän polku tekee julman käänteen, kiusauksena on kysyä: ”Miksi minä?” Toisinaan tunnelin päässä ei näytä olevan lainkaan valoa eikä aamu näytä sarastavan pimeän yön jälkeen. Ympäriämme tuntuu olevan vain pirstoutuneiden unelmien pettymystä ja menetettyjen toiveiden epätoivoa. Yhdymme raamatulliseen anomukseen: ”Eikö edes Gileadissa ole balsamia?”¹ Tuntemme olevamme hylättyjä, murheellisia, yksin. Meillä on taipumus nähdä omat henkilökohtaiset onnettomuutemme pessimismin vääristävien lasien läpi. Odotamme kärsimättöminä ratkaisua ongelmiimme ja unohdamme, että usein vaaditaan kärsivällisyyden taivaallista hyvettä.

Kohtaamamme vaikeudet tuovat eteemme kestävykymme todellisen koetuksen. Meidän jokaisen vastattavaksi jää perustavaa laatua oleva kysymys: Horjunko vai selviydynkö loppuun asti? Jotkut horjuvatkin, kun heistä tuntuu, etteivät he pysty nousemaan haasteidensa yläpuolelle. Loppuun asti selviytymiseen sisältyvä kestäminen aivan elämän loppuun saakka.

Kun pohdimme, mitä me kaikki saatammekaan kohdata, voimme

sanoa muinaisen Jobin tavoin: ”Ihminen on syntynyt vaivaan.”² Job oli ”kunnan mies, rehellinen ja juma-laapelkäävä, ja hän karttoi kaikkea pahaa”³. Job eli hurskaasti ja hänellä oli paljon omaisuutta, mutta hänen täytyi kohdata koetus, joka olisi voinut tuhota kenet tahansa. Kun hän oli menettänyt omaisuutensa, kun hänen ystävänsä pilkkasivat häntä, kun hänen kärsimyksensä ahdisti, kun hän oli surun murtama menetettyään perheensä, häntä kehoitettiin: ”Kiroa jo Jumalaa ja kuole pois!”⁴ Hän vastusti tuota kiusausta ja julisti jalon sydämensä syvyyksistä asti:

”Minulla on taivaassa todistaja, hän on minun puolustajani korkeudessa.”⁵

”Minä tiedän, että lunastajani elää.”⁶

Job säilytti uskon. Teemmekö me samoin, kun etemme tulee meille annettuja haasteita?

Aina kun meistä tuntuu, että taakamme on elämän vastoinikäymisten takia raskas, muistakaamme, että muut ovat kulkeneet samaa tietä, kestäneet ja sitten voittaneet.

Kirkon historia tällä aikojen täytymisen taloudenhoitokaudella on täynnä sellaisten ihmisten kokemuksia, joilla on ollut vaikeaa ja jotka ovat kuitenkin pysyneet järkkymättöminä ja rohkealla mielellä. Miksi? He ovat tehneet Jeesuksen Kristuksen evankeliumista elämänsä keskipisteen. Se vie meidät läpi kaiken, mitä etemme tulee. Koemme edelleen vaikeita

haasteita, mutta kykenemme kohtaamaan ne, ottamaan ne vastaan päättäväisinä ja selviytymään voitokkaina.

Tuskaiselta sairavuoteelta, kyynelten kostuttamalta pielukselta meitä kohottaa kohti taivasta jumalallinen vakuutus ja kallisarvoinen lupaus: ”Minä en jätä enkä hylkää sinua.”⁷ Sellainen lohtu on korvaamatonta.

Kun olen matkustanut kauas ja laajalti ympäri maailman täyttäen kutsumukseeni kuuluvia tehtäviä, olen tullut tietämään monia asioita – joista vähäisin ei ole se, että suru ja kärsimys ovat yleismaailmallisia. En alkuunkaan pysty mittaamaan kaikkea sitä syvää surua ja murhetta, jota olen nähnyt, kun olen käynyt niiden luona, joilla on surua, jotka sairastavat, kokevat avioeron, taistelevat harhaan joutuneen pojan tai tyttären puolesta tai kärsivät synnin seurauksista. Luettelo voisi jatkua jatkumistaan, sillä meidän osaksemme voi koitua lukemattomia ongelmia. On vaikeaa valita yksi esimerkki, ja silti aina kun mietin haasteita, ajatukseni kääntyvät veli Bremsiin, yhteen poikavuosiensa pyhäkoulunopettajista. Hän oli uskollinen kirkon jäsen, jonka sydän oli kultaa. Hänellä ja hänen vaimollaan Sadiella oli kahdeksan lasta, joista monet olivat samanikäisiä kuin lapset meidän perheessämme.

Kun Frances ja minä menimme naimisiin ja muutimme pois seurakunnasta, tapasimme veli ja sisar Bremsin

ja heidän perheensä jäseniä häissä ja hautajaisissa sekä seurakuntalaisten jälleentapaamisissa.

Vuonna 1968 veli Brems menetti vaimonsa Sadien. Vuosien vieressä myös kaksi kahdeksasta lapsesta kuoli.

Eräänä päivänä lähes 13 vuotta sitten veli Bremsin vanhin lapsenlapsi soitti minulle. Hän selitti, että hänen isoisänsä oli täyttänyt 105 vuotta. Hän sanoi: ”Isoisä asuu pienessä palvelukeskuksessa mutta tapaa koko perheensä joka sunnuntai, jolloin hän pitää pyhäkoulun oppiaiheen.” Tämä lapsenlapsi jatkoi: ”Viime sunnuntaina isoisä ilmoitti meille: ’Rakas perheeni, minä kuolen tällä viikolla. Soittaisitko Tommy Monsonille? Hän tietää, mitä pitää tehdä.’”

Vierailin veli Bremsin luona heti seuraavana iltana. En ollut nähnyt häntä vähään aikaan. En voinut puhua hänelle, koska hän oli tullut kuuroksi. En voinut kirjoittaa hänelle viestiä luettavaksi, koska hän oli tullut sokeaksi. Minulle kerrottiin, että perhe kommunikoi hänen kanssaan pitämällä kiinni hänen oikean kätensä sormesta ja kirjoittamalla sillä hänen vasempaan käteensä vierailevan henkilön nimen. Kaikki viestit oli välitettävä tällä samalla tavalla. Noudatin menettelytapaa pitämällä kiinni hänen sormestaan ja kirjoittamalla T-O-M-M-Y M-O-N-S-O-N, nimen, jolla hän oli aina tuntenut minut. Veli Brems innostui ja otti käteni käteensä ja asetti ne päänsä päälle. Tiesin, että hän halusi saada pappeuden siunauksen. Autonkuljettaja, joka oli tuonut minut palvelukeskukseseen, asetti kanssani kätensä veli Bremsin pään päälle, ja annoimme kaivatun siunauksen. Jälkeenpäin kyyneleet vierivät hänen sokeista silmistään. Hän tarttui kiitollisena käsiimme. Vaikka hän ei ollut kuullut siunausta, jonka olimme hänelle antaneet, Henki oli voimakas, ja uskon,

että häntä innoitettiin tietämään, että olimme antaneet siunauksen, jota hän kaipasi. Tuo suloinen mies ei kyennyt enää näkemään. Hän ei kyennyt enää kuulemaan. Hän joutui olemaan yötä päivää pienessä huoneessa palvelukeskuksessa. Ja silti hymy hänen kasvoillaan ja hänen lausumansa sanat koskettivat sydäntäni. ”Kiitos”, hän sanoi. ”Taivaallinen Isäni on ollut minulle oikein hyvä.”

Veli Brems kuoli sillä viikolla, aivan kuten oli ennustanutkin. Hän ei koskaan miettinyt sitä, mitä häneltä puuttui, vaan pikemminkin hän oli aina syvällisen kiitollinen monista siunauksistaan.

Taivaallinen Isä, joka antaa meille niin paljon iloittavaa, tietää myös, että me opimme ja kasvamme ja vahvistumme, kun kohtaamme koettelemuksia ja selviydymme niistä, kuten meidän täytyy. Me tiedämme, että on aikoja, jolloin kärsimme sydäntäsärkevää surua, jolloin murehdimme ja jolloin meitä saatetaan koetella ääri rajoillemme asti. Sellaisten vaikeuksien myötä me voimme kuitenkin muuttua parempaan suuntaan, rakentaa elämämme uudelleen siten kuin taivaallinen Isämme meille opettaa ja tulla vähän erilaisiksi kuin olimme aiemmin – paremmiksi kuin olimme, ymmärtävämmiksi kuin olimme, myötätuntoisemmiksi kuin olimme, ja saada lujemman todistuksen kuin meillä oli aiemmin.

Tämän pitäisi olla pyrkimyksemme – olla sinnikkäitä ja kestäviä, kyllä, mutta myös tulla hengellisesti jalommiksi, kun kuljemme tietämme läpi auringonpaisteen ja murheen. Ellei olisi haasteita voitettavana ja ongelmia ratkaistavana, me jäisimme suuressa määrin sellaisiksi kuin olemme ja edistyisimme vähän tai emme lainkaan kohti iankaikkisen elämän tavoittamista. Runoilija ilmaisi suurin piirtein saman ajatuksen näissä sanoissa:

*Ei kasva joutuin hyvä puu,
myrskyissä se vain vahvistuu.
Ja taivas jos on kaukana
saa puu vain siitä pituutta.
Aurinko, sade, halla vaan
saa puun ja miehen kasvamaan.⁸*

Vain Mestari tuntee koettelemustemme, tuskamme ja kärsimyksemme syvyydet. Hän yksin tarjoaa meille iankaikkista rauhaa vastoin käymisten aikoina. Hän yksin koskettaa piinattua sieluamme lohdullisilla sanoillaan:

”Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon.

Ottakaa minun ikeeni harteillemme ja katsokaa minua: minä olen sydämeiltäni lempeä ja nöyrä. Näin teidän sielunne löytää levon.

Minun ikeeni on hyvä kantaa ja minun kuormani on kevyt.”⁹

Onpa sitten kyse parhaasta tai pahimmasta ajasta, Hän on kanssamme. Hän on luvannut, ettei tämä asia koskaan muutu.

Veljeni ja sisareni, sitoutukaamme taivaalliseen Isäämme tavalla, joka ei vaihtelee vuosien mittaan tai elämämme kriiseissä. Meillä ei pitäisi olla tarvetta kokea vaikeuksia, jotta muistaisimme Hänet, eikä

meidän pitäisi joutua nöyrytymään, ennen kuin uskomme ja turvaamme Häneen.

Pyrikäämme aina olemaan lähellä taivaallista Isäämme. Niin tehdesämme meidän täytyy rukoilla Häntä ja kuunnella Häntä joka päivä. Me todellakin tarvitsemme Häntä joka hetki, olivatpa nuo hetket sitten aurin gonpaistetta tai sadetta. Olkoon aina tunnuslauseenamme Hänen lupauksensa: ”Minä en jätä enkä hylkää sinua.”¹⁰

Koko sieluni voimalla minä todistan, että Jumala elää ja rakastaa meitä, että Hänen ainosyntyinen Poikansa eli ja kuoli puolestamme ja että Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on se kaikille tunkeutuva valo, joka loistaa läpi elämämme pimeyden. Rukoilen, että niin olisi aina. Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Jer. 8:22.
2. Job 5:7.
3. Job 1:1.
4. Job 2:9.
5. Job 16:19.
6. Job 19:25.
7. Joos. 1:5.
8. Douglas Malloch, ”Puut ja ihmiset”, julkaisussa *Kirkon presidentit*, opettajan opas, 1998, s. 61.
9. Matteus 11:28–30.
10. Joos. 1:5.

Vanhin Quentin L. Cook
kahdentoista apostolin koorumista

Jeremian valitusvirret: varokaa orjuutta

Haasteenamme on välttää kaikenlaista orjuutta, auttaa Herraa valittujensa kokoamisessa ja tehdä uhrauksia nousevan polven hyväksi.

Avioliittomme alkuaikoina vaimoni Mary ja minä päätimme, että osallistuisimme mahdollisimman moniin tapahtumiin yhdessä. Halusimme myös käyttää viisaasti rahavarojamme. Mary rakastaa musiikkia ja oli epäilemättä huolissaan, että minä saattaisin panna liian suuren painon urheilutapahtumille, joten hän sai neuvoteltua, että kaikista maksullisista tapahtumista jokaista maksullista baseball-ottelua vastaisi kaksi musikaalia, oopperaa tai kulttuuritapahtumaa.

Olin alkuun vastaan oopperan osuutta, mutta ajan mittaan muutin näkemystäni. Opin nauttimaan erityisesti Giuseppe Verdin oopperoista.¹ Tällä viikolla tulee kuluneeksi 200 vuotta hänen syntymästään.

Kun Verdi oli nuori, häntä kiehoi profeetta Jeremia, ja vuonna 1842, kun Verdi oli 28-vuotias, hän sai kuuluisuutta oopperallaan *Nabucco*, joka on italiankielinen lyhenne Nebukadnessarista, Babylonian kuninkaasta. Tämä ooppera sisältää ajatuksia, jotka ovat peräisin Vanhan testamentin Jeremian, Valitusvirsiensä ja Psalmien kirjoista.

Oopperassa kerrotaan Jerusalemin valloituksesta sekä juutalaisten pakko-siirtolaisuudesta ja orjuudesta. Psalmi 137 on ollut innoituksena Verdin koskettavaan ja innoittavaan ”heprealaisien orjien kuoroon”. Tämän psalmin johdanto [englanninkielisissä] pyhissä kirjoituksissamme on hyvin vaikuttava: ”Pakkosiirtolaisuudessa ollessaan juutalaiset itkivät Babylonian virtojen varsilla. Murheensa johdosta he eivät kestäneet Siionin laulujen laulamista.”

Tarkoitukseni on käydä läpi monia orjuuden ja alistamisen muotoja. Vertaan joitakin meidän aikamme olosuhteita Jeremian päivien olosuhteisiin ennen Jerusalemin kukistumista. Esittäessäni tämän varoituksen äänen olen kiitollinen siitä, että useimmat kirkon jäsenet välttävät vanhurskaasti sellaista käyttäytymistä, joka oli niin loukkavaa Herran silmissä Jeremian aikana.

Jeremian profetiat ja valitusvirret ovat tärkeitä myöhempien aikojen pyhille. Jeremia ja hänen aikansa Jerusalemin ovat taustana Mormonin kirjan alkuluvuille. Jeremia oli profeetta Lehin aikalainen.² Herra ilmoitti

vaikuttavasti Jeremialle tämän ennalta asettamisesta: ”Jo ennen kuin sinut äidinkohdussa muovasin, minä valitsin sinut. Jo ennen kuin sinä synnyit maailmaan, minä pyhitin sinut omakseni ja määräsin sinut kansojen profeetaksi.”³

Lehi sai Herralta erilaisen kutsun, palvelutyön ja tehtävän. Häntä ei kutsuttu nuorena vaan kypsällä iällä. Alkujaan hänen äänensä oli varoitusten ääni, mutta kun hän oli uskollisesti julistanut samaa sanomaa kuin Jeremia, Herra käski häntä ottamaan perheensä ja lähtemään erämaahan.⁴ Tekemällä niin Lehi oli siunaukseksi paitsi perheelleen myös kaikille ihmisille.

Jerusalemin hävitystä edeltävinä vuosina⁵ Herran Jeremialle antamat sanomat ovat koskettavia. Hän sanoi:

”Minut [kansani] on vaihtanut toisiin jumaliin, joista ei ole mitään apua. – –

Minut, elävän veden lähteen, se on hylännyt ja hakannut – – särkyviä säiliöitä, jotka eivät vettä pidä.”⁶

Puhuessaan onnettomuuksista, jotka kohtaisivat Jerusalemin asukkaita, Herra vaikeroi: ”[Heidän kohdallaan] sadonkorjuu on ohi, kesä on mennyt, mutta [he eivät] ole saaneet apua.”⁷

Jumalan tarkoitus oli, että ihmiset olisivat vapaita tekemään valintoja hyvän ja pahan välillä. Kun pahoista valinnoista tulee vallitseva piirre kulttuurissa tai kansakunnassa, sillä on vakavia seurauksia sekä tässä elämässä että tulevassa elämässä. Ihmiset voivat joutua tai omasta tahdostaan tulla paitsi vahingollisten, riippuvuutta aiheuttavien aineiden orjiksi myös jäädä kiinni vahingollisiin, riippuvuutta aiheuttaviin filosofioihin, jotka vievät pois vanhurskaasta elämästä.

Se, että kääntyy pois palvelemasta todellista ja elävää Jumalaa ja alkaa palvoa epäjumalia kuten rikkautta ja kunniaa ja antautuu moraalittomaan ja jumalattomaan käytökseen, johtaa

orjuuteen sen kaikissa salakavalissa ilmenemismuodoissa. Näitä ovat hengellinen, fyysinen ja älyllinen orjuus, ja joskus ne tuovat tuhon. Jeremia ja Lehi opettivat myös, että niiden, jotka ovat vanhurskaita, täytyy auttaa Herraa Hänen kirkkonsa ja valtakuntansa vakiinnuttamisessa ja hajallaan olevan Israelin kokoamisessa.⁸

Nämä sanomat ovat kaikuneet ja niitä on tähdenetty kautta vuosisatojen kaikkina taloudenhoitokausina. Ne ovat Jeesuksen Kristuksen evankeliumin palautuksen ydin tällä viimeisellä taloudenhoitokaudella.

Evankeliumin palautuksen tärkeitä opillisiä tekijöitä ovat juutalaisten pakkosiirtolaisuus ja Israelin heimojen hajottaminen, mukaan lukien kymmenen heimoa. Kymmenen kadonnutta heimoa muodostivat Israelin pohjoisen valtakunnan, ja heidät vietiin pakkosiirtolaisuuteen Assyriaan vuonna 721 eKr. He lähtivät pohjoisiin maihin.⁹ Kymmenennessä uskonkappaleessamme sanotaan: ”Me uskomme Israelin todelliseen kokoamiseen ja kymmenen heimon palauttamiseen.”¹⁰ Me uskomme myös, että siinä liitossa, jonka Herra teki Abrahamin kanssa,

tulisivat siunatuiksi paitsi Abrahamin suku myös kaikki maan kansat. Vanhin Russell M. Nelson onkin sanonut, ettei kokoamisessa ”ole kyse fyysisestä sijainnista. Kyse on henkilökohtaisesta sitoutumisesta. Ihmiset voidaan saattaa tunteemaan Herra [ks. 3. Nefi 20:13] ilman että he lähtevät kotimaastaan.”¹¹

Oppimme on selkeä: ”Herra hajotti Israelin kaksitoista heimoa ja saattoi ne ahdinkoon niiden epävanhurskaiden ja kapinoimisen vuoksi. Herra käytti kuitenkin tätä valitun kansansa hajottamista maailman kansojen sekaan myös noiden kansojen siunaamiseen.”¹²

Me opimme tästä murheellisesta ajankohdasta arvokkaita opetuksia. Meidän tulee tehdä kaikki se, mikä on vallassamme, välttääksemme syntiä ja kapinointia, jotka johtavat orjuuteen.¹³ Me ymmärrämme myös, että eläminen vanhurskaasti on edellytys sille, että voimme auttaa Herraa Hänen valittujensa kokoamisessa ja Israelin todellisessa kokoamisessa.

Orjuutta, alistamista, riippuvuutta ja vankeutta ilmenee monessa muodossa. Se voi olla kirjaimellista fyysistä orjuutta, mutta se voi olla

myös moraalisen tahdonvapauden menettämistä tai heikkenemistä, mikä voi haitata kehittymistämme. Jeremia sanoo selkeästi, että jumalattomuus ja kapinointi olivat suurimmat syyt Jerusalemin hävitykseen ja pakkosiirtolaisuuteen Babyloniassa.¹⁴

Muunlaiset orjuuden muodot ovat yhtä tuhoisia ihmishengelle. Moraalista tahdonvapautta voi käyttää väärin monin tavoin.¹⁵ Mainitsen neljä, jotka ovat erityisen turmiollisia nykyajan kulttuurissa.

Ensiksi, orjuutta aiheuttavat sellaiset riippuvuudet, jotka heikentävät tahdonvapautta, ovat ristiriidassa moraalikäsitysten kanssa ja tuhoavat terveyden. Huumeiden ja alkoholin, moraalittomuuden, pornografian, uhkapelien, taloudellisen alistamisen ja muiden ahdinkojen vaikutus saattaa orjuudessa olevat ja yhteiskunnan niin valtavan taakan alle, että sitä on miltei mahdotonta mitata.

Toiseksi, jotkin riippuvuudet ja mieltymykset – vaikka eivät olekaan itsessään pahoja – voivat viedä meille suodun kallisarvoisen ajan, joka voitaisiin muutoin käyttää hyveellisten tavoitteiden toteuttamiseen. Näihin voi kuulua se, että käytämme liiallisesti aikaa sosiaaliseen mediaan, video- ja digitaalipeleihin, urheiluun, ajanvietteeseen ja moniin muihin asioihin.¹⁶

Se, kuinka me varaamme aikaa perheelle, on yksi merkittävimmistä aiheista, mitä kohtaamme useimmissa kulttuureissa. Silloin kun olin ainut kirkon jäsen asianajotoimistossamme, eräs naisjuristi selitti minulle, kuinka hänestä tuntui aina, että hän oli kuin jonglööri, joka yritti pitää samaan aikaan ilmassa kolmea palloa. Yksi pallo oli hänen työnsä juristina, yksi hänen avioliittonsa ja yksi hänen lapsensa. Hän oli miltei luopunut ajasta itseään varten. Hän oli hyvin huolissaan siitä, että yksi palloista oli aina

maassa. Ehdotin, että kokoontuisimme ryhmänä puhumaan tärkeysjärjestyksestämme. Päätimme, että tärkein syy, miksi teimme työtä, oli perheemme elättäminen. Olimme yhtä mieltä siitä, että se, ansaitsemme lisää rahaa, ei ollut läheskään yhtä tärkeää kuin perheemme, mutta ymmärsimme, että asiakkaidemme palveleminen parhaan kykymme mukaan oli välttämätöntä. Sitten keskustelumme siirtyi siihen, mikä tekemässämme työssä ei ollut tarpeellista eikä jättänyt aikaa perheelle. Oliko paineita viettää työpaikalla aikaa, joka ei ollut välttämätöntä?¹⁷ Päätimme, että tavoitteenamme olisi perheystävällinen ympäristö sekä naisille että miehille. Olkaamme etulinjassa suojelemaan perheelle varattua aikaa.

Kolmanneksi, yleismaailmallisinta alistamista meidän aikanamme – kuten on ollut kautta historian – on ideologia tai poliittiset näkemykset, jotka ovat ristiriidassa Jeesuksen Kristuksen evankeliumin kanssa. Evankeliumin totuuksien korvaaminen ihmisfilosofioilla voi johtaa meidät pois Vapahtajan sanoman yksinkertaisuudesta. Käydessään Ateenassa apostoli Paavali yritti opettaa Jeesuksen Kristuksen ylönousemusta. Tästä pyrkimyksestä kerrotaan Apostolien teoissa: ”Ateenalaiset samoin kuin kaupungissa asuvat muukalaisetkin olivat näet tavattoman kiinnostuneita *kaikista uusista asioista ja puheenaiheista*.”¹⁸ Kun väkijoukko oivalsi, että Paavalin sanoma oli yksinkertainen ja luonteeltaan uskonnollinen eikä mikään uusi, he torjuivat sen.

Se on vertauskuva meidän omasta ajastamme, jolloin evankeliumin totuudet usein torjutaan tai niitä vääristellään, jotta ne olisivat älyllisesti vetoavampia tai sopivampia vallitseviin kulttuuritrendeihin ja älyllisiin ajattelutapoihin. Jos emme ole varovaisia, nämä trendit voivat valloittaa meidät

ja saattaa meidät älylliseen orjuuteen. Juuri nyt on monia kirjoja ja artikkeleita, joissa naisille kerrotaan, kuinka elää.¹⁹ Ne ovat usein ristiriidassa keskenään. Erityisen huolestuttavia ovat ajattelutavat, jotka arvostelevat tai vähättelevät niitä naisia, jotka päättävät tehdä välttämättömiä uhrauksia ollakseen äitejä, opettajia, hoivaajia tai lasten ystäviä.

Muutama kuukausi sitten kaksi nuorinta lastenlastamme tulivat käymään luonamme – kumpikin eri viikolla. Olin kotona ja avasin oven. Vaimoni Mary oli toisessa huoneessa. Kummassakin tapauksessa tytöt minua halattuaan sanoivat melkein saman asian. He katselivat ympärilleen ja sanoivat sitten: ”Minusta on ihanaa tulla mummolaan. Missä mummo on?” En sanonut sitä heille, mutta mietin: ”Eikö tämä ole vaarinkin koti?” Mutta sitten tajusin, että kun olin pikkupoika, meidänkin perheemme kävi mummolassa. Mieleeni tulivat erään tutun laulun sanat: ”Mummolaan kun pyöräilemme, pilven hattaraa ei näy.”

Saanan nyt sanoa yksiselitteisesti, että olen innoissani niistä koulutus- ja

muista mahdollisuuksista, joita naisille on tarjolla. Arvostan sitä seikkaa, että naisilta vaadittu raskas raadanta kotona on vähentynyt suurensuussa maailmaa nykyajan mukavuuksien ansiosta ja että naiset vaikuttavat todella suurenmoisella tavalla jokaisella alalla. Mutta jos sallimme kulttuurimme heikentää sitä erityistä suhdetta, joka lapsilla on äitiinsä ja isoäiteihinsä ja muihin, jotka heitä hoivaavat, tulemme katumaan sitä.

Neljänneksi, orjuuteen voivat johtaa voimat, jotka loukkaavat vilpittömästi noudatettavia uskonnollisia periaatteita. Yksi katalimmista muodoista on se, kun vanhurskaat ihmiset, jotka tuntevat olevansa vastuussa käytöksensä Jumalalle, pakotetaan toimintaan, joka on vastoin heidän omaatuntoaan – esimerkiksi terveydenhoitohenkilökunta pakotetaan valitsemaan joko aborteissa auttaminen oman tuntosensa vastaisesti tai työpaikkansa menettäminen.

Kirkko on suhteellisen pieni vähemmistö silloinkin kun se toimii yhdessä samanmielisten kanssa. On vaikeaa muuttaa yhteiskuntaa

yleisesti, mutta meidän täytyy tehdä työtä parantaaksemme sitä moraalista kulttuuria, joka meitä ympäröi. Jokaisessa maassa myöhempien aikojen pyhien tulee olla hyviä kansalaisia, osallistua yhteiskunnallisiin asioihin, perehtyä esillä oleviin kysymyksiin ja äänestää.

Meidän tulee kuitenkin aina painottaa ensisijaisesti sitä, että meidän tulee tehdä kaikki tarvittavat uhraukset oman perheemme ja nousevan polven suojelemiseksi.²⁰ Suurin osa heistä ei ole vielä vakavien riippuvuuksien tai väärin ajattelutapojen orjia. Meidän täytyy osaltamme suojarokottaa heidät maailmaa vastaan, joka kuulostaa paljolti siltä Jerusalemilta, jossa Lehi ja Jeremia elivät. Lisäksi meidän pitää valmistaa heitä tekemään ja pitämään pyhiä liittoja ja olemaan ensisijaisina lähettiläinä auttamassa Herraa Hänen kirkkonsa vakiinnuttamisessa sekä hajallaan olevan Israelin ja Herran valittujen kokoamisessa kaikkialta.²¹ Kuten Opissa ja liitoissa kauniisti sanotaan: ”Vanhurskaat kootaan kaikkien kansakuntien keskuudesta, ja he tulevat Siioniin laulaen ikuisen ilon lauluja.”²²

Haasteenamme on välttää kaikenlaista orjuutta, auttaa Herraa valittujensa kokoamisessa ja tehdä uhrauksia nousevan polven hyväksi. Meidän täytyy aina muistaa, että me emme pelasta itseämme. Meidät vapauttaa Vapahtajan rakkaus, armo ja sovitusuhri. Kun Lehin perhe lähti pakoon, Herran valo johdatti heitä. Jos olemme uskollisia Hänen valolleen, noudattamme Hänen käskyjään ja turvaamme Hänen ansioihinsa, me vältämme hengellisen, fyysisen ja älyllisen orjuuden sekä valitusvirren omassa erämaassamme vaeltelusta, sillä Hän on voimallinen pelastamaan.

Välttäkäämme niiden epätoivo ja murhe, jotka lankeavat vankeuteen

eivätkä enää kestä laulaa Siionin lauluja. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

- Monet Verdin oopperoista kuten *Aida*, *La traviata* ja *Trubaduuri* ovat suosituimpia nykyään maailmassa esitetyistä oopperoista.
- Ks. 1. Nefi 5:13; 7:14.
- Jer. 1:5.
- Ks. 1. Nefi 2:2–3.
- Salomon temppeli hävitettiin, Jerusalemin kukistui ja Juudan heimo vietiin pakkosiirtolaisuuteen noin 586 eKr.
- Jer. 2:11, 13.
- Jer. 8:20. Jeremia merkitsi aiemmin muistiin, kuinka huutava oli Herran kutsu parannukseen: ”Tuska polttaa sisintäni” (Jer. 4:19), ja pyysi hartaasti: ”Jos löydätte yhden ainoankaan, joka tekee oikein, joka on rehellinen ja uskollinen, niin minä armahdan kaupunkia” (Jer. 5:1).
- Ks. Jer. 31; 1. Nefi 10:14.
- Ks. 2. Kun. 17:6; OL 110:11.
- UK 10; ks. myös 2. Nefi 10:22.
- ”The Book of Mormon and the Gathering of Israel”, puhe uusien lähetysjohtajien seminaarissa, 26. kesäkuuta 2013.
- PKO, ”Israel”, scriptures.lds.org/fi.
- Puhuessaan meidän ajastamme Herra sanoi: ”Koko maailma on synnin vallassa ja huokaa pimeyden alaisena ja synnin orjuuden alaisena – –, koska se ei tule minun luokseni” (OL 84:49–50).
- Tietenkin myös viattomat ihmiset voivat joutua orjuuteen.
- Opilliset periaatteet eivät muutu, mutta orjuuden, alistamisen ja hävityksen keinot ovat lisääntyneet ennenkuulumattomalla tavalla.
- Tämä todettiin sopivasti ja jossakin määrin humoristisesti viime vuonna (8. huhtikuuta 2012) *New York Times Magazine* -lehden kannessa, jossa oli viittaus digitaalipelien riippuvuutta aiheuttavaan luonteeseen. Siinä sanottiin: ”Typerien digitaalipelien hyperadditiivinen, aikaanielevä, suhteita hajottava, mieltä murskaava voima ja viehätyks.” Ja sitten pienellä tekstillä: ”(Mikä ei suinkaan tarkoita, ettemmekö mekin rakastaisi niitä.)” Tämä tähdentää kepeällä tavalla sitä, miten välttämätöntä on olla viisas siinä, miten käytämme aikamme ihmeellisiä teknisiä keksintöjä.
- Yleisesti kulttuurihokema monilla työpaikoilla on ”Raskas työ – raskaat hovit”. Vaikka työntekijöiden yhteenkuuluvuus on tärkeää, niin silloin kun työhön liitetty huvi vie ajan perheeltä, se kääntyy itseään vastaan.
- Ap. t. 17:21, kursivoitintä lisätty.
- Ks. Keli Goff, ”Female Ivy League Graduates Have a Duty to Stay in the Workforce”, *Guardian*, 21. huhtikuuta 2013, www.theguardian.com/commentisfree/2013/apr/21/female-ivy-league-graduates-stay-home-moms; Sheryl Sandberg, *Lean In: Women, Work, and the Will to Lead*, 2013; Anne-Marie Slaughter, ”Why Women Still Can’t Have It All”, *The Atlantic*, 13. kesäkuuta 2012, www.theatlantic.com/magazine/print/2012/07/why-women-still-cant-have-it-all/309020; Lois M. Collins, ”Can Women ‘Have It All’ When It Comes to Work and Family Life?”, *Deseret News*, 28. kesäkuuta 2012, s. A3; Judith Warner, ”The Mid-career Timeout (Is Over)”, *New York Times Magazine*, 11. elokuuta 2013, s. 24–29, 38; Scott Schieman, Markus Schafer ja Mitchell McIvor, ”When Leaning In Doesn’t Pay Off”, *New York Times*, 11. elokuuta 2013, s. 12.
- Kirkko on kannustanut piispakuntia auttamaan perheitä viettämällä enemmän aikaa nuorten miesten, nuorten naisten ja nuorten naimattomien aikuisten kanssa. Piispakuntia on kannustettu delegoimaan seurakuntaneuvostossa lisää tehtäviä Melkisedekin pappouden koorumeille, apujärjestöille ja jäsenille, joilla on erityiskykyjä auttaa muita tarkoituksenmukaisesti.
- Ks. OL 29:7.
- OL 45:71.

Vanhin Neil L. Andersen
kahdentoista apostolin koorumista

Voimaa pappeudessa

Mies voi avata verhot, niin että lämmin auringonvalo pääsee huoneeseen, mutta mies ei omista aurinkoa tai valoa tai lämpöä, jota se tuo.

Pappeuden siunaukset ovat kaikille

Kun lapset lauloivat sakramenttikoukussa iloisina Alkeisyhdistyksen laulua ”Tunnen rakkauden”, kaikki hymyilivät hyväksyvästi. Eräs rohkea viittä lasta kasvattava äiti kuunteli tarkkaavaisesti toista säkeistöä: ”Kun joka päivä kodissa on pappeuden voiman siunaama.”¹ Surullisena hän ajatteli: ”Minun lapseni eivät ole koskaan tuntenet sellaista kotia.”²

Sanomani tälle uskolliselle naiselle ja kaikille on, että me voimme elää joka hetki ”pappeuden voiman siunaamina”, olivatpa olosuhteemme millaiset tahansa.

Joskus me yhdistämme liiaksi pappeuden voiman miehiin kirkossa. Pappeus on Jumalan voima ja valtuus, joka on annettu kaikkien ihmisten – miesten, naisten ja lasten – pelastukseksi ja siunaukseksi.

Mies voi avata verhot, niin että lämmin auringonvalo pääsee huoneeseen, mutta mies ei omista aurinkoa tai valoa tai lämpöä, jota se tuo. Pappeuden siunaukset ovat äärettömän paljon suurempia kuin se, jota on pyydetty suomaan tuo lahja.

Se, että saa pappeuden siunaukset, voiman ja lupaukset tässä elämässä ja tulevassa, on yksi kuolevaisuuden suurista mahdollisuuksista ja vastuullisista

tehtävistä. Kun me olemme kelvollisia, pappeuden toimitukset rikastavat elämäämme maan päällä ja valmistavat meitä suurenmoisiin lupauksiin tulevassa maailmassa. Herra on sanonut: ”Toimituksissa ilmenee jumalisuuden voima.”³

Jumala antaa erityisiä siunauksia jokaiselle kelvolliselle ihmiselle, joka menee kasteelle, ottaa vastaan Pyhän Hengen ja nauttii säännöllisesti sakramentin. Temppeli tuo lisää valoa ja voimaa sekä lupauksen iankaikkisesta elämästä.⁴

Kaikki toimitukset kutsuvat meitä vahvistamaan uskoamme Jeesukseen Kristukseen sekä tekemään liittoja Jumalan kanssa ja pitämään ne. Kun pidämme nämä pyhät liitot, me saamme pappeuden voimaa ja siunauksia.

Emmekö tunnekin tämän pappeuden voiman omassa elämässämme ja näe sen niiden kirkon jäsenten keskuudessa, jotka pitävät liittonsa? Me näemme sen uusissa käännynnäississä, kun he nousevat kasteen vesistä tuntien saaneensa anteeksiannon ja olevansa puhtaita. Me näemme lastemme ja nuortemme olevan herkempiä Pyhän Hengen kehoituksille ja johdatukselle. Me näemme temppelin toimitusten tulevan voiman ja valon

majakaksi vanhurskaille miehille ja naisille kautta maailman.

Tämän kuluneen kuukauden aikana olen nähnyt, kuinka eräs nuoripari on saanut suunnatonta voimaa temppelin sinetöimislupauksista, kun heidän kallisarvoinen poikavauvansa syntyi mutta eli vain yhden viikon. Pappeuden toimitusten ansiosta tämä nuoripari ja me kaikki saamme lohtua, voimaa, suojaa, rauhaa ja iankaikkisia lupauksia.⁵

Mitä me tiedämme pappeudesta

Jotkut saattavat vilpittömästi esittää kysymyksen: ”Jos pappeuden voima ja siunaukset ovat kaikkien ulottuvilla, miksi vain miehet suorittavat pappeuden toimituksia?”

Kun enkeli kysyi Nefiltä: ”Tiedätkö, kuinka Jumala alentaa itsensä?”, Nefi vastasi rehellisesti: ”Minä tiedän, että hän rakastaa lapsiaan, mutta en tiedä kaiken tarkoitusta.”⁶

Kun me puhumme pappeudesta, on monia asioita, joita me emme tiedä.

Kaikki ovat yhdenvertaisia

Me tiedämme, että Jumala rakastaa kaikkia lapsiaan eikä katso henkilöön. Hän ei ”torju ketään niistä, jotka tulevat hänen luoksensa, – miehiä eikä naisia; – ja kaikki ovat Jumalalle yhdenvertaisia”⁷.

Yhtä varmasti kuin me tiedämme, että Jumala rakastaa yhtä lailla poikiaan ja tyttäriään, me tiedämme myös, ettei Hän luonut miehistä ja naisista tarkalleen samanlaisia. Me tiedämme, että sukupuoli on meidän kuolevaisuutta edeltävän, kuolevaisuuden aikaisen ja iankaikkisen identiteettimme ja tarkoituksemme oleellinen ominaisuus. Kummallekin sukupuolelle on annettu pyhiä velvollisuuksia.⁸

Alussa

Me tiedämme, että alussa Herra säätöi, kuinka Hänen pappeuttaan

käytettäisiin. ”Pappeus annettiin ensin Aadamille.”⁹ Nooa, Abraham ja Mooses suorittivat kukin pappeuden toimituksia. Jeesus Kristus oli ja on suuri ylipappi. Hän kutsui apostoleja. ”Te ette valinneet minua”, Hän sanoi, ”vaan minä valitsin teidät ja asetin teidät.”¹⁰ Meidän aikanamme Jumalan luota lähetettiin taivaallisia sanansaattajia. Johannes Kastaja sekä Pietari, Jaakob ja Johannes palauttivat pappeuden maan päälle profeetta Joseph Smithin kautta.¹¹ Tämä on tapa, jolla Isämme taivaassa on jakanut pappeuttaan.¹²

Monia lahjoja Jumalalta

Me tiedämme, että pyhän pappeuden voima ei toimi riippumattomana uskosta, Pyhästä Hengestä ja hengellisistä lahjoista. Pyhissä kirjoituksissa varoitetaan: ”[Älkää kieltäkö] Jumalan lahjoja, sillä niitä on monia – –. Ja näitä lahjoja annetaan eri tavoin, mutta sama Jumala vaikuttaa [niissä] kaikissa.”¹³

Kelvollisuus

Me tiedämme, että kelvollisuus on keskeisellä sijalla pappeuden toimitusten suorittamisessa ja vastaanottamisessa. Sisar Linda K. Burton, Apuyhdistyksen ylijohdaja, on sanonut: ”Vanhurskaus on se kriteeri – –, jonka perusteella saamme pappeuden voiman elämäämme.”¹⁴

Miettikää esimerkiksi pornografian vitsausta, joka leviää kautta maailman. Herran asettama kelvollisuuden mittapuuh ei salli pornografiaa niiden keskuudessa, jotka palvelevat pappeuden toimituksissa. Vapahtaja on sanonut:

”Tehkää parannus – – salaisista iljetyksistänne.”¹⁵

”Silmä on ruumiin lamppu. – – Jos silmäsi ovat huonot, koko ruumiisi on pimeä.”¹⁶

”[Sillä] jokainen, joka katsoo naista niin, että alkaa himoita häntä, on sydämessään jo tehnyt aviorikoksen hänen kanssaan.”¹⁷

Se, että kelvottomana valmistaa, siunaa tai jakaa sakramentin, siunaa

sairaita tai osallistuu muihin pappeuden toimituksiin, on vanhin David A. Bednarin sanojen mukaan Jumalan nimen käyttämisestä väärin.¹⁸ Jos joku on kelvoton, hänen pitäisi vetäytyä pappeuden toimitusten suorittamisesta sekä rukoillen lähestyä piispaansa ottaen näin ensimmäisen askeleen parannuksenteossa ja paluussa käskyihin.

Nöyryys

Toinen asia, jonka tiedämme, on se, että pappeuden siunausten runsaudesta pääsee osalliseksi perhe, jossa vanhurskas äiti ja isä ovat yhtä johdatessaan lapsiaan. Mutta me tiedämme myös, että Jumala antaa innokkaasti näitä samoja siunauksia niille, jotka ovat monissa muissa tilanteissa.¹⁹

Eräs äiti, joka kantaa perheensä sekä hengellisen että ajallisen huolenpidon taakkaa, selitti hienovaraisesti, että häneltä vaatii nöyryyttä pyytää kotiopettajiaan siunaamaan jotakuta lapsistaan. Mutta hän lisäsi oivaltavasti, että hänen kotiopettajiltaan vaaditaan aivan yhtä paljon nöyryyttä, kun he valmistautuvat antamaan siunauksen hänen lapselleen.²⁰

Pappeuden avaimet

Tiedämme, että pappeuden avaimet, jotka ovat ensimmäisen presidenttikunnan ja kahdentoista apostolin koorumin jäsenillä, ohjaavat Herran työtä maan päällä. Erityisiä pappeuden avaimia annetaan vaaranjohtajille ja piispoille heidän tehtäviinsä heidän maantieteellisillä alueillaan. Ja he kutsuvat ilmoituksen avulla miehiä ja naisia, jotka hyväksytään ja erotetaan tehtäviin käyttämään delegeoitua valtuutta opettaa ja palvella.²¹

Vaikka on monia asioita, jotka me tosiaan tiedämme pappeudesta, niin kuolevaisuuden linssien läpi katsominen ei aina anna täydellistä

ymmärrystä siitä, kuinka Jumala toimii. Mutta Hänen lempeä muistutuksensa: ”Minun ajatukseni eivät ole teidän ajatuksianne eivätkä teidän tienne ole minun teitani”²² vakuuttaa meille, että aikanaan ja kun meillä on iankaikkinen näkökulma, me tulemme näkemään asiat ”niin kuin ne todella ovat”²³ ja ymmärtämään täydellisemmin Hänen täydellistä rakkauttaan.

Me kaikki palvelemme auliisti. Joskus tehtävämme tuntuu meistä vähäpätöiseltä ja toivomme, että meitä pyydetäisiin tekemään enemmän. Toisinaan taas olemme kiitollisia, kun koittaa aika, jolloin meidät vapautetaan. Me emme määritä, mitä tehtäviä me saamme.²⁴ Opin tämän asian varhain avioliitossani. Kun vaimoni Kathy ja minä olimme nuori aviopari, asuimme Floridassa. Yhtenä sunnuntaina neuvonantaja vaarnan johtokunnassa selitti minulle, että he tunsivat kehotuksen kutsua Kathy'n aamuseminaarin opettajaksi.

”Miten me selviydymme siitä?” minä kysyin. ”Meillä on pieniä lapsia, seminaari alkaa viideltä aamulla ja minä olen seurakunnan Nuorten Miesten johtaja.”

Neuvonantaja sanoi hymyillen: ”Kyllä se järjestyy, veli Andersen. Me kutsumme hänet ja vapautamme sinut.”

Ja niin kävi.

Naisen osuus

Se, että vilpittömästi kysymme ja kuuntelemme naisten esiin tuomia ajatuksia ja huolenaiheita, on ratkaisevan tärkeää elämässä, avioliitossa ja Jumalan valtakunnan rakentamisessa.

Yleiskonferenssissa 20 vuotta sitten vanhin M. Russell Ballard kertoi keskustelusta, jonka hän oli käynyt Apuyhdistyksen ylijohdajan kanssa. Oli esitetty kysymys nuorten kelvollisuuden vahvistamisesta heidän valmistautuessaan palvelemaan lähetystyössä. Sisar Elaine Jack sanoi hymyillen: ”Vanhin Ballard, kirkon naisilla saattaa olla joitakin hyviä ehdotuksia, – jos vain heiltä kysytään. Mehän *olemme* sentään heidän äitejään!”²⁵

Presidentti Thomas S. Monson on koko elämänsä ajan ottanut selvää naisten huolenaiheista ja vastannut niihin. Nainen, joka on vaikuttanut häneen eniten, on sisar Frances Monson. Me kaipaamme häntä hyvin

Vany Parrella

paljon. Lisäksi juuri menneen viikon torstaina presidentti Monson muistutti johtavia auktoriteetteja siitä, kuinka paljon hän piispana ollessaan oppi seurakuntansa 84 leskeltä. He vaikuttivat suuresti hänen palvelutyöhönsä ja ovat vaikuttaneet koko hänen elämänsä ajan.

Kuten odottaa saattaa, ennen kuin presidentti Monson teki rukoillen päätöksen ikämuutoksesta lähetystyöpalveluun, käytiin monia keskusteluja Apuyhdistyksen, Nuorten Naisten ja Alkeisyhdistyksen ylimpien johtokuntien kanssa.

Piispat, kun noudatatte presidentti Monsonin esimerkkiä, tunnette Herran ohjaavan käden siunaavan pyhää työtänne entistäkin runsaammin.

Me asuimme useita vuosia Brasiliassa. Pian sinne saavuttuamme tapasin Adelson Parrellan, joka palveli seitsenkymmenenä, ja hänen veljensä Adilsonin, joka palveli vaarnamme johtokunnassa. Myöhemmin tapasin heidän veljensä Adaltonin, joka palveli vaarnajohtajana Florianopolisissa, ja vielä yhden veljen, Adelmon, joka palveli piispana. Näiden veljesten usko teki minuun vaikutuksen, ja kysyin heidän vanhemmistaan.

Perhe kastettiin Santosissa Brasiliassa 42 vuotta sitten. Adilson Parrella sanoi: ”Alkuun isämme tuntui olevan hyvin innoissaan kirkkoon liittymisestä. [Pian] hänestä tuli kuitenkin vähemmän aktiivinen ja hän pyysi, ettei äitimme kävisi kirkossa.”

Adilson kertoi minulle, että hänen äitinsä ompeli vaatteita naapureille maksaakseen lastensa bussimatkan kirkkoon. Nämä neljä pientä poikaa kävelivät yhdessä pari kilometriä seuraavaan kaupunkiin, matkustivat bussilla 45 minuuttia ja kävelivät sitten vielä 20 minuuttia kappelille.

Vaikka sisar Parrella ei kyennyt käymään kirkossa lastensa kanssa, hän

luki poikiensa ja tyttäriensä kanssa pyhiä kirjoituksia, opetti heille evankeliumia ja rukoili heidän kanssaan. Heidän vaatimaton kotinsa oli täynnä pappeuden voiman runsaita siunauksia. Pienet pojat varttuivat, palvelivat lähetystyössä, kouluttautuivat ja solmivat temppeleivioliiton. Pappouden siunaukset täyttivät heidän kotinsa.

Vuosia myöhemmin, jäätyään yksin, Vany Parrella meni temppeleihin saamaan oman endamenttinsa, ja vielä myöhemmin hän palveli kolme kertaa lähetystyössä Brasiliassa. Hän on nykyään 84-vuotias, ja hänen uskonsa siunaa edelleen sukupolvia, jotka ovat seuranneet häntä.

Todistus ja lupaus

Jumalan pyhän pappeuden voima on Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa. Todistan, että kun te osallistutte kelvollisina pappeuden toimituksiin, Herra antaa teille enemmän voimaa, rauhaa ja iankaikkista näkökulmaa. Onpa tilanteenne millainen tahansa, kotinne on ”pappeuden voiman siunaama” ja läheisenne haluavat täydemmin itselleen nämä siunaukset.

Me kuljemme eteenpäin miehinä ja naisina, sisarina ja veljinä, Jumalan poikina ja tyttärinä. Tämä on meidän tilaisuutemme, meidän vastuullinen tehtävämme ja meidän siunauksemme. Tämä on meidän päämäärämme – valmistaa Jumalan valtakuntaa Vapahtajan paluuseen. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. *Lasten laulukirja*, s. 102–103.
2. Henkilökohtainen sähköposti, 5. elokuuta 2013.
3. OL 84:20.
4. Ks. OL 138:37, 51.
5. Ks. OL 84:35; 109:22.
6. 1. Nefi 11:16–17.
7. 2. Nefi 26:33.
8. Ks. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129.
9. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 108; ks. myös OL 84:16; 107:40–53; 128:18, 21; Russell M. Nelson, ”Mitä voimme oppia Eevasta”, *Valkeus*, tammikuu 1988, s. 80–83.
10. Joh. 15:16, englanninkielinen kuningas Jaakon raamatunkäännös.
11. Ks. JS-H 72; ks. myös OL 13; 27.
12. Ks. M. Russell Ballard, ”Let Us Think Straight”, BYU:n koulutusviikon hartaus-tilaisuus, 20. elokuuta 2013; speeches.byu.edu. Vanhin Ballard sanoi: ”Miksi pappeuden virkoihin asetetaan miehiä eikä naisia? Presidentti Gordon B. Hinckley on selittänyt, että Herran, ei ihmisen, tarkoituksena oli, että Hänen kirkkonsa miehillä

olis pappeus’, ja juuri Herra on antanut naisille ’kyvyn täydentää tätä suurta ja ihmeellistä organisaatiota, joka on Jumalan kirkko ja valtakunta’ (”Kirkon naiset”, *Valkeus*, tammikuu 1997, s. 67). Loppujen lopuksi Herra ei ole ilmoittanut, miksi Hän on järjestänyt kirkkonsa siten kuin on.”

13. Moroni 10:8.
14. ”Priesthood: ’A Sacred Trust to Be Used for the Benefit of Men, Women, and Children’”, Brigham Youngin yliopiston naisten konferenssissa pidetty puhe, 3. toukokuuta 2013, ce.byu.edu/cw/womensconference/pdf/archive/2013/lindaBurtonTalk.pdf.
15. 3. Nefi 30:2.
16. Matt. 6:22–23.
17. Matt. 5:28; ks. myös Alma 39:9. Presidentti Thomas S. Monson on sanonut: ”Pornografia on erityisen vaarallista ja riippuvuutta aiheuttavaa. Pornografian utelias tutkiminen voi muuttua hallitsevaksi tavaksi, joka johtaa karkeampaan aineistoon ja sukupuoli-rikkomukseen. Karttakaa sitä hinnalla millä hyvänsä.” (”Valmistautuminen tuo siunauksia”, *Liahona*, toukokuu 2010, s. 65.)
”Äärimmäisen huolestuttavaa [on, että] saamme kuulla lukuisista henkilöistä, jotka käyttävät internetiä pahoihin ja alentaviin tarkoituksiin, joista yleisin on pornografian katseleminen. Veljeni ja sisareni, sellaiseen sekaantumiseen kirjaimellisesti tuhoaa hengen. Olkaa vahvoja. Olkaa puhtaita. Karttakaa sellaista alentavaa ja tuhoavaa aineistoa kaikin keinoin – missä tahansa sitä onkin! Varoitin tästä kaikkia, kaikkialla.” (”Kunnes taas kohtaamme”, *Liahona*, toukokuu 2009, s. 113.)
”Vältätkää kaikkea, mikä edes muistuttaisi pornografiaa. Se tylsistyyttää hengen ja syövyttää omantunnon. Meille kerrotaan Opissa ja liitoissa: ’Se, mikä ei rakenna, ei ole Jumalasta ja on pimeyttä’ [OL 50:23].” (”Käyn Herran tietä mä uskollisesti”, *Liahona*, toukokuu 2006, s. 19.)
18. Ks. David A. Bednar, *Act in Doctrine*, 2012, s. 53.
19. Ks. Dallin H. Oaks, ”Pappeuden valtuus perheessä ja kirkossa”, *Liahona*, marraskuu 2005, s. 24–27.
20. Henkilökohtainen sähköposti, 5. elokuuta 2013; ks. Jaak. 5:14.
21. Ks. Hepr. 5:4.
22. Jes. 55:8.
23. MK Jaak. 4:13.
24. Ks. OL 81:4–5. Presidentti Gordon B. Hinckley on sanonut: ”Teidän velvollisuutenne on yhtä vakava teidän vastuualueellanne kuin minun velvollisuuteni on minun alueellani. Mikään tehtävä tässä kirkossa ei ole pieni tai vähäpätöinen.” (”Tämä on Mestarin työtä”, *Valkeus*, heinäkuu 1995, s. 72.)
25. ”Voimaa neuvonpidosta”, *Valkeus*, tammikuu 1994, s. 73.

David M. McConkie

ensimmäinen neuvonantaja pyhäkoulun ylimmässä johtokunnassa

Opettakaa Jumalan voimalla ja valtuudella

Herra on antanut jokaiselle kelvolliselle myöhempien aikojen pyhälle keinon opettaa Vapahtajan tavalla.

Me olemme sanoin kuvaamattoman kiitollisia opettajille kaikkialla kirkossa. Me rakastamme teitä, ja me luotamme teihin suuresti. Te olette yksi palautetun evankeliumin suurista ihmeistä.

Menestyväksi evankeliumin opettajaksi tulemisen ja Jumalan voimalla ja valtuudella opettamisen salaisuus on todellakin olemassa. Käytän sanaa *salaisuus*, koska niitä periaatteita, joihin opettajan menestys perustuu, voivat ymmärtää vain ne, joilla on todistus siitä, mitä tapahtui eräänä kauniina, kirkkaana varhaiskevään aamuna vuonna 1820.

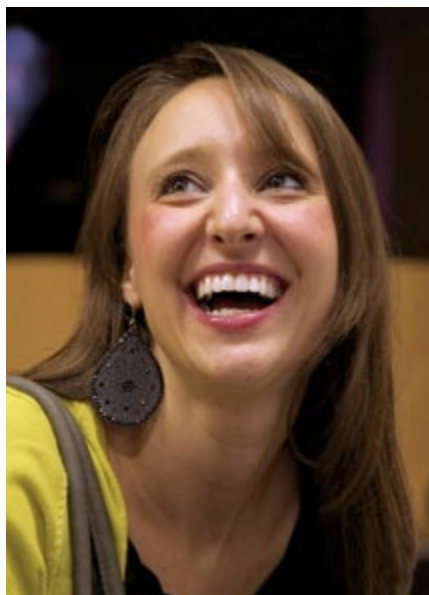
Taivaat avautuivat vastauksena erään 14-vuotiaan pojan nöyrään rukoukseen. Jumala, iankaikkinen Isä, ja Hänen Poikansa Jeesus Kristus ilmestyivät profeetta Joseph Smithille ja puhuivat hänelle. Kauan odotettu kaiken kohdalleen asettamisen aika oli alkanut, ja ilmoituksen periaate oli luotu omalla taloudenhoitokaudellamme kestäväksi ikuisesti. Josephin sanoma ja meidän sanomamme maailmalle voidaan kiteyttää kahteen sanaan: ”Jumala puhuu.” Hän puhui muinoin, Hän puhui Josephille ja Hän puhuu teille. Juuri tämä erottaa teidät

kaikista muista maailman opettajista. Tästä syystä te ette voi epäonnistua.

Teidät on kutsuttu profetian ja ilmoituksen hengellä ja erotettu tehtävään pappeuden valtuudella. Mitä se tarkoittaa?

Ensiksikin se tarkoittaa, että te olette Herran asialla. Te olette Hänen edustajiaan, ja teillä on valtuus ja tehtävä edustaa Häntä ja toimia Hänen puolestaan. Hänen edustajinaan olette oikeutettuja saamaan Häneltä apua. Teidän täytyy kysyä itseltänne: ”Mitä Vapahtaja sanoisi, jos Hän opettaisi luokkaani tänään, ja kuinka Hän

Rooma, Italia

sanoisi sen?” Teidän täytyy sitten tehdä samoin.

Tämä vastuu voi saada jotkut tuntemaan riittämättömyyttä tai jopa vähän pelkoa. Polku ei ole vaikea. Herra on antanut jokaiselle kelvolliselle myöhempien aikojen pyhälle keinon opettaa Vapahtajan tavalla.

Toiseksi, teidät on kutsuttu saarnaamaan Jeesuksen Kristuksen evankeliumia. Teidän ei pidä opettaa omia ajatuksianne tai filosofioitanne – ei edes pyhien kirjoitusten ohella. Evankeliumi on ”Jumalan voima ja se tuo pelastuksen”¹, ja me pelastumme ainoastaan evankeliumin avulla.

Kolmanneksi, teitä käsketään opettamaan evankeliumin periaatteita sellaisina kuin ne löytyvät kirkon pyhistä kirjoista, nykyajan apostolien ja profeettojen sanoja sekä Pyhän Hengen teille opettamia asioita.

Mistä me sitten aloitamme?

Ensimmäinen ja tärkein tehtävämme on elää siten, että meillä voi olla Pyhä Henki oppaanamme ja kumppaninamme. Kun Hyrum Smith halusi osallistua tähän myöhempien aikojen työhön, Herra sanoi: ”Katso, tämä on sinun työsi: pitää minun käskyeni, niin, koko väkevydestäsi, mielestäsi ja voimastasi.”² Tämä on lähtökohta. Neuvo, jonka Herra antoi Hyrumille, on sama, jonka Hän on antanut pyhille kaikkina aikoina.

Puhuessaan nykyajan opettajille ensimmäinen presidenttikunta on sanonut: ”Tärkein osa palvelutyötänne tulee olemaan oma päivittäinen hengellinen valmistautumisenne, johon kuuluu rukous, pyhien kirjoitusten tutkiminen ja kuuliaisuus käskyille. Kannustamme teitä pyhittäytymään evankeliumin mukaiselle elämälle määrätietoisemmin kuin koskaan aiemmin.”³

On huomionarvoista, ettei ensimmäinen presidenttikunta sanonut, että

Arraiján, Panama

kaikkein tärkeintä palvelutyössänne olisi valmistaa oppiaiheenne huolella tai hallita erilaisia opetusmenetelmiä. Teidän täytyy tietysti valmistautua tunnollisesti jokaiseen oppituntiin ja pyrkiä saamaan selville, kuinka voitte opettaa niin että se auttaa oppilaitanne harjoittamaan tahdonvapauttaan ja päästämään evankeliumin sydämeensä. Ensimmäinen ja kaikkein tärkein osa palveluanne on kuitenkin teidän henkilökohtainen, hengellinen valmistautumisenne. Kun noudatatte tätä neuvoa, ensimmäinen presidenttikunta on luvannut: ”Pyhä Henki auttaa sinua tietämään, mitä sinun tulee tehdä. Oma todistuksesi kasvaa, kääntymyksesi syvenee ja saat voimaa kohdata elämän haasteet.”⁴

Voisiko opettaja toivoa suurempaa siunausta?

Seuraavaksi, Herra on käskennyt, että ennen kuin pyrimme julistamaan Hänen sanaansa, meidän tulee ensin pyrkiä saamaan se.⁵ Teistä täytyy

tulla miehiä ja naisia, joilla on terve ymmärrys, tutkimalla uutterasti pyhiä kirjoituksia ja vaalimalla niitä sydämessänne. Sitten kun pyydätte Herran apua, Hän siunaa teitä Hengellään ja sanallaan. Te saatte Jumalan voiman saada ihmiset vakuuttuneiksi.

Paavali sanoo meille, että evankeliumi tulee ihmisille kahdella tavalla, sanoina ja voimana.⁶ Evankeliumin sana on kirjoitettu pyhissä kirjoituksissa, ja voimme saada sanan itsellemme tutkimalla niitä uutterasti. Evankeliumin voima tulee sellaisten ihmisten elämään, jotka elävät niin, että Pyhä Henki on heidän kumppaninaan, ja jotka noudattavat saamaansa innoitusta. Jotkut keskittävät huomiota pelkästään sanan saamiseen, ja heistä tulee asiantuntijoita tiedon jakamisessa. Toiset laiminlyövät valmistautumistaan ja toivovat, että hyvydessään Herra auttaa heitä jollakin tavalla selviytymään oppitunnista. Ette voi odottaa, että Henki auttaa

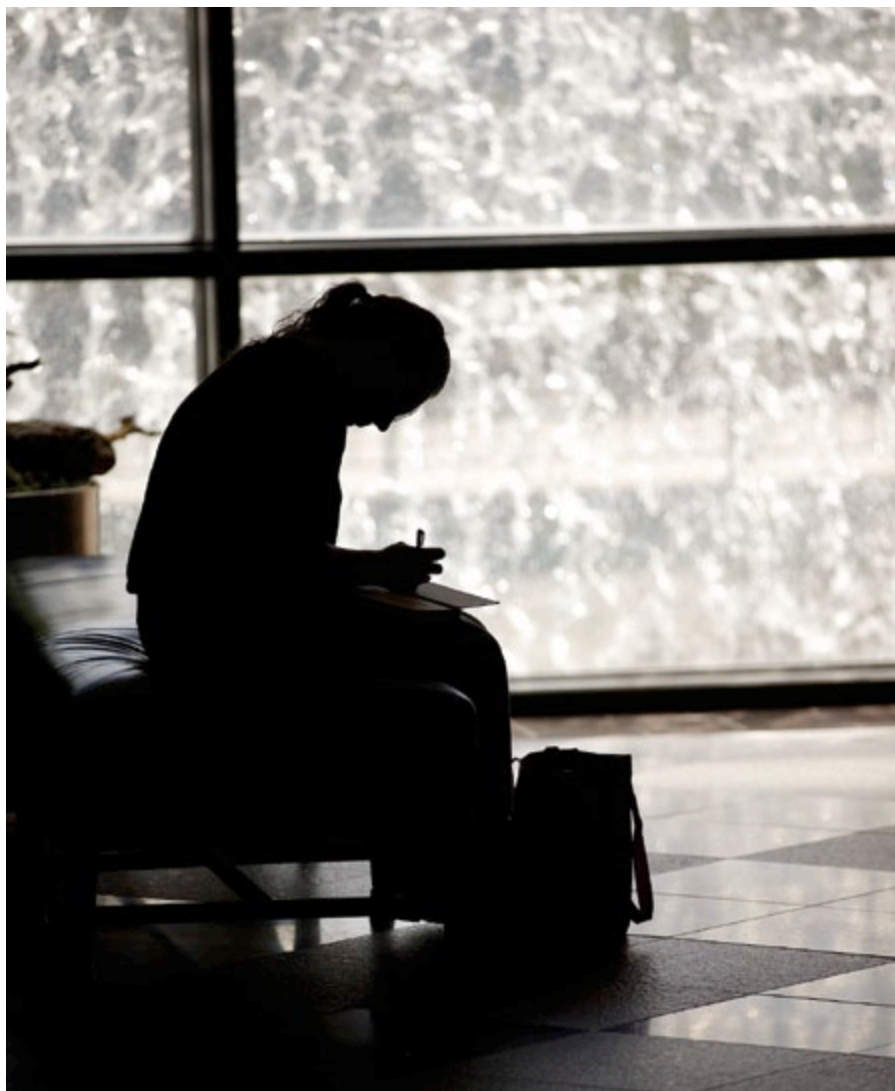
teitä muistamaan pyhien kirjoitusten kohtia ja periaatteita, joita ette edes ole tutkineet tai pohtineet. Kyetäksenne opettamaan evankeliumia menestyksekkäästi teillä täytyy olla elämässänne sekä evankeliumin sana että sen voima.

Alma ymmärsi nämä periaatteet, kun hän riemuisti Moosian pojista ja siitä, kuinka nämä opettivat Jumalan voimalla ja valtuudella. Me luemme:

”He olivat miehiä, joilla oli terve ymmärrys, ja he olivat tutkineet tarkoin kirjoituksia tunteakseen Jumalan sanan.

Mutta ei tässä ole kaikki; he olivat omistautuneet paljolle rukoukselle ja paastolle; sen tähden heillä oli – ilmoituksen henki.”⁷

Seuraavaksi, teidän täytyy kuunnella. Vanhin Jeffrey R. Holland opetti tätä periaatetta lähetyssaarnaajille. Laina vanhin Hollandin sanoja, mutta olen ottanut vapauden vaihtaa sanat *lähetyssaarnaaja* ja *tutkija* sanoihin

opettaja ja oppilas: ”Hetä sen velvollisuuden jälkeen, joka [opettajilla] on kuunnella Henkeä, tulee heidän velvollisuutensa kuunnella [oppilaita]. – – Jos kuuntelemme hengellisin korvin – –, [meidän oppilaamme] kertovat meille, mitä opetuksia heidän on tarpeen kuulla!”⁸

Vanhin Holland jatkoi: ”Suoraan sanoen [opettajat] keskittyvät yhä liikaa mukavan, samanlaisena toistuvan oppiaiheen sisällön esittämiseen, eivätkä keskity [oppilaisiinsa] yksilöinä.”⁸

Kun olette valmistautuneet itse ja valmistaneet oppiaiheenne parhaan kykynne mukaan, teidän täytyy olla halukkaita päästämään siitä irti. Kun hiljaisia Pyhän Hengen kehotuksia tulee, teillä täytyy olla rohkeutta laittaa suunnitelmanne ja muistiinpanonne

syryään ja mennä sinne, minne nuo kehotukset teitä vievät. Kun teette sen, antamanne opetus ei enää ole teidän opetustanne vaan siitä tulee Vapahtajan opetusta.

Kun pyhittäydyste evankeliumin mukaiselle elämälle määrätietoisemmin kuin koskaan aiemmin ja tutkutte pyhiä kirjoituksia ja vaalitte niitä sydämessänne, tuo sama Pyhä Henki, joka ilmoitti nämä sanat muinaisille apostoleille ja profeetoille, todistaa teille niiden totuudesta. Oikeastaan Pyhä Henki ilmoittaa ne teille uudestaan. Kun niin tapahtuu, teidän lukemanne sanat eivät ole enää ainoastaan Nefin tai Paavalin tai Alman sanoja, vaan niistä tulee teidän sanojanne. Sitten kun opettatte, Pyhä Henki voi palauttaa mieleenne kaiken. Tosiaankin, ”teille annetaan

tuona hetkenä, niin, tuossa silmänräpäyksessä, mitä teidän tulee sanoa”⁹. Kun niin tapahtuu, voitte huomata sanovanne jotakin, mitä ette olleet aikoneet sanoa. Sitten, jos kiinnitätte huomiota siihen, voitte oppia jotakin asioista, joita sanotte opettaessanne. Presidentti Marion G. Romney on sanonut: ”Tiedän aina, milloin opetan Pyhän Hengen innoituksella, koska opin aina jotakin siitä, mitä olen sanonut.”¹⁰ Muistakaa, että opettaja on myös oppilas.

Lopuksi, teidän täytyy omakohtaisesti todistaa opettamistanne asioista eikä vain olla oppikirjan tai muiden ihmisten ajatusten kaikuna. Kun kesittette itseänne Kristuksen sanoilla ja pyritte elämään evankeliumin mukaan määrätietoisemmin kuin koskaan aiemmin, Pyhä Henki ilmoittaa teille, että opettamanne asiat ovat totta. Tämä on ilmoituksen henki, ja tämä sama henki vie sanomanne niiden sydämeen, jotka toivovat sitä ja haluavat saada sen.

Päättäkäämme nyt samaan paikkaan, mistä aloitimme – pyhään lehtoon. Sen ansiosta, mitä tuona kuniina keväämunä jonkin aikaa sitten tapahtui, te olette oikeutettuja opettamaan Jumalan voimalla ja valtuudella. Tästä lausun vakavan ja henkilökohtaisen todistukseni. Jeesusken Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Room. 1:16.
2. OL 11:20.
3. Julkaisussa *Evankeliumin opettaminen Vapahtajan tavalla: Opas Tule ja seuraa minua* -oppiaineistoon nuorille, 2012, s. 2.
4. Ibid., s. 2.
5. Ks. OL 11:21.
6. Ks. 1. Tess. 1:5.
7. Alma 17:2–3.
8. ”The Divine Commission”, puhe uusien lähetysjohtajien seminaarissa, 26. kesäkuuta 2009, s. 7–8, kirkon historian kirjasto, kursivointi alkuperäisessä.
9. OL 100:6.
10. Julkaisussa Boyd K. Packer, *Teach Ye Diligently*, 1975, s. 304.

Vanhin Kevin S. Hamilton
seitsemänkymmenen koorumista

Pitäkää jatkuvasti kiinni

[Pitäkäämme] jatkuvasti kiinni rautakaiteesta, joka johtaa taivaallisen Isämme luo.

Isäni muisti sen päivän, jopa sen hetken, jolloin heidän perheensä – isä, äiti ja neljä lasta – jättivät kirkon, eikä moni heistä enää tässä elämässä palannut takaisin kirkkoon. Isäni oli 13-vuotias diakoni, ja siihen aikaan perheet kävivät pyhäkoulussa aamulla ja sitten sakramenttikokouksessa iltapäivällä. Eräänä kauniina kevätpäivänä, kun he olivat palanneet kotiin sunnuntaiaamun jumalanpalveluksesta ja syöneet keskipäivän perheaterian yhdessä, isäni äiti kääntyi isäni isän puoleen ja kysyi yksinkertaisesti: ”Kultaseni, pitäisikö meidän tänä iltapäivänä mielestäsi mennä sakramenttikokoukseen vai pitäisiköhän meidän viedä perhe ajelulle maaseudulle?”

Isäni mieleen ei ollut koskaan juolahtanut se ajatus, että sakramenttikokoukselle oli olemassa vaihtoehto, mutta hän ja hänen kolme teini-ikäistä sisarustaan havahtuivat kaikki kuuntelemaan tarkoin. Sen sunnuntai-iltapäivän ajelu maaseudulla oli luultavasti mukava perheen toiminta, mutta tuo pieni valinta muodosti alun uudensuunnitellulle suunnalle, joka johti isäni perheen lopulta erilaiselle tielle pois kirkosta ja sen suojasta, turvasta ja siunauksista.

Opetuksena niille meidän aikamme, jotka saattaisivat tuntea houkutusta valita erilaisen tien, Mormonin

kirjan profeetta Lehi kertoi perheelleen näystä, jossa hän näki ”lukematomat joukot ihmisiä, joista monet ponnistelivat eteenpäin päästäkseen polulle, joka johti puulle, jonka luona [hän seisoi].

Ja – – he tulivat ja alkoivat kulkea polkua, joka johti puulle.

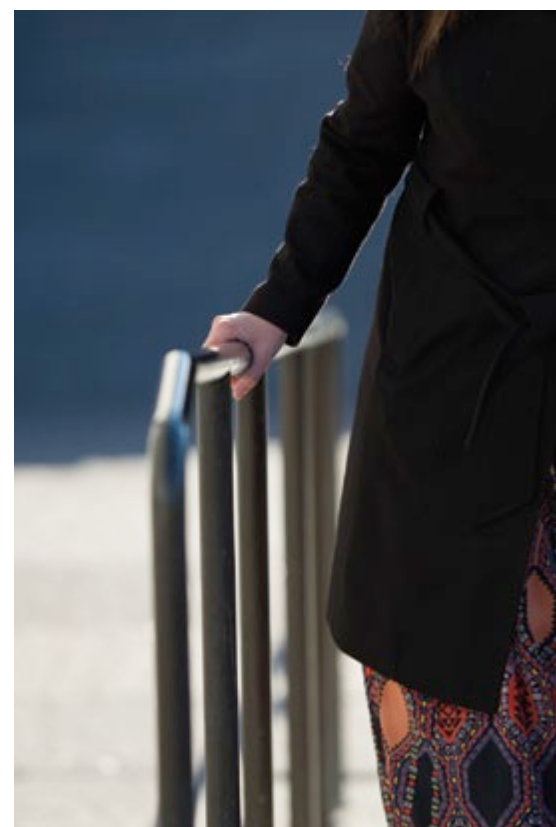
Ja – – nousi pimeyden sumu, – – tavattoman suuri pimeyden sumu, niin että ne, jotka olivat alkaneet kulkea polkua, eksyivät tieltä, niin että he kulkivat pois ja joutuivat hukkaan.”¹

Sitten Lehi näki toisen ryhmän, joka ponnisteli eteenpäin, ”ja he tulivat ja tarttuivat kiinni rautakaiteen päästä; ja he ponnistelivat eteenpäin pimeyden sumun läpi pitäen kiinni rautakaiteesta, kunnes he tulivat esiin ja nauttivat puun hedelmää”. Valitettavasti ”nautittuaan puun hedelmää he loivat katseensa ympärilleen ikään kuin olisivat olleet häpeissään”, koska suuressa ja avarassa rakennuksessa olevat ihmiset ”pilkkasivat ja osoittelivat sormellaan niitä, jotka olivat tulleet puulle ja olivat nauttimassa hedelmää”. Sitten nämä ihmiset ”lankesivat kielletyille poluille ja joutuivat hukkaan”.² He eivät kyenneet tai eivät kenties halunneet kestää loppuun asti.

Oli kuitenkin vielä kolmas ryhmä, joka paitsi onnistui pääsemään elämän

puun luo myös pysyi siellä lankeamatta pois. Pyhissä kirjoituksissa sanotaan heistä, että he ponnistelivat ”eteenpäin *pitäen jatkuvasti kiinni* rautakaiteesta, kunnes [he] tulivat perille ja lankesivat maahan ja nauttivat puun hedelmää”³. Rautakaide edusti tälle ryhmälle ainoaa turvaa ja varmuutta, jonka he pystyivät löytämään, ja he pitivät jatkuvasti kiinni siitä. He kieltäytyivät päästämästä irti jopa niin yksinkertaisen asian vuoksi kuin sunnuntain iltapäiväajelu maaseudulla.

Tästä ihmisryhmästä vanhin David A. Bednar on opettanut: ”Tärkeimmät sanat tässä jakeessa ovat ’pitäen jatkuvasti kiinni’ rautakaiteesta. – – Ehkäpä tämä kolmas ihmisryhmä luki *ja tutki ja etsi* Kristuksen sanoja *jatkuvasti*. – – Tämä on se ryhmä,

johon teidän ja minun pitäisi pyrkiä kuulumaan.”⁴

Ne meistä, jotka ovat Jumalan kirkon jäseniä tänä aikana, ovat luvanneet seurata Jeesusta Kristusta ja noudattaa Jumalan käskyjä. Kasteessa me lupasimme olla Vapahtajan todistajia⁵, auttaa heikkoja ja tarvitsevia⁶, pitää Jumalan käskyt ja tehdä tarvittaessa parannuksen, sillä apostoli Paavali on opettanut: ”Kaikki ovat tehneet syntiä ja ovat vailla Jumalan kirkkautta.”⁷

Joka viikko meillä on tilaisuus osallistua sakramenttikokoukseen, jossa voimme uudistaa nämä lupaukset nauttimalla sakramenttitoimituksen leipää ja vettä. Tämä yksinkertainen teko sallii meidän jälleen kerran sitoutua seuraamaan Jeesusta Kristusta ja tekemään parannuksen niissä asioissa, joissa emme ole onnistuneet. Jumalan lupaus vuorostaan meille on Hänen Henkensä suoma johdatus ja varjelus.

Saarnatkaa minun evankeliumiani -oppaan mukaan lähetyssaarnaajamme opettavat, että voimme saada ilmoitusta ja todistuksen, kun osallistumme sunnuntaisin kirkon kokouksiimme: ”Kun käymme kirkon kokouksissa ja palvelemme yhdessä Jumalaa, me vahvistamme toisiamme. Saamme uutta voimaa ollessamme

yhdessä ystävien ja perheen kanssa. Uskomme vahvistuu, kun tutkimme pyhiä kirjoituksia ja opimme lisää palautetusta evankeliumista.”⁸

Joku saattaa kysyä, miksi meillä on kolme eri kokousta sunnuntaisin ja miksi niitä jokaista tarvitaan. Tarkastelkaamme lyhyesti näitä kolmea kokousta:

- Sakramenttikokous tarjoaa tilaisuuden osallistua sakramenttitoimitukseen. Me uudistamme liittomme, saamme lisääntyvässä määrin Henkeä ja lisäksi siunauksen saada opetusta ja ylennystä Pyhältä Hengeltä.
- Pyhäkoulussa saamme ”opettaa [toisillemme] valtakunnan oppia”⁹, jotta kaikki ”rakentuvat ja riemuitsevat yhdessä”¹⁰. Saamme suurta voimaa ja henkilökohtaista rauhaa, kun ymmärrämme palautetun evankeliumin oppeja.
- Pappeskokoukset ovat miehille ja nuorille miehille aikaa oppia velvollisuutensa¹¹ ja ”saada täydellisempää opetusta”¹², ja Apuyhdistyksen kokoukset tarjoavat kirkon naisille tilaisuuden lisätä uskoa, vahvistaa perheitä ja koteja sekä auttaa apua tarvitsevia¹³.

Samoin nuorilla naisillamme ja lapsillamme on omat kokouksensa ja luokkansa, joissa heille opetetaan evankeliumia heidän valmistautuessaan tärkeisiin tehtäviin, jotka heitä odottavat. Jokaisessa näistä ainutlaatuisista mutta toisiinsa liittyvistä kokouksista me opimme oppia, tunnemme Hengen ja palvelemme toisiamme. Vaikka etäisyydet, matkakustannukset tai terveys saattavat aiheuttaa poikkeuksia, meidän tulee pyrkiä osallistumaan kaikkiin sunnuntaikokouksiimme. Lupaamme, että jumalanpalvelus sunnuntaikokoustemme kolmituntisessa aikataulussa tuo suuren ilon ja rauhan siunauksia.

Meidän perheemme on sitoutunut osallistumaan kaikkiin sunnuntaikokouksiimme. Olemme huomanneet, että se vahvistaa uskoamme ja syventää ymmärrystämme evankeliumista. Olemme oppineet, että päätöksemme osallistua kirkon kokouksiimme tuntuu meistä hyvältä etenkin kun palaamme kotiimme ja jatkamme edelleen leppöpäivän pyhittämistä. Osallistumme kaikkiin sunnuntaikokouksiimme jopa silloin kun olemme lomalla tai matkoilla. Yksi tyttäristämme kirjoitti äskettäin kertoakseen, että hän oli ollut kirkossa eräässä kaupungissa, jossa

hän oli käymässä, ja lisäsi sitten: ”Kyllä, isä, minä osallistuin kaikkiin kolmeen sunnuntaikokoukseen.” Me tiedämme, että tämä vanhurskas päätös on hänelle siunaukseksi.

Meidän kunkin on tehtävä monia valintoja siinä, kuinka pyhitämme lepopäivän. Aina on jotakin ”hyvää” toimintaa, joka voidaan ja joka tulee uhrata sen paremman valinnan vuoksi, että menemme kirkon kokouksiin. Se on itse asiassa yksi niistä keinoista, joilla vastustaja pettää meidän sielumme ja eksyttää meidät varovasti pois¹⁴. Hän käyttää ”hyviä” toimintoja ”parempien” ja jopa ”parhaiden” toimintojen korvikkeena.¹⁵

Se, että pidämme jatkuvasti kiinni rautakaiteesta, tarkoittaa, että me osallistumme sunnuntaikokouksiimme aina kun se on mahdollista: sakramenttikokoukseen, pyhäkouluun ja pappeuskokoukseen tai Apuyhdistyksen kokoukseen. Lapsemme ja nuoremme osallistuvat omiin kokouksiinsa Alkeisyhdistyksessä, Nuorissa Miehistä ja Nuorissa Naisissa. Meidän ei pitäisi koskaan poimia tai valita, mihin kokouksiin osallistumme. Me pidämme yksinkertaisesti kiinni Jumalan sanasta palvelemalla Häntä ja osallistumalla lepopäivän kokouksiimme.

Pitäminen jatkuvasti kiinni rautakaiteesta tarkoittaa, että me pyrimme pitämään kaikki Jumalan käskyt, rukoilemaan päivittäin yksin ja perheen kanssa ja tutkimaan pyhiä kirjoituksia päivittäin.

Pitäminen jatkuvasti kiinni on osa Kristuksen oppia, kuten opetetaan Mormonin kirjassa. Me osoitamme uskoa Jeesuskeeseen Kristukseen, teemme parannuksen synneistämme, muutamme sydämemme, ja sitten seuraamme Häntä kasteen vesiin ja saamme Pyhän Hengen vahvistavan lahjan, joka palvelee oppaana ja lohduttajana. Ja sitten, kuten Nefi opetti,

me ponnistelemme eteenpäin kestiten itseämme Kristuksen sanalla aivan elämämme loppuun asti.¹⁶

Veljeni ja sisareni, me olemme liittokansaa. Me teemme liittoja ja pidämme ne auliisti, ja luvattu siunaus on, että me saamme kaiken, mitä Isällä on¹⁷. Kun pidämme jatkuvasti kiinni rautakaiteesta pitämällä liittomme, me vahvistumme vastustamaan maailman kiusauksia ja vaaroja. Me kykenemme suunnistamaan halki tämän kuolevaisen elämän kaikkine sen haasteineen, kunnes me tosiaan saavutamme puun, jonka hedelmä on ”kaikkia muita hedelmiä kallisarvoisempaa ja haluttavampaa”¹⁸.

Isälläni oli onni mennä naimisiin hyvän naisen kanssa, joka kannusti häntä palaamaan nuoruutensa kirkkoon ja aloittamaan jälleen edistymisen polulla. Heidän uskollinen elämänsä on siunannut kaikkia heidän lapsiaan, lastenlapsia seuraavassa sukupolvessa ja nyt lastenlasten lapsia.

Aivan kuten yksinkertaisella valinnalla osallistua tai olla osallistumatta yhteen heidän lepopäivän jumalanpalveluskokouksistaan oli merkittävä vaikutus isovanhempien perheen elämään, meidän päivittäiset päätöksemme vaikuttavat elämäämme

merkittävin tavoin. Näennäisen pienellä valinnalla kuten sillä, mennäkö sakramenttikokoukseen vai ei, voi olla kauaskantoisia, jopa iankaikkisia seurauksia.

Päätäkäämme olla ahkeria ja saada ne suuret siunaukset ja se suoja, jotka koituvat yhteen kokoontumisesta ja liittojen pitämisestä. Rukoukseni on, että pitäisimme jatkuvasti kiinni rautakaiteesta, joka johtaa taivaallisen Isämme luo. Jeesuskeeseen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Nefi 8:21–23.
1. Nefi 8:24–28.
1. Nefi 8:30, kursivointi lisätty.
- ”Elävän veden varanto”, kirkon koululaitoksen takkavalkeilta, 4. helmikuuta 2007, s. 8–9; speeches.byu.edu.
- Ks. Moosia 18:9.
- Ks. OL 81:5.
- Room. 3:23.
- Saarnatkaa minun evankeliumiani – lähetystyöpalvelun opas*, 2005, s. 74.
- OL 88:77.
- OL 50:22.
- Ks. OL 107:99.
- OL 88:78.
- Ks. *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 2010, 9.1.1.
- Ks. 2. Nefi 28:21.
- Ks. Dallin H. Oaks, ”Hyvä, parempi, paras”, *Liahona*, marraskuu 2007, s. 104–108.
- Ks. 2. Nefi 31:20.
- Ks. OL 84:38.
1. Nefi 15:36.

Vanhin Adrián Ochoa
seitsemänkymmenen koorumista

Katsokaa ylöspäin

Nyt on aika katsoa totuuden Lähteeseen ja varmistaa, että todistuksemme on vahva.

Kun olin 8-vuotias, minut ja kaksi serkkuani lähetettiin läheiseen kaupunkiin tekemään parin viikon ruokaostokset. Jälkikäteen ajatellen minua hämmästyttää se, kuinka paljon isoäitini, tätini ja setäni luottivat meihin. Aamuinen taivas oli kirkas ja loistava, kun pieni kolmen hevosen karavaanimme lähti matkaan.

Keskellä preeriaa saimme nerokkaan ajatuksen, että meidän pitäisi laskeutua hevosten selästä ja pelata marmorikuulilla. Niin sitten teimme – pitkän aikaa. Olimme niin uppoutuneita peliimme, ettemme nähneet ”aikojen merkkejä” yllämme, kun tummat pilvet peittivät taivaan. Siinä vaiheessa kun tajusimme, mitä oli tapahtumassa, emme ehtineet edes nousta hevostemme selkään. Kova sade ja rakeet iskivät meihin niin kovaa, ettemme keksineet muuta kuin ottaa hevosilta satulat pois ja suojautua pienten satulapeitteiden alle.

Ilman hevosia, märkinä ja kylmissämme me jatkoimme matkaamme yrittäen nyt liikkua mahdollisimman nopeasti. Lähestyessämme määränpäättämme näimme, että leveä katu, joka vei kaupunkiin, oli tulvan alla ja kuin joki, joka tuli meitä kohti. Nyt ainoa vaihtoehtomme oli pudottaa peitteemme ja kiivetä kaupunkia ympäröivän piikkilanka-aidan ylitse. Oli

myöhä ilta, kun me väsyneinä, kipeinä ja läpimärkinä etsimme suojaa ensimmäisestä talosta, jonka näimme, kun tulimme kaupunkiin. Talossa asuva hyvä nuori perhe kuivatteli meidät, syötti meille herkullisia papuburritoja ja laittoi meidät sitten nukkumaan huoneeseen, jossa saimme olla keskenämme. Huomasimme pian, että tuossa huoneessa oli tasainen maa-lattia, joten saimme toisen nerokkaan idean. Me piirsimme lattiaan ympyrän ja jatkoimme marmorikuulapeliämme, kunnes vaivuimme lattialle uneen.

Lapsina me ajattelimme vain itseämme. Me emme ajatelleet kertaakaan niitä rakkaita, jotka etsivät meitä epätoivoisesti kotona – jos olisimme ajatelleet, emme olisi koskaan lykanneet matkaamme niin turhan ajanvietteen takia. Ja jos olisimme olleet viisaampia, olisimme katsoneet taivaalle, havainneet sinne muodostuvat pilvet ja lisänneet vauhtiamme pysyäksemme myrskyn edellä. Nyt kun minulla on vähän enemmän kokemusta, muistutan aina itseäni: ”Älä unohda katsoa ylöspäin.”

Kokemukseni serkkujeni kanssa opetti minua kiinnittämään huomiota aikamme merkkeihin. Me elämme myrskyisiä, vaarallisia aikoja, joita Paavali kuvasi: ”Silloin ihmiset rakastavat vain itseään, – – ovat vanhemmilleen

tottelemattomia, – – kiittämättömiä, jumalattomia, – – panettelevia, väkivaltaisia – –. He rakastavat enemmän nautintoja kuin Jumalaa.” (2. Tim. 3:2–4.)

Puhuen näistä ajoista vanhin Dallin H. Oaks on sanonut: ”Meidän täytyy valmistautua sekä ajallisesti että hengellisesti. – – Ja se valmistautuminen, joka todennäköisimmin laiminlyödään, on se vähemmän näkyvä ja vaikeampi – hengellinen valmistautuminen.” (”Valmistautuminen toista tulemistä varten”, *Liahona*, toukokuu 2004, s. 9.) Toisin sanoen, älkää unohdako katsoa ylöspäin.

Ottaen huomioon hengellisen valmistautumisen kiireellisen tarpeen tällaisen vaaran aikana haluan esittää varoituksen sanan yhdestä erittäin voimakkaasta aikojen merkistä. Työelämäni johti minut teknologian eturiviin, joten tunnistan sen arvon, erityisesti viestinnässä. Sormiemme ulottuvilla on nyt hyvin paljon ihmistietoutta. Mutta internet on myös täynnä paljon sellaista, mikä on saastaista ja harhaanjohtavaa. Teknologia on lisännyt sananvapauttamme, mutta se antaa epäpätevälle blogikirjoittajalle myös virheellistä uskottavuutta blogimerkkien katselijoiden määrän perusteella. Siksi nyt, enemmän kuin koskaan, meidän tulee muistaa tämä iankaikkinen periaate: ”Hedelmistä te siis tunnette heidät” (Matt. 7:20).

Varoitan teitä aivan erityisesti katselemasta saastaisia kuvia tai kiinnittämästä huomiotaan niihin, jotka perättömästi syyttävät Kristusta ja profeetta Joseph Smithiä. Molemmilla teoilla on sama seuraus: Pyhän Hengen ja Hänen suojaavan, voimia antavan voimansa menettäminen. Siitä seuraa aina paheita ja murhetta.

Rakkaat veljeni ja sisareni, jos satutte ikinä törmäämään johonkin sellaiseen, mikä saa teidät kyseenalaiseksi todistuksenne evankeliumista,

Brasília, Brasília

pyydän teitä hartaasti katsomaan ylöspäin. Luottakaa kaiken viisauden ja totuuden Lähteeseen. Ravitkaa uskoanne ja todistustanne Jumalan sanalla. Maailmassa on niitä, jotka pyrkivät horjuttamaan uskoanne sekoittamalla valheita puolitotuuksiin. Siksi on ehdottoman tärkeää, että pysytte jatkuvasti kelvollisina saamaan Hengen johdatusta. Pyhän Hengen kumppanuus ei ole vain miellyttävä mukavuus – se on välttämätöntä hengelliselle eloonjäämisellenne. Jos ette vaali Kristuksen sanoja ja kuuntele tarkasti Hengen ohjausta, teidät eksytetään (ks. JS–M 37). Meidän täytyy tehdä näitä asioita.

Sekä Jeesus Kristus, joka oli täydellinen, että Joseph Smith, joka myönsi olevansa epätäydellinen, surmattiin, koska ne, jotka eivät hyväksyneet heidän todistustaan, syyttivät heitä perättömästi. Kuinka me voimme tietää, että heidän todistuksensa on tosi – että Jeesus Kristus on Jumalan Poika ja että Joseph Smith on tosi profeetta?

”Hedelmistä te siis tunnette heidät.” Voiko hyvä hedelmä kasvaa huonosta puusta? Minä tiedän itse, että Lunastajani on antanut anteeksi syntini ja vapauttanut minut henkilökohtaisesta taakastani sellaisen onnen tilaan, jota en tiennyt olevan olemassa. Ja minä tiedän itse, että Joseph Smith oli profeetta, koska olen ottanut käyttöön Mormonin kirjassa olevan yksinkertaisen lupauksen: ”[Kysykää] Jumalalta, iankaikkiselta Isältä, Kristuksen

nimessä” (Moroni 10:4). Yksinkertaisesti sanottuna: katsokaa ylöspäin.

On joitakuuta, jotka saattaisivat väittää, että uskoakseen Kristuksen ylösnousemukseen tai Hänen palautetun evankeliuminsa totuudenmukaisuuteen ihminen tarvitsee fyysisiä todisteita. Heille minä lainaan Alman sanoja Korihorille, joka yritti taivutella muita olemaan uskomatta: ”Sinä olet saanut merkkejä kyllin; tahdotko panna Jumalasi koetukselle? Tahdotko sanoa: Näytä minulle merkki, kun sinulla on kaikkien näiden veljesi ja myös kaikkien pyhien profeettojen todistus? Kirjoitukset on pantu eteesi.” (Alma 30:44.)

Sinä ja minä olemme eläviä todisteita Vapahtajan lunastavasta voimasta. Me olemme eläviä todisteita profeetta Joseph Smithin palvelutehtävästä ja niiden ensimmäisten pyhien uskollisuudesta, jotka pysyivät vahvana todistuksessaan. Jeesuksen Kristuksen kirkko on nyt laajennut joka puolelle maailmaa ja kasvaa enemmän kuin koskaan – sen hyväksyvät, kuten Kristuksen aikana, nöyrät ihmiset, joiden ei tarvitse nähdä ja koskettaa uskoakseen.

Kukaan ei tiedä, milloin Herra tulee jälleen. Mutta vaaralliset ajat ovat nyt käsillä. Nyt on aika katsoa totuuden Lähteeseen ja varmistaa, että todistuksemme on vahva.

Palatakseni kertomukseeni, serkkuni ja minä heräsimme aamulla siihen, että aurinko loisti kirkaasti ja taivas oli kaunis. Eräs mies koputti oveen etsien kolmea hukassa olevaa poikaa. Hän

laittoi meidät hevosten selkään, ja me lähdimme kotimatkalle saman pree-rian halki. En koskaan unohda, mitä näimme matkallamme kotiin – suuren joukon ihmisiä, jotka olivat etsineet meitä läpi yön, ja heidän traktorinsa ja kuorma-autonsa olivat juuttuneet liejuun. He olivat löytäneet satulan sieltä ja hevosen täältä, ja kun he näkivät meidät palaamassa kotiin, tunsin heidän helpotuksensa ja rakkautensa. Kaupungin portilla meitä odotti monia ihmisiä, ja heidän kaikkien edessä olivat rakastava isoäitini ja setäni ja tätini. He halusivat meitä ja itkivät ikionnellisina siitä, että olivat löytäneet hukassa olleet lapsensa. Mikä suurenmoinen muistutus tämä on minulle siitä, että rakastava taivaallinen Isämme on tietoinen meistä. Hän odottaa innokkaasti meidän paluutamme kotiin.

Niin, merkkejä myrskyjen nousemisesta on joka puolella ympärillämme. Katsokaamme ylöspäin ja valmistautukaamme. Vahvassa todistuksessa on turvaa. Vaalikaamme ja vahvista-kaamme todistustamme joka päivä.

Minä tiedän, että me voimme elää yhdessä perheemme kanssa iankaikkisesti, että rakastava taivaallinen Isämme odottaa meitä, lapsiaan, käsi-vartensa ojennettuina. Minä tiedän, että Jeesus Kristus, meidän Pelastajamme, elää. Kuten ei Pietarille, minullekaan sitä ei ilmoittanut liha tai veri, vaan minun Isäni, joka on taivaissa (ks. Matt. 16:15–19). Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

Vanhin Terence M. Vinson
seitsemänkymmenen koorumista

Lähemmäksi Jumalaa

Meidän Vapahtajamme haluaa meidän todella rakastavan Häntä niin paljon, että haluamme mukauttaa oman tahtomme Hänen tahtoonsa.

Kuusivuotiaan tyttärenpoikamme Olin, joka kutsuu minua helästi papiksi, piti hakea jotakin autosta. Hänen isänsä oli sisällä talossa, ja kun Oli lähestyi autoa, isä avasi Olin tietämättä auton etälukituksen ja lukitsi sen taas, kun poika oli valmis. Sitten Oli juoksi sisään leveästi hymyillen!

Koko perhe kysyi häneltä: ”Miten sait auton lukitun oven auki ja uudelleen lukkoon?” Hän vain hymyili.

Tyttäreemme, hänen äitinsä, sanoi: ”Ehkä toimit kuten papi – ehkä sinulla on taikavoimia kuten hänellä!”

Kun sama tapahtui uudelleen hetken kuluttua, hän vastasi myöhempiin kysymyksiin uusista kyvyistään: ”Se on ihmeellistä! Se johtuu varmaan siitä, että papi rakastaa minua ja on yksi parhaista ystäväistäni ja huolehtii minusta!”

Minua on siunattu tiedolla todella ihmeellisistä asioista, jotka ovat tapahuneet uskollisten pyhien elämässä Afrikassa, Papua-Uudessa-Guineassa, Australiassa, Uudessa-Seelannissa ja Tyynenmeren saarilla. Olen samaa mieltä kuin Oli. Luulen sen johtuvan siitä, että nuo uskolliset ihmiset tuntevat taivaan Isää ja Vapahtajaa kohtaan samaa kuin Oli tuntee minua kohtaan. He rakastavat Jumalaa läheisenä

ystävänään, ja Hän huolehtii heistä.

Tämän kirkon jäsenillä on oikeus saada hengellinen todistus, jonka monet saavatkin, ja tehdä pyhiä liittoja seurata Herraa. Siitä huolimatta jotkut lähestyvät Häntä ja toiset eivät. Kumppaan ryhmään sinä kuulut?

Jumalan tulee olla maailmankaikkeutemme keskus – huomiomme kirjaimellinen keskipiste. Onko Hän? Onko Hän joskus kaukana sydämemme ajatuksista ja aikeista? (Ks. Moosia 5:13.) Huomatkaa, että eivät ainoastaan sydämemme ajatukset vaan myös ”aiheet” ovat tärkeitä. Kuinka käyttäytymisemme ja toimintamme kuvastavat aikeidemme nuhteettomuutta?

Ollessaan 16-vuotias poikamme Ben puhui vaarnakonferenssissa ja kysyi: ”Miltä teistä tuntuisi, jos joku lupaisi teille jotakin joka viikko eikä koskaan pitäisi lupausta?” Hän jatkoi: ”Otammeko vakavasti lupauksen, jonka teemme nauttiessamme sakramentin ja luvattessamme pitää Hänen käskynsä ja muistaa Hänet aina?”

Herra antaa meille tapoja muistaa Hänet ja Hänen tukea antavat voimansa. Yksi niistä tavoista on meidän kaikkien yhteinen osa – vastoinkäymiset (ks. Alma 32:6). Kun muistelen kohtaamiani koettelemuksia, on

selvää, että ne ovat saaneet minussa aikaan kasvua, ymmärtämystä ja myötätuntoa. Ne ovat vetäneet minua lähemmäksi taivaallista Isääni ja Hänen Poikaansa sydämeeni painuneiden jalostavien kokemusten myötä.

Herran johdatus ja neuvot ovat välttämättömiä. Hän auttoi uskollista Jeredin veljeä ratkaisemalla toisen tämän kahdesta haasteesta, kun Hän kertoi, kuinka tämän uskollisesti rakentamiin laivoihin saataisiin raitista ilmaa (ks. Et. 2:20). Mutta selvästikin Herra paitsi jätti haasteen valon hankkimisesta tilapäisesti ratkaisematta myös teki sitten selväksi, että Hän, Herra, sallisi kuritukset ja koettelemukset, joiden takia haasteen ratkaiseminen oli välttämätöntä. Hän olisi se, joka lähettäisi tuulet, sateet ja vedenpaljoudet (ks. Et. 2:23–24).

Miksi Hän tekee niin? Ja miksi Hän varoittaa ketään meistä kehottamalla siirtymään pois vaaran lähteeltä, kun Hän voisi yksinkertaisesti pysäyttää vaarallisen tapahtuman? Presidentti Wilford Woodruff kertoi saaneensa

hengellisen kehotuksen siirtää vau-
nuja, joissa hän, hänen vaimonsa ja
lapsensa nukkuivat, ja sai todeta, että
pian sen jälkeen pyörretuuli kiskoi
juuriltaan ison puun ja pudotti sen
juuri siihen, missä vaunut olivat olleet
(ks. *Kirkon presidenttien opetuksia:*
Wilford Woodruff, 2004, s. 48).

Näissä molemmissa tapauksissa
säätä olisi voitu muuttaa vaaran
poistamiseksi. Mutta kysymys on
tästä: sen sijaan että Herra ratkaisisi
ongelman itse, Hän haluaa meidän
saavan uskoa, joka auttaa meitä
turvautumaan Häneen ongelmienne
ratkaisemisessa ja luottamaan Häneen.
Silloin voimme tuntea Hänen rakkau-
tensa jatkuvammin, voimakkaammin,
selvemmin ja henkilökohtaisemmin.
Me tulemme yhdeksi Hänessä, ja
meistä voi tulla Hänen kaltaisiaan.
Hänen päämääränään on, että meistä
tulee Hänen kaltaisiaan. Itse asiassa se
on Hänen kirkkautensa ja työnsä (ks.
Moos. 1:39).

Eräs nuori poika yritti tasoittaa
kotitalonsa takana olevaa maata voi-
dakseen leikkiä siellä autoillaan. Iso
kivi esti hänen työtään. Poika työnsi ja
kiskoi kaikkiin voimin, mutta vaikka hän
kuinka yritti, kivi ei hievahtanutkaan.

Hänen isänsä katseli jonkin aikaa,
tuli sitten pojan luokse ja sanoi: ”Sinun
on käytettävä kaikkia voimiasi näin
ison kiven siirtämiseksi.”

Poika vastasi: ”Minä olen käyttänyt
kaikkia voimiani!”

Hänen isänsä huomautti hänelle:
”Etkä ole. Et ole vielä saanut apua
minulta!”

Sitten he kumartuivat yhdessä ja
siirsivät kiven vaivattomasti.

Myös ystäväni Vaiba Romen –
Papua-Uuden-Guinean ensimmäisen
vaaranjohtajan – isää oli opetettu,
että hän voisi kääntyä taivaallisen
Isänsä puoleen hädän hetkellä. Hän
ja muut kyläläiset saattoivat pysyä

Colleyville, Texas, Yhdysvallat

hengissä vain kasvattamansa viljan
turvin. Eräänä päivänä hän sytytti
tulen raivatakseen kulottamalla osuu-
tensa kylän pellostä kylvökuntoon.
Mutta tulen sytyttämistä oli edeltänyt
pitkä kuuma jakso, ja kasvillisuus oli
rutikuivaa. Niinpä hänen tulensa levisi
samalla tavoin kuin presidentti Monso-
nin nuotion tuli, jota profeettamme itse
kuvaili viime yleiskonferenssissa (ks.
”Kuuliaisuus tuo siunauksia”, *Liahona*,
toukokuu 2013, s. 89–90). Tuli levisi
ruohikkoon ja pensaikkoon, ja hänen
poikansa sanoja lainaten, syntyi ”iso
tulihirviö”. Hän pelkäsi muita kylä-
läisiä ja heidän satojensa mahdollista
menetystä. Jos sadot menetettäisiin,
hän joutuisi kylän oikeuteen. Kun hän
ei pystynyt sammuttamaan tulta, hän
muisti Herran.

Nyt lainaan hänen poikaansa,
ystävääni: ”Hän polvistui mäellä pen-
saikkoon ja alkoi rukoilla, että taivaan
Isä pysäyttäisi tulen. Äkkiä iso musta
pilvi ilmestyi sen paikan ylle, missä
hän rukoili, ja satoi todella rankasti –
mutta vain siellä, missä tuli paloi. Kun
hän katseli ympärilleen, taivas oli sees-
kaikkialla muualla paitsi siellä, missä
liekit loimusivat. Hän ei ollut uskoa,
että Herra vastaisi hänen kaltaiselleen

yksinkertaiselle miehelle, ja hän
polvistui uudelleen maahan ja itki
kuin lapsi. Hän sanoi, että se oli mitä
suloinin tunne” (ks. Alma 36:3).

Meidän Vapahtajamme haluaa
meidän todella rakastavan Häntä niin
paljon, että haluamme mukauttaa
oman tahtomme Hänen tahtoonsa.
Silloin voimme tuntea Hänen rakkau-
tensa ja kirkkautensa. Silloin Hän voi
siunata meitä niin kuin Hän haluaa.
Näin tapahtui Nefille, Helamanin
pojalle, joka saavutti Herran varaukset-
toman luottamuksen ja jota Herra voi
sen tähden siunata kaikella, mitä tämä
pyysi (ks. Hel. 10:4–5).

Yann Martelin kuvitteellisessa
kirjassa *Piin elämä* sankari lausuu tun-
teensa Kristuksesta: ”Minä en saanut
Poikaa mielestäni. Enkä saa vieläkään.
Ajattelin häntä kolme kokonaista päi-
vää. Mitä enemmän hän minua vaivasi,
sitä vähemmän pystyin karkottamaan
hänet ajatuksistani. Ja mitä enemmän
häneistä kuulin, sitä vähemmän pystyin
luopumaan hänestä.” (2001, suom.
Helene Bützow, 2003, s. 84.)

Juuri näin minä tunnen Vapah-
tajaa kohtaan. Hän on aina lähellä,
varsinkin pyhissä paikoissa ja hädän
hetkinä, ja joskus, kun sitä kaikkein

vähiten odotan, melkein tunnen Hänen taputtavan minua olkapäälle, jotta tietäisin, että Hän rakastaa minua. Voin maksaa tämän rakkauden takaisin omalla epätäydellisellä tavallani antamalla Hänelle sydämeni (ks. OL 64:22, 34).

Vain muutama kuukausi sitten tapasin vanhin Jeffrey R. Hollandin, kun hän sijoitti lähetysaarnajia näiden lähetyskentille. Lähtiessämme hän odotti minua, ja kävellessämme hän kietoi käsivartensa harteilleni. Mainitsin hänelle, että hän oli tehnyt kerran samoin Australiassa. Hän sanoi: ”Teen niin, koska minä rakastan sinua!” Ja tiesin, että se oli totta.

Uskon, että jos meillä olisi etuoikeus kulkea fyysisesti Vapahtajan kanssa, me tuntisimme Hänen kietovan käsivartensa harteillemme juuri noin. Kuten opetuslapsilla matkalla Emmaukseen, sydämemme hehkuisi innosta (ks. Luuk. 24:32). Hänen sanomansa on tämä: ”Tulkaa, niin näette” (Joh. 1:39). Se on henkilökohtainen, vetoava ja hyväksyvä kutsu kulkea Hänen käsivartensa harteillamme.

Olkaamme yhtä luottavaisia kuin Enos lyhyen mutta syvällisen kirjansa viimeisessä jakeessa: ”Minä riemuitsen siitä päivästä, jolloin kuolevainen ruumiini pukeutuu kuolemattomuuteen ja seisoo hänen edessään; silloin minä näen iloiten hänen kasvonsa, ja hän sanoo minulle: Tule minun luokseni, sinä siunattu, sinulle on sija valmistettuna minun Isäni huoneissa.” (En. 27.)

Monien kokemusten ja saamienei Hengen todistusten tähden todistan teille ehdottoman varmana, että Jumala elää. Tunnen Hänen rakkautensa. Se on mitä suloisin tunne. Tehkäämme kaikki tarpeellinen mukauttaaksemme oma tahtomme Hänen tahtoonsa ja todella rakastaaksemme Häntä. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Vanhin Russell M. Nelson
kahdentoista apostolin koorumista

Iankaikkisia päätöksiä

Se, että käytätte viisaasti vapauttanne tehdä omat päätöksenne, on äärimmäisen tärkeää hengelliselle kehityksellenne nyt ja iankaikkisuudessa.

Rakkaat veljeni ja sisareni, jokainen päivä on päätösten päivä. Presidentti Thomas S. Monson on opettanut meille, että ”päätökset ratkaisevat kohtalon”¹. Se, että käytätte viisaasti vapauttanne tehdä omat päätöksenne, on äärimmäisen tärkeää hengelliselle kehityksellenne nyt ja iankaikkisuudessa. Ette koskaan ole liian nuoria oppimaan tai liian vanhoja muuttamaan. Halunne oppia ja muuttua juontuu Jumalan teihin juurruttamasta pyrkimyksestä iankaikkiseen edistymiseen.² Jokainen päivä suo tilaisuuksia tehdä iankaikkisia päätöksiä.

Me olemme iankaikkisia olentoja – taivaallisten vanhempien henkilapsia. Raamatussa kerrotaan: ”Ja Jumala loi ihmisen kuvakseen, – mieheksi ja naiseksi hän loi heidät.”³ Kuulin äskettäin lasten kuoron laulavan rakastetun laulun ”Oon lapsi Jumalan”⁴. Ihmettelin: ”Miksi en ole kuullut äitien tai uskollisten isien esittävän tätä laulua useammin?” Emmekö me *kaikki* ole Jumalan lapsia? Itse asiassa kukaan meistä ei voi *koskaan lakata* olemasta Jumalan lapsi!

Meidän Jumalan lasten tulee rakastaa Jumalaa koko sydämeistämme ja sielustamme, vieläkin enemmän kuin rakastamme maanpäällisiä

vanhempiamme.⁵ Meidän tulee rakastaa lähimmäisiämme veljinä ja sisarina. Mitkään muut käskyt eivät ole suurempia kuin nämä.⁶ Ja meidän tulee aina kunnioittaa ihmiselämän arvoa sen kaikissa eri vaiheissa.

Pyhissä kirjoituksissa opetetaan, että ruumis ja henki ovat ihmisen sielu.⁷ Kaksitahoisena olentona jokainen teistä voi kiittää Jumalaa Hänen antamastaan mittaamattoman arvokkaasta ruumiin ja hengen lahjasta.

Ihmisruumis

Lääkäri ammattissa toimimani vuodet antoivat minulle syvän kunnioituksen ihmisruumista kohtaan. Se on Jumalan luoma lahja teille, ja se on kertakaikkisen hämmästyttävä! Ajatella silmiänne, jotka näkevät, ja korvia, jotka kuulevat, ja sormia, jotka voivat tunnustella kaikkia ympärillänne olevia ihmeellisiä asioita. Aivojenne ansiosta voitte oppia, ajatella ja tehdä päätelmiä. Sydämenne pumppaa verta yöt ja päivät väsymättä, melkein pä huomaamattanne.⁸

Kehonne suojelee itseään. Kivun tunteminen varoittaa siitä, että jotakin on vialla ja se vaatii huomiota. Aika ajoin ilmaantuu tartuntatauteja, ja kun niin käy, muodostuu vasta-aineita, jotka lisäävät vastustuskykyänne

tulevia tartuntoja vastaan.

Kehonne korjaa itseään. Haavat ja mustelmat paranevat. Murtuneista luista tulee jälleen vahvoja. Olen maininnut vain pienen osan kehonne monista hämmästyttävistä Jumalan antamista ominaisuuksista.

Silti vaikuttaa siltä, että jos ei jokaisessa ihmisessä niin ainakin jokaisessa perheessä on jonkinlaista fyysistä vai-
vaa, joka vaatii erityistä hoitoa.⁹ Herra on antanut mallin, jonka mukaan voimme jaksaa sellaisen haasteen kanssa. Hän on sanonut: ”Minä annan ihmisille heikkoutta, jotta he olisivat nöyriä, – – sillä jos he nöyryvät – – ja uskovat minuun, niin minä teen sen, mikä on heikkoa, heissä vahvaksi.”¹⁰

Epätäydellisessä kehossa asuu usein erinomainen henki.¹¹ Sellaisen kehon saamisen lahja voi itse asiassa vahvistaa perhettä, kun vanhemmat ja sisarukset auliisti mukauttavat elämänsä tuon erityislapsen tarpeet huomioon ottavaksi.

Vanheneminen on myös lahja Jumalalta, samoin kuolema. Se, että kuolevainen ruumiinne lopulta kuolee, on olennainen osa Jumalan suurta onnensuunnitelmaa.¹² Miksi? Koska kuolemassa henkenne voi palata kotiin Jumalan luokse.¹³ Iankaikkisesta

näkökulmasta katsottuna kuolema on ennenaikainen vain niille, jotka eivät ole valmistautuneet kohtaamaan Jumalaa.

Koska teidän ruumiinne on niin äärimmäisen tärkeä osa Jumalan iankaikkista suunnitelmaa, ei ole ihme, että apostoli Paavali sanoi sitä Jumalan temppeleksi¹⁴. Aina kun katsotte peiliin, nähkää ruumiinne temppelellänne. Tuo totuus – kun se muistetaan kiitollisena päivittäin – voi vaikuttaa myönteisesti päätöksianne siitä, kuinka huolehditte ruumiistanne ja kuinka käytätte sitä. Ja nuo päätökset ratkaisevat päämääränne. Miten se on mahdollista? Koska ruumiinne on henkenne temppeleksi. Ja se, kuinka käytätte ruumiistanne, vaikuttaa teidän henkenne. Iankaikkisen päämääränne ratkaisevia päätöksiä ovat mm. seuraavat:

- Kuinka päätätte huolehtia ruumiistanne ja käyttää sitä?
- Mitä hengellisiä ominaisuuksia päätätte saada itsellenne?

Ihmisen henki

Teidän henkenne on iankaikkinen kokonaisuus. Herra sanoi profeetalleen Abrahamille: ”Sinut valittiin

ennen kuin sinä synnyit.”¹⁵ Herra sanoi jotakin samantapaista Jeremiasta¹⁶ ja monesta muusta¹⁷. Hän on jopa sanonut niin teistäkin.¹⁸

Teidän taivaallinen Isänne on tuntenut teidät hyvin kauan. Hän valitsi teidät, omat poikansa ja tyttärensä, tulemaan maan päälle juuri tänä aikana, olemaan Hänen suurenmoisen työnsä johtajia maan päällä.¹⁹ Teitä ei valittu fyysisten ominaispiirteidenne vaan *hengellisten* ominaisuuksienne – kuten urhoollisuuden, rohkeuden, sydämen vilpittömyyden, totuuden janon, viisauden kaipuun ja muiden palvelemisen halun – ansiosta.

Teissä ilmeni joitakin näistä ominaisuuksista jo kuolevaisuutta edeltävänä aikana. Toisia te voitte kehittää täällä maan päällä²⁰, kun hellittämättä pyritte saamaan niitä.²¹

Eräs ratkaiseva hengellinen ominaisuus on itsehillintä – voima asettaa järki halun edelle. Itsehillintä muovaa voimakkaan omantunnon. Ja omantuntonne ratkaisee moraalisen valintanne vaikeissa, houkuttelevissa ja vaativissa tilanteissa. Paastoaminen auttaa henkeänne saamaan voimaa ruumiillisten halujen voittamiseen. Paastoaminen edistää myös taivaallisen avun saatavuutta, sillä se voimistaa rukouksianne. Miksi itsehillintää tarvitaan? Jumala on istuttanut sisimpäämme voimakkaita haluja, jotka kohdistuvat ravinnon saamiseen ja rakkauteen. Ne ovat elintärkeitä ihmissuvun jatkumiselle.²² Kun hallitsemme halujamme Jumalan lakien asettamissa rajoissa, voimme nauttia pidemmästä elämästä, suuremmasta rakkaudesta ja täydellisestä ilosta.²³

Siksi on ymmärrettävää, että suurin osa kiusauksista poiketa Jumalan onnensuunnitelmasta johtuu näiden välttämättömien Jumalan antamien halujen väärinkäytöstä. Halujemme hallitseminen ei ole aina helppoa.

Kukaan meistä ei onnistu siinä täydellisesti.²⁴ Sattuu haksahduksia. Tapahuu virheitä. Tehdään syntiä. Mitä me sen jälkeen voimme tehdä? Me voimme ottaa siitä oppia. Ja voimme tehdä todellisen parannuksen.²⁵

Me voimme muuttaa käyttäytymistämme. Meidän halummekin voivat muuttua. Millä tavalla? On vain yksi keino. Todellinen muutos – pysyvä muutos – voi tapahtua ainoastaan Jeesuksen Kristuksen parantavan, puhdistavan ja kaiken mahdollistavan sovituksen voiman avulla.²⁶ Hän rakastaa teitä – teitä jokaista!²⁷ Hän antaa teidän saada voimaansa, kun pidätte Hänen käskynsä tarmokkaasti, tosissanne ja täsmällisesti. Niin yksinkertaista ja varmaa se on. Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on muutoksen evankeliumi!²⁸

Ihminen, joka voimallisella hengellään hallitsee lihallisia haluja, on tunteidensa ja intohimojensa hallitsija eikä niiden orja. Sellainen vapaus on yhtä elintärkeää hengelle kuin happi on keholle! Vapaus itsensä orjuuttamisesta on todellista vapautta!²⁹

Me olemme ”vapaita valitsemaan vapauden ja iankaikkisen elämän – tai valitsemaan orjuuden ja kuoleman”³⁰. Kun valitsemme ylevemmän polun kohti vapautta ja iankaikkista elämää, siihen polkuun kuuluu myös avioliitto.³¹ Myöhempien aikojen pyhät julistavat, ”että avioliitto miehen ja

naisen välillä on Jumalan säätämä ja että perhe on keskeisellä sijalla Luojan suunnitelmassa Hänen lastensa iankaikkiseksi päämääräksi”. Tiedämme myös, että ”sukupuoli on yksilön kuolevaisuutta edeltävän, kuolevaisuuden aikaisen ja iankaikkisen identiteetin ja tarkoituksen oleellinen ominaisuus”³².

Avioliitto miehen ja naisen välillä on perustavanlaatuinen osa Herran oppia ja ratkaisevan tärkeä Jumalan iankaikkisessa suunnitelmassa. Avioliitto miehen ja naisen välillä on Jumalan malli elämän täyteydelle maan päällä ja taivaassa. Jumalan mallia avioliitosta ei saa käyttää väärin, käsittää väärin eikä tulkita väärin.³³ Ei, jos haluaa todellista iloa. Jumalan antama avioliiton malli suojelee pyhiä lisääntymisen voimia ja uskollisen, intiimin aviosuhteen tuomaa iloa.³⁴ Tiedämme, että Jumala vihki Aadamin ja Eevan avioliittoon ennen kuin he saivat kokea aviomiehenä ja vaimona olemisen iloa.³⁵

Meidän aikanamme hallitusvallalla on erityiset syynsä suojella avioliittoa, koska vahvat perheet muodostavat parhaan tavan tarjota nouseville sukupolville terveyttä, koulutusta, hyvinvointia ja vaurautta.³⁶ Mutta yhteiskunnalliset suuntaukset ja maailmalliset filosofiat vaikuttavat voimakkaasti hallitusvaltaan lakeja säädettäessä, uudistettaessa ja pantaessa täytäntöön. Lainsäädännön toimista huolimatta

Herran oppia avioliitosta ja siveellisyydestä *ei voi muuttaa*.³⁷ Muistakaa: vaikka ihminen kuinka laillistaisi synnin, se on silti syntiä Jumalan silmissä!

Vaikka meidän tulee tavoitella Vapahtajamme ystävällisyyttä ja myötätuntoa, vaikka meidän tulee pitää arvossa kaikkien Jumalan lasten oikeuksia ja tunteita, me emme voi muuttaa Hänen oppiaan. Sen muuttaminen ei ole meidän tehtävämme. Meidän tehtävämme on tutkia ja ymmärtää Hänen oppiaan ja pitää se kunnia.

Vapahtajan osoittama tapa elää on hyvä. Hänen tapaansa kuuluu siveys ennen avioliittoa ja täydellinen uskollisuus avioliitossa.³⁸ Herran tapa on ainoa tapamme kokea pysyvää onnea. Hänen tapansa tuo kestävää lohtua sielullemme ja jatkuvaa rauhaa kotiimme. Ja mikä parasta, Hänen tapansa johdattaa meidät kotiin Hänen ja taivaallisen Isämme luokse iankaikkiseen elämään ja korotukseen.³⁹ Juuri se on Jumalan työn ja kirkkauden⁴⁰ syvin olemus.

Rakkaat veljeni ja sisareni, jokainen päivä on päätösten päivä, ja meidän päätöksemme ratkaisevat päämäärämme. Jonakin päivänä jokainen meistä seisoo Herran edessä tuomittavana.⁴¹ Kullakin meistä on henkilökohtainen puhuttelu Jeesuksen Kristuksen kanssa.⁴² Me teemme tiliä päätöksistämme, joita teimme ruumistamme

ja hengellisiä ominaisuuksiamme koskevissa asioissa ja siinä, kuinka me kunnioitimme Jumalan antamaa avioliiton ja perheen mallia. Rukoilen vilpittömästi, että teemme joka päivä viisaita valintoja iankaikkisissa päätöksissämme. Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. "Päätökset ratkaisevat kohtalon", kirkon koululaitoksen takkavalkeailta, 6. marraskuuta 2005, speeches.byu.edu.
2. Iankaikkisen edistymisen käsitettä kuvataan oivallisesti W. W. Phelps'n sanoittamassa kirkon laulussa "If You Could Hie to Kolob" [Jos voisit rientää Kolobiini] (*Hymns*, nro 284). Neljännessä säkeistössä sanotaan: "Hyveellä ei ole loppua, voimalla ei ole loppua, viisaudella ei ole loppua, valolla ei ole loppua. Yhdistymisellä ei ole loppua, nuoruudella ei ole loppua, pappeudella ei ole loppua, totuudella ei ole loppua." Viides säkeistö päättyy: "Kirkkaudella ei ole loppua, rakkaudella ei ole loppua, olemassaololla ei ole loppua, ylhäällä ei ole kuolemaa."
3. 1. Moos. 1:27; ks. myös Kol. 3:10; Alma 18:34; Et. 3:15; Moos. 6:9.
4. *MAP-lauluja*, 187.
5. Ks. Matt. 10:37.
6. Ks. Mark. 12:30–31.
7. Ks. OL 88:15.
8. Ruumiissanne toimii myös muita Jumalan antamia järjestelmiä. Alkuaineet kuten natrium, kalium ja kalsium sekä yhdisteet kuten vesi, glukoosi ja proteiinit ovat välttämättömiä hengissä pysymiselle. Ruumis käsittelee kaasuja kuten happea ja hiilidioksidia. Se valmistaa hormoneja kuten insuliinia, adrenaliinia ja tyroksiinia. Kaikkien näiden ja monien muiden aineosien pitoisuudet kehossa säätyvät automaattisesti tiettyjen rajojen sisällä. Kehon rauhas-ten välistä toimintaa säädellään automaattisesti. Esimerkiksi aivojen tyvässä sijaitseva aivolisäke erittää hormonia, joka stimuloi lisämunuaisten kuorikerrosta ja saa sen tuottamaan adrenokortikaalisia hormoneja. Kortikaalisten hormonien määrän kohoaminen puolestaan ehkäisee aivolisäkkeen tuottaman stimuloivan hormonin määrää ja päinvastoin. Ruumiinlämpö pysyy normaalisti noin 37 celsiusasteessa niin päivän-tasaajalla kuin pohjoisnavallakin.
9. Jotkin sairaudet ovat silminnähtäviä, toiset ovat piileviä. Jotkin kulkevat suvussa, toiset eivät. Jotkut ihmiset altistuvat syöville, toisilla on allergioita jne. Jokainen meistä voi kiinnittää huomiota omaan heikkouteensa ja ottaa nöyrästi selvää, mitä Herra haluaa opettaa, jotta tuosta heikkoudesta voisi tulla vahvuus.
10. Et. 12:27.
11. Jotkin vaivat voidaan korjata täysin vasta ylösnousemuksessa, kun "kaikki palaute-taan oikeaan ja täydelliseen muotoonsa" (Alma 40:23).
12. Ks. Alma 42:8.
13. Psalminkirjoittaja kirjoitti: "Kallis on Herran silmissä hänen uskollistensa henki" (Ps. 116:15). Kuolema on kallisarvoinen, sillä se on pyhien "kotiinpaluu" Herran luokse.
14. Ks. 1. Kor. 3:16; ks. myös 6:19.
15. Abr. 3:23.
16. Ks. Jer. 1:5.
17. Ks. Alma 13:2–3.
18. Ks. OL 138:55–56.
19. Ks. Alma 13:2–3; OL 138:38–57.
20. Hengellisiä lahjoja, joita meissä voi ilmetä ja joita meille voidaan antaa, ovat mm. "usko, hyveellisyys, tieto, kohtuullisuus, kärsivällisyys, veljellinen ystävällisyys, jumalaisuus, rakkaus, nöyryys [ja] utteruus" (OL 4:6). Myös kiitollisuus on hengellinen ominaisuus, jota voi kehittää. Kiitollisuus muokkaa mielialaa ja tuotteliaisuutta. Ja kun olette hengellisesti "syntyneet Jumalasta", voitte kiitollisina saada Hänen kuvansa kasvoihinne (ks. Alma 5:14).
21. Ks. 1. Kor. 12; 14:1–12; Moroni 10:8–19; OL 46:10–29.
22. Jotkut tuntevat houkutusta syödä liikaa. "Liikalihavuudesta on tullut maailman-laajuinen epidemia. Ainakin 2,8 miljoo-naa ihmistä kuolee vuosittain ylipainon seurauksiin." ("10 Facts on Obesity" [10 tosiasiaa liikalihavuudesta], Mailman terveysjärjestö, maaliskuu 2013, www.who.int/features/factfiles/obesity/en.) Toiset tuntevat houkutusta syödä liian vähän. Anoreksia ja bulimia tuhoavat monen ihmisen elämän, avioliiton ja perheen. Ja joitakin koettelevat Luojamme kieltämät seksuaaliset himot. Asia selitetään julkaisussa *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*. Siinä sanotaan: "Herran siveyslaki merkitsee pidättäyty-mistä sukupuolisuhteista laillisen avioliiton ulkopuolella ja uskollisuutta avioliitossa. – – Aviorikos, haureus, homoseksuaaliset ja lesbolaiset suhteet sekä kaikki muut epäpyhät, luonnottomat ja epäpuhtaat tavat ovat synnillisiä." Käsikirjassa sanotaan edel-leen: "Homoseksuaalinen käyttäytyminen rikkoo Jumalan käskyjä, on vastoin ihmisen sukupuolisuuden tarkoituksia sekä riistää ihmisistä perhe-elämän ja evankeliumin pelastavien toimitusten tuomia siunauksia. – – Vaikka kirkko vastustaakin homosek-suaalista käyttäytymistä, kirkko suhtautuu ymmärtävästi ja kunnioittavasti henkilöihin, jotka tuntevat viehtymystä samaan suku-puoleen." (2010, 21.4.5; 21.4.6.)
23. Ks. 1. Kor. 6:9–20; Jaak. 1:25–27; OL 130:20–21. Ja meidän tulee aina muistaa, että "ihmiset ovat, jotta heillä voisi olla ilo" (2. Nefi 2:25).
24. Kuolevaisuus on koettelemisen aikaa, kuten pyhissä kirjoituksissa selitetään: "Ja koette-lemme heitä näin nähdäksemme, tekevätkö he kaiken, mitä Herra, heidän Jumalansa, käskee heidän tehdä" (Abr. 3:25).
25. Ks. Moosia 4:10; Alma 39:9; Hel. 15:7. Jul-kaisussa *Käsikirja 2* on seuraava sanoma: "Homoseksuaalisen käyttäytymisen voi saada anteeksi tekemällä vilpittömän parannuksen" (21.4.6).
26. Koko ihmiskunta voi pelastua Jeesuksen Kristuksen sovituksen kautta ja olemalla kuuliainen evankeliumin periaatteille (ks. OL 138:4; UK 3).
27. Ks. Et. 12:33–34; Moroni 8:17.
28. Ks. Moosia 5:2; Alma 5:12–14.
29. Ks. Room. 8:13–17; Gal. 5:13–25; OL 88:86.
30. 2. Nefi 2:27.
31. Ks. OL 131:1–4.
32. "Perhe – julistus maailmalle", *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129.
33. Ks. Matt. 19:4–6; Moosia 29:26–27; Hel. 5:2.
34. Jokaisella ihmisellä on syntyessään omanlaisensa identiteetti, kromosomit ja DNA (deoksiribonukleinihappo). DNA on molekyyli, jossa on koodattuina geneettiset ohjeet elävien solujen kehitykselle ja toiminnalle. Jokaisen henkilön DNA syntyy isän ja äidin DNA:n yhdistyessä uuden ihmisruumiin DNA:ksi – muodostaen kumppanuuden isän, äidin ja lapsen välille.
35. Ks. 1. Moos. 2:24–25; 3:20–21; 4:1–2, 25.
36. Tohtori Patrick F. Fagan on kirjoittanut: "Korvaamaton rakennuspalikka, josta talouselämän kohtalo riippuu, on avioliit-tossa olevien vanhempien talous – eten-kin monilapsisen perheen, joka palvelee viikoittain Jumalaa. Jokainen avioliitto luo uuden talouden, riippumattoman taloudellisen yksikön, joka hankkii tuloja, kuluttaa, säästää ja sijoittaa." ("The Family GDP: How Marriage and Fertility Drive the Economy", *The Family in America*, vsk. 24, nro 2, kevät 2010, s. 136.)
37. Ks. 2. Moos. 20:14; 3. Moos. 18:22; 20:13; 5. Moos. 5:18; Matt. 5:27–28; Mark. 10:19; Luuk. 18:20; Room. 1:26–27; 13:9; Moosia 13:22; 3. Nefi 12:27–28; OL 42:24; 59:6.
38. Ks. Gordon B. Hinckley, "Eihän tämä ole tapahtunut missään syrjäisessä kolkassa", *Valkeus*, tammikuu 1997, s. 46.
39. Ks. OL 14:7.
40. Ks. Moos. 1:39.
41. Ks. 2. Nefi 9:41, 46; Moosia 16:10.
42. Meidät tuomitaan tekojemme ja sydä-memme halun mukaan (ks. OL 137:9; ks. myös. Hepr. 4:12; Alma 18:32; OL 6:16; 88:109).

Presidentti Thomas S. Monson

Kunnes taasen kohtaamme

Osoittakaamme suurempaa ystävällisyyttä toinen toistamme kohtaan ja olkaamme aina Herran asialla.

Veljeni ja sisareni, sydämeni on täysi saattaessamme päätökseen tämän kirkon suurenmoisen yleiskonferenssin. Olemme nauttineet hengellistä ravintoa kuunnellessamme

kussakin kokouksessa esiintyneiden neuvoja ja todistuksia.

Olemme olleet siunattuja saadesamme kokoontua tässä mahtavassa konferenssikeskuksessa rauhassa ja

turvassa. Konferenssi on ollut kuuluvuudeltaan ja näkyvyydeltään ennätysellinen ulottuen kautta mannerien ihmisten luo kaikkialle. Vaikka olemme fyysisesti kaukana monista teistä, tunnemme teidän henkenne.

Niille veljillemme, jotka vapautettiin tässä konferenssissa, osoitan koko kirkon sydämelliset kiitokset vuosia kestäneestä omistautuneesta palvelutyöstänne. Lukemattomat ihmiset ovat tulleet siunatuiksi teidän panoksenne ansiosta Herran työssä.

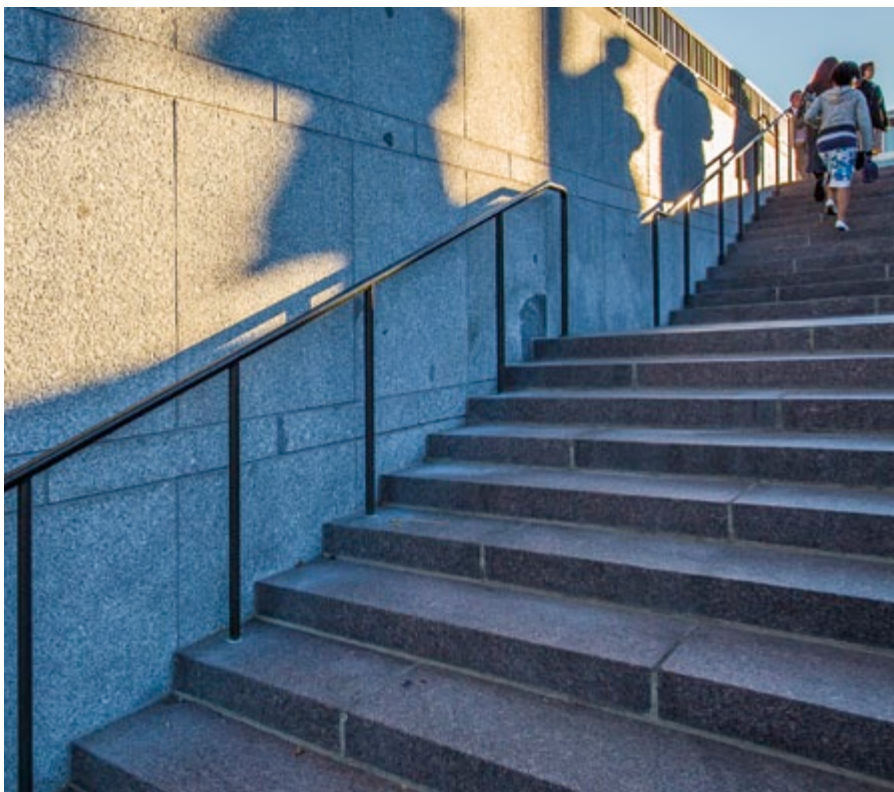
Kiitän tabernaakkeli kuoroa ja muita tähän konferenssiin osallistuneita kuoroja. Musiikki on ollut kaunista ja on vahvistanut suuresti sitä henkeä, jota olemme tunteneet jokaisessa kokouksessa.

Kiitos siitä, että rukoillette puolestani ja kaikkien kirkon johtavien auktoriteettien ja ylimpien johtokuntien puolesta. Rukouksenne vahvistavat meitä.

Taivaan siunaukset olkoot kanssanne. Täyttykööt kotinne rakkaudesta ja huomaavaisuudesta sekä Herran Hengestä. Ravitkaa jatkuvasti todistustanne evankeliumista, jotta se olisi teille suojana vastustajan kuritusta vastaan.

Konferenssi on nyt päättynyt. Kun palaamme koteihimme, tehkäämme niin turvallisesti. Olkoon ja pysyköön meissä se henki, jota olemme täällä tunteneet, kun palaamme päivittäisten asioiden pariin. Osoittakaamme suurempaa ystävällisyyttä toinen toistamme kohtaan ja olkaamme aina Herran asialla.

Veljeni ja sisareni, Jumala siunatkoon teitä. Olkoon Hänen lupamansa rauha teidän kanssanne nyt ja aina. Jätän teille jäähyväiset siihen asti, kunnes taasen kohtaamme puolen vuoden kuluttua. Vapahtajamme Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Linda K. Burton
Apuyhdistyksen ylijohtaja

Liittojen pitämisen tuoma voima, ilo ja rakkaus

Kehotan kaikkia meitä arvioimaan, kuinka paljon me rakastamme Vapahtajaa, käyttäen mittana sitä, kuinka iloisesti me pidämme liittomme.

Haluaisin aloittaa esittämällä kertomuksen, joka koskettaa sydäntäni.

Yhtenä iltana eräs mies kutsui viittä lammastaan yöksi suojaan. Hänen perheensä katseli hyvin kiinnostuneena, kun hän ainoastaan huusi: ”Tulkaahan”, ja heti kaikki viisi päätä nousivat ja kääntyivät hänen suuntaansa. Neljä lammasta lähti juoksemaan häntä kohti. Lempeän ystävällisesti hän taputti kaikkien neljän päätä hellästi. Nuo lampaat tunsivat hänen äänensä ja rakastivat häntä.

Mutta viides lammas ei tullut juosten. Se oli iso uuhi, jonka sen omistaja oli antanut pois muutamaa viikkoa aiemmin. Hän oli ilmoittanut uuhien olevan villi, arvaamaton ja johtavan muut lampaat alituisesti harhaan. Uusi omistaja otti lampaan ja sitoi sen omalle niitylleen paaluun muutamaksi päiväksi, jotta se oppisi pysymään paikallaan. Hän opetti sitä kärsivällisesti

rakastamaan isäntäänsä ja muita lampaita, kunnes uuhella oli viimein enää lyhyt köysi kaulansa ympärillä, mutta uuhi ei ollut enää sidottuna paaluun.

Sinä iltana perheensä katsellessa tämä mies lähestyi uuhia, joka seisoi niityn reunalla, ja sanoi hellästi uudelleen: ”Tule tänne. Et ole enää lieassa. Olet vapaa.” Sitten hän ojensi lempeästi kätensä, laski sen uuhien päälle ja käveli takaisin sen ja muiden lampaiden kanssa suojaan kohti.¹

Tuon kertomuksen hengessä rukoilen, että Pyhä Henki auttaa meitä tänä iltana oppimaan yhdessä liittojen pitämistä. Liittojen tekeminen ja pitäminen tarkoittaa sitä, että päätämme sitoa itsemme taivaan Isäämme ja Jeesukseen Kristukseen. Se on sitoutumista Vapahtajan seuraamiseen. Se on luottamista Häneen ja halua osoittaa kiitollisuuttamme siitä hinnasta, jonka Hän maksoi vapauttaakseen meidät äärettömällä sovituksen lahjalla.

Vanhin Jeffrey R. Holland on selittänyt, että ”liitto on sitova hengellinen sopimus, Isällemme Jumalalle annettu pyhä lupaus, että tulemme elämään, ajattelemaan ja toimimaan tietyllä tavalla – Hänen Poikansa, Herran Jeesuksen Kristuksen tavalla. Isä, Poika ja Pyhä Henki puolestaan lupaavat meille iankaikkisen elämän täyden ihanuuden.”² Tuossa sitovassa sopimuksessa Herra asettaa ehdot ja me myönnyimme pitämään ne. Liittojemme tekeminen ja pitäminen on ilmaus sitoumuksestamme tulla Vapahtajan kaltaisiksi.³ Ihanteena on pyrkiä asenteeseen, jota kuvaa parhaiten muutama säe eräästä suosikkilaulusta: ”Käyn minnekä tahdot *Sä* vain. – – Ja puhun kuin tahdot *Sä* vain. – – Ja teen mitä tahdot *Sä* vain.”⁴

Miksi teemme liittoja ja pidämme ne?

1. Liittojen pitäminen vahvistaa, voimaannuttaa ja suojaa.

Nefi näki näyssä ne merkittävät siunaukset, jotka Herra suo liitot pitäville: ”Ja tapahtui, että minä, Nefi, näin Jumalan Karitsan voiman laskeutuvan – – Herran liittokansan päälle, – – ja heidät varustettiin vanhurskaudella ja Jumalan voimalla suuressa kirkkaudessa.”⁵

Tapasin hiljattain erään rakkaan uuden ystävän. Hän todisti, että saatuaan temppeliendaumenttinsa hän tunsu vahvistuneensa voimalla vastustaa kiusauksia, joiden kanssa hän oli aiemmin kamppaillut.

Kun me pidämme liittomme, me saamme myös rohkeutta ja voimaa, joka auttaa meitä kantamaan toistemme kuormia. Erällää surun murtamalla sisarella oli poika, joka kävi läpi vaikeaa kuolevaisuuden koetusta. Koska tämä äiti uskoi siihen, että hänen Apuyhdistyksen sisarensa ovat liittojen pitäjiä, hän pyysi rohkeasti heitä paastoamaan ja rukoilemaan

poikansa puolesta. Eräs toinen sisar toi julki, kuinka hän toivoi, että olisi pyytänyt itse samanlaisia rukouksia sisariltaan. Vuosia aiemmin hänen oma poikansa oli vaikeuksissa. Hän toivoi, että olisi pyytänyt seurakuntansa sisaria auttamaan perhettään kantamaan tämän kuorman. Vapahtaja on sanonut: ”Kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos te rakastatte toisianne.”⁶

Voi sisaret, meillä kaikilla on kuormia kannettavana ja kuormia jaettava. Kehotus kantaa toistemme kuormia on kutsu pitää liittomme. Lucy Mack Smithin neuvo ensimmäisen Apuyhdistyksen sisarille on merkityksellisempi tänä aikana kuin koskaan aiemmin: ”Meidän täytyy hoivata toinen toistamme, pitää huolta toinen toisestamme, lohduttaa toisiamme ja saada opetusta, jotta voimme istua taivaassa kaikki yhdessä.”⁷ Tämä on liittojen pitämistä ja kotikäyntiopetusta parhaimmillaan!

Mormonin kirja muistuttaa meille, että jopa profeetta Alman täytyi kantaa se kuorma, että hänellä oli kapinoiva poika. Mutta Almaa siunattiin evankeliumin liittonsa pitävillä veljillä ja sisarilla, jotka olivat kääntyneet Herraan syvästi ja jotka olivat oppineet,

mitä tarkoitti kantaa toistensa kuormia. Me tunnemme ne Moosian kirjan jakeet, joissa puhutaan suuresta uskosta Alman rukoillessa poikansa puolesta. Mutta aikakirja toteaa sitten, että ”Herra on kuullut *kansansa* rukoukset ja myös palvelijansa Alman – – rukoukset”⁸.

Me tiedämme, että Herra riemuitsee aina ”sielusta, joka tekee parannuksen”⁹, mutta me toivomme ennen kaikkea, että lapsemme noudattaisivat presidentti Henry B. Eyringin neuvoa aloittaa varhain ja olla vakaa liittojen pitämisessä¹⁰. Eräässä pappesusjohtajien ja apujärjestöjen johtohenkilöiden neuvostossa esitettiin hiljattain ajatuksia herättävä ja vilpitön kysymys: odotammeko me todella 8-vuotiaiden pitävän liittonsa? Neuvotellessamme yhdessä ehdotettiin, että yksi tapa valmistaa lapsia solmimaan pyhä kasteenliitto ja pitämään siinä antamansa lupaukset, on auttaa heitä antamaan ja pitämään jokin yksinkertainen lupaus.

Uskollisilla vanhemmilla on oikeus tietää, kuinka he voivat parhaiten täyttää lastensa tarpeet. Kun vanhemmat pyrkivät saamaan henkilökohtaista ilmoitusta ja toimivat sen mukaan, neuvottelevat yhdessä, palvelevat ja opettavat evankeliumin yksinkertaisia

periaatteita, heillä on voimaa vahvistaa ja suojella perhettään. Sukulaisetkin voivat auttaa. Viehättävä isoisäni opetti meille lupauksen pitämisen tärkeyden yksinkertaisen laulun avulla. Se kuului jotenkin tähän tapaan: ”Ennen kuin lupauksen teet, mieti, mitä se merkitsee. Sitten se paina sydämees, paina se sydämees.” Tuo pieni laulu opetettiin rakkaudella, vakaumuksella ja voimalla, koska isoisä painoi omat lupauksensa syväälle sydämeensä.

Eräs viisas äiti, jonka tunnen, ottaa lapsensa tarkoituksellisesti mukaan pyrkimyksiinsä pitää liittonsa. Hän kantaa iloiten naapureiden, ystävien ja seurakunnan jäsenten kuormia – ja lohduttaa niitä, jotka ovat lohdutuksen tarpeessa. Ei ollut yllättävää, että hänen nuori tyttärensä tuli äskettäin pyytämään häneltä apua osataksaan parhaiten lohduttaa ystävänsä, jonka isä oli juuri kuollut. Se oli täydellinen tilaisuus opettaa tyttärelle, että se, että hän halusi lohduttaa ystävänsä, oli yksi tapa, jolla hän voi pitää kasteenliittonsa. Kuinka me voimme odottaa lasten tekevän temppeliliittoa ja pitävän ne, jos emme odota heidän pitävän ensimmäistä liittoaan – kasteenliittoaan?

Vanhin Richard G. Scott on todennut: ”Yksi suurimmista siunauksista, mitä voimme tarjota maailmalle, on sellaisen Kristus-keskeisen kodin voima, missä evankeliumia opetetaan, liitot pidetään ja rakkaus vallitsee.”¹¹ Millä tavoin me voimme luoda sellaisen kodin, jotta voimme valmistaa lapsiamme tekemään temppeliliitot ja pitämään ne?

- Me voimme selvittää yhdessä, mitä tarkoittaa se, että on kelvollinen saamaan temppelisuosituksen.
- Voimme selvittää yhdessä, kuinka kuunnellaan Pyhää Henkeä. Koska temppeliendaumentti saadaan

ilmoituksen kautta, meidän täytyy oppia tuo keskeinen taito.

- Voimme selvittää yhdessä, kuinka opitaan vertauskuvien avulla, aloittaen kasteen ja sakramentin pyhistä vertauskuvista.
- Voimme selvittää yhdessä, miksi ruumis on pyhä, miksi siihen viitataan joskus temppeleinä ja kuinka säädyllinen pukeutuminen ja ulkoinen olemus liittyvät temppeleivaatteiden pyhään luonteeseen.
- Voimme selvittää onnensuunnitelman pyhistä kirjoituksista. Mitä paremmin tunnemme taivaallisen Isän suunnitelman ja sovituksen, joista kerrotaan pyhissä kirjoituksissa, sitä merkityksellisempää temppeleipalvelusta tulee.
- Voimme oppia esivanhempiemme kertomuksia, tutkia sukua, indeksoida ja suorittaa sijaistyötä temppeleissä kuolleiden rakkaiden puolesta.
- Voimme yhdessä selvittää sellaisten termien merkityksen kuin *endau-mentti, toimitus, sinetöiminen, pappeus, avaimet* ja muita temppeleipalveluun liittyviä sanoja.
- Voimme opettaa, että me menemme temppeleihin tekemään liittoja taivaallisen Isän kanssa – me palaamme kotiin pitämään ne!¹²

Muistakaamme opettaessamme ajatus ”hyvä, parempi, paras”¹³. On hyvä opettaa lapsillemme temppeleihin liittyviä asioita. On parempi valmistaa heitä tekemään temppeleiliittoja ja pitämään ne sekä odottaa sitä heiltä. On parasta näyttää heille esimerkillä, että me pidämme iloiten kiinni omista kasteen- ja temppeleiliitoistamme! Sisaret, ymmärrämmekö me keskeisen roolimme pelastuksen työssä hoivates- samme, opettaessamme ja valmistaes- samme lapsia edistymään liittopolulla? Voima tehdä niin tulee, kun pidämme liittomme ja pidämme ne kunniaissa.

2. Liittojen pitäminen on välttämätöntä todelliselle onnelle.

Presidentti Thomas S. Monson on opettanut: ”Meidän tulee kun- nioittaa pyhiä liittoja, ja uskollisuus niille on onneen liittyvä vaatimus.”¹⁴ Toisessa Nefin kirjassa sanotaan: ”Ja tapahtui, että me elimme onnellisina.”¹⁵ Aikaisemmin tässä samassa luvussa saamme tietää, että Nefi ja hänen kansansa olivat juuri rakentaneet temppelein. He olivat varmas- tikin iloisia liittojen pitäjiä! Ja Alman kirjasta me luemme: ”Mutta katso, koskaan ei Nefin kansan keskuudessa ollut sitten Nefin päivien onnellisem- paa aikaa kuin Moronin päivinä.”¹⁶ Miksi? Saamme taas tietää aiemmasta jakeesta, että he ”olivat uskollisia Herran käskyjen pitämisessä”¹⁷. Liitto- jen pitäjät ovat käskyjen pitäjiä!

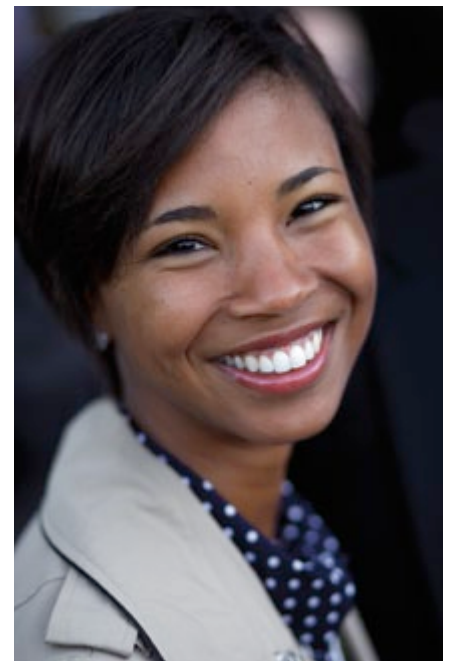
Rakastan pyhien kirjoitusten koh- taan, jossa sanotaan: ”Ja nyt kun ihmiset olivat kuulleet nämä sanat [tarkoittaen sanoja, jotka kuvailivat kasteenliittoa], he taputtivat käsiään ilosta ja huudah- tivat: Tämä on meidän sydämemme halu.”¹⁸ Minä rakastan heidän sydä- mensä halua. He halusivat iloiten tehdä ja pitää liittonsa!

Yhtenä sunnuntaina eräs nuori sisar huudahti iloisesti: ”Minä saan naut- tia tänään sakramentin!” Milloin me viimeksi riemuitsimme tuosta etuoi- keudesta? Ja kuinka me osoitamme sen? Me teemme sen muistamalla *aina* Vapahtajaa ja pitämällä *aina* Hänen käskynsä, mihin sisältyy Hänen sapatinpäivänsä pyhänä pitäminen. Me teemme sen muistamalla Hänet *aina*, kun me *aina* pidämme henkilö- kohtaiset ja perherukouksemme, tutkimme pyhiä kirjoituksia päivittäin ja pidämme perheiltamme viikoittain. Ja kun huomiomme kääntyy pois tai tulemme välinpitämättömiksi näistä tärkeistä asioista, me teemme paran- nuksen ja aloitamme uudelleen.

Liittojemme tekeminen ja niiden pitäminen iloiten antaa vahvistusta ja henkeä keskeisille pyhille ja pelasta- ville toimituksille, jotka tarvitsemme saadaksemme ”[kaiken], mitä Isällä on”¹⁹. Toimitukset ja liitot ovat niitä ”hengellisiä virstanpylväitä”, joihin presidentti Henry B. Eyring viittasi, kun hän opetti: ”Myöhempien aikojen pyhät ovat liittokansa. Alkaen kaste- päivästä ja jatkuen kautta elämämme hengellisten virstanpylväiden me annamme lupauksia Jumalalle ja Hän antaa lupauksia meille. Hän pitää *aina* valtuutettujen palvelijoittensa kautta antamansa lupaukset, mutta meidän elämämme ratkaiseva koe on se, annammeko *me* lupauksia Hänelle ja pidämmekö ne.”²⁰

3. Liittojemme pitäminen osoit- taa rakkauttamme Vapahtajaa ja taivaan Isäämme kohtaan.

Kaikista niistä syistä, joiden vuoksi meidän tulisi olla tunnollisempia liit- tojemme pitämisessä, tämä on kaikista pakottavin – rakkaus. Eräs Vanhan

Vapahtaja itse sanoi: ”Minä olen hyvä paimen, oikea paimen, joka panee henkensä alttiiksi lampaiden puolesta.”²⁶ Hän voi sanoa niin, koska Hän piti liittonsa rakastaen. Kysymys siis kuuluu, teemmekö me niin? Kulkekaamme eteenpäin uskossa, iloisin sydämin ja hartaana halunamme olla liittojen pitäjiä. Näin me osoitamme rakkauttamme taivaan Isää ja Vapahtajaamme kohtaan, joista molemmista minä todistan suurella rakkaudella. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. D. Todd Christofferson, ”Te olette vapaita”, *Liahona*, maaliskuu 2013, s. 16, 18.
2. ”Pitäkää liitot: Sanoma niille, jotka aikovat palvella lähetystyössä”, *Liahona*, tammikuu 2012, s. 49.
3. Ks. ”Lisää ymmärrystä Jumalan kanssa solmimistamme liitoista”, *Liahona*, heinäkuu 2012, s. 23.
4. ”Käyn minne vain tahdot Sä”, *MAP-lauluja*, 176, kursivointi lisätty.
5. 1. Nefi 14:14.
6. Joh. 13:35.
7. Julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä*, 2011, s. 26.
8. Moosia 27:14, kursivointi lisätty.
9. OL 18:13.
10. Ks. ”Hengellinen valmius: aloita varhain ja ole vakaa”, *Liahona*, marraskuu 2005, s. 37–40.
11. ”Jotta meillä olisi kotona rauha”, *Liahona*, toukokuu 2013, s. 31.
12. Ks. D. Todd Christofferson, ”Evankeliumi vastaa elämän ongelmiin ja haasteisiin”, maailmanlaajuinen johtajien koulutuskokous, helmikuu 2012, lds.org/broadcasts.
13. Ks. Dallin H. Oaks, ”Hyvä, parempi, paras”, *Liahona*, marraskuu 2007, s. 104.
14. ”Onni – yleismaailmallinen tavoite”, *Valkeus*, maaliskuu 1996, s. 5.
15. 2. Nefi 5:27.
16. Alma 50:23.
17. Alma 50:22.
18. Moosia 18:11.
19. OL 84:38.
20. Ks. ”Jumalan todistajia”, *Valkeus*, tammikuu 1997, s. 29, kursivointi lisätty.
21. 1. Moos. 29:20.
22. Joh. 3:16.
23. ”Importance of the Sacrament Meeting”, *Relief Society Magazine*, lokakuu 1943, s. 592.
24. ”Käskyistä suurin ja tärkein”, *Liahona*, marraskuu 2012, s. 84.
25. Joh. 14:21.
26. Joh. 10:11.

testamentin jae koskettaa sydäntäni pohtiessamme rakkauden periaatetta. Kuka meistä ei liikuttuisi Jaakobin ja Raakelin raamatullisesta rakkaustarinasta lukiessamme: ”Niin Jaakob palveli seitsemän vuotta saadakseen Raakelin, ja ne vuodet tuntuivat hänestä vain muutamalta päivältä, koska hän rakasti Raakelia”²¹? Sisaret, pidämmekö me liittomme tuollaisella syvällä ja omistautuneella rakkaudella?

Miksi Vapahtaja oli halukas pitäämään liittonsa Isän kanssa ja täyttämään jumalallisen tehtävänsä sovittua maailman synnit? Koska Hän rakastaa Isäänsä ja Hän rakastaa meitä. Miksi Isä oli halukas antamaan ainosyntyyden ja täydellisen Poikansa kärsiä sanoin kuvaamatonta tuskaa, jotta Hän kantaisi maailman synnit, syvät surut, sairaudet ja vaivat sekä kaiken, mikä on epäoikeudenmukaista tässä elämässä? Saamme vastauksen näistä sanoista: ”Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa.”²²

”Jos arvostamme täysin niitä monia siunauksia, joita meillä on puolestamme tehdyn lunastuksen kautta, ei ole mitään, mitä Herra voisi pyytää meiltä, mitä emme tekisi innokkaasti ja halukkaasti.”²³ Tämän presidentti Joseph Fielding Smithin lausuman mukaan liittojen pitäminen

on yksi tapa osoittaa rakkauttamme Vapahtajamme ja Lunastajamme käsittämätöntä, ääretöntä sovitusta sekä taivaan Isämme täydellistä rakkautta kohtaan.

Vanhin Holland on esittänyt liikuttavasti: ”En tiedä aivan varmasti, millainen kokemuksemme tulee olemaan tuomiopäivänä, mutta olen hyvin yllättynyt, ellei jossakin vaiheessa tuossa keskustelussa Jumala kysy meiltä täsmälleen samaa, mitä Kristus kysyi Pietarilta: ’Rakastitko sinä minua?’”²⁴ Tänä iltana kehotan kaikkia meitä arvioimaan, kuinka paljon me rakastamme Vapahtajaa, käyttäen mittana sitä, kuinka iloisesti me pidämme liittomme. Vapahtaja sanoi: ”Joka on ottanut vastaan minun käskyni ja noudattaa niitä, se rakastaa minua. Ja minun Isäni rakastaa sitä, joka rakastaa minua, ja häntä minäkin rakastan ja ilmaisen hänelle itseni.”²⁵ Kuinka me kaikki tarvitsemekään sitä, että Vapahtaja ilmaisee itsensä säännöllisesti jokapäiväisessä elämässämme!

Muistakaamme, että jopa ne, jotka ovat joutuneet harhateille aiemmin tai jotka kamppailevat tällä hetkellä, voivat tuntea hyvän paimenen käden kosketuksen päänsä päällä ja kuulla Hänen äänensä sanovan: ”Tule tänne. Et ole enää lieassa. Olet vapaa.”

Carole M. Stephens

ensimmäinen neuvonantaja Apuyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa

Meillä on suuri syy riemuista

Kun rakastatte ja palvelette toisia ja huolehditte heistä pienin ja yksinkertaisin tavoin, osallistutte aktiivisesti pelastuksen työhön.

Appeni kuoltua sukumme kokoontui yhteen vastaanottamaan niitä, jotka tulivat esittämään surunvalittelunsa. Koko sen illan ajan, kun juttelin sukulaisteni ja ystäväni kanssa, huomasin usein 10-vuotiaan tyttärenpoikani Porterin seisovan anoppini, ”isomumminsa”, lähellä. Joskus poika seisoj hänen takanaan huolehtien hänestä. Kerran näin pojan käsikoukussa mumminsa kanssa. Katselin, kuinka poika taputteli isomummin kättä, halasi häntä

välillä ja seisoj hänen rinnallaan.

Tuo kuva viipyi mielessäni vielä monta päivää kokemani jälkeen. Sain innoitusta kirjoittaa Porterille viestin ja kertoa hänelle huomioistani. Kirjoitin hänelle sähköpostitse siitä, mitä olin nähnyt ja tuntenut. Muistutin Porteria lupauksista, jotka hän oli kasteessa tehnyt. Lainasin Alman sanoja Moosian kirjan luvusta 18:

”Ja nyt, koska te haluatte tulla Jumalan lammastarhaan ja tulla nimi-tetyiksi hänen kansakseen ja olette

halukkaita kantamaan toistenne kuormia, jotta ne olisivat keveitä;

niin, ja olette halukkaita suremaan surevien kanssa, niin, ja lohduttamaan niitä, jotka ovat lohdutuksen tarpeessa, ja olemaan Jumalan todistajina kaikkina aikoina ja kaikessa ja kaikkialla, missä lienettekin, aina kuolemaan asti, – – jotta saisitte iankaikkisen elämän –

– – jos tämä on teidän sydämenne halu, mitä teillä on sitä vastaan, että teidät kastetaan Herran nimeen, todistukseksi hänen edessään, että te olette tehneet hänen kanssaan liiton, että palvelette häntä ja pidätte hänen käsikynsä, jotta hän vuodattaisi Henkeään runsaammin teidän päällenne?”¹

Selitin Porterille Alman opettaneen, että niiden, jotka haluavat mennä kasteelle, täytyy olla halukkaita palvelemaan Herraa palvelemalla muita – koko elämänsä ajan! Kirjoitin: ”En tiedä, tajusitko sitä, mutta se, kuinka osoitit rakkautta isomummiin kohtaan ja huolehdit hänestä, oli liittojesi pitämistä. Me pidämme liittomme joka päivä, kun olemme ystävällisiä, osoitamme rakkautta ja huolehdimme toisistamme. Halusin sinun tietävän, että olen ylpeä siitä, että sinä olet liittojesi pitäjä! Kun pidät liiton, jonka teit, kun sinut kastettiin, tulet olemaan valmistautunut, kun sinut asetetaan pappeteen. Tämä uusi liitto antaa sinulle lisää tilaisuuksia siunata ja palvella muita. Se auttaa sinua myös valmistautumaan niihin liittoihin, joita teet temppelissä. Kiitos siitä, että olet niin hyvä esimerkki minulle! Kiitos siitä, että näytit minulle, millainen liittojesi pitäjä on!”

Porter vastasi siihen: ”Kiitos viestistä, isoäiti. Kun halusin isomummiin, en tiennyt, että se oli liittojesi pitämistä, mutta sydämessäni tuntui lämpimältä ja minusta tuntui todella hyvältä. Tiedän, että tunsin sydämessäni Pyhän Hengen läsnäolon.”

Porter (oikealla) isoisoäitinsä kanssa.

Minunkin sydämessäni tuntui lämpimältä, kun ymmärsin, että Porter oli yhdistänyt liittojensa pitämisen lupaukseen ”jotta hänen Henkensä olisi aina [meidän kanssamme]”² – minkä lupauksen Pyhän Hengen lahjan saaminen tekee mahdolliseksi.

Sisaret, kun olen tavannut teitä eri puolilla maailmaa, olen huomannut, että monet teistä ovat Porterin kaltaisia. Olette hillitysti Jumalan todistajina, surette surevien kanssa ja lohdutatte niitä, jotka tarvitsevat lohdutusta, ettekä silloin edes huomaa pitävänne liittoja – liittoja, jotka olette tehneet kasteen vesissä ja temppelissä. Kun rakastatte ja palvelette toisia ja huolehditte heistä pienin ja yksinkertaisin tavoin, osallistutte aktiivisesti pelastuksen työhön, Jumalan työhön, joka on ”ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen”³.

Tyttärinä Herran valtakunnassa⁴ olemme tehneet pyhiä liittoja. Me kuljemme Nefin sanojen mukaan ”kaidalla ja kapealla polulla, joka johtaa iankaikkiseen elämään”⁵. Olemme kaikki eri kohdissa sitä polkua. Mutta me voimme yhdessä tehdä työtä auttaaksemme toinen toistamme, jotta voisimme ”ponnistella eteenpäin lujina Kristuksessa, niin että [meillä] on täydellinen toivon kirkkaus ja rakkaus Jumalaa ja kaikkia ihmisiä kohtaan”⁶.

Jeanne palvelee Nuorten Naisten neuvojana. Joitakin kuukausia sitten hän sai kuulla tulevasta seurakunnan nuorten toiminnasta: patikoinnista paikkaan, jonka nimi on Malan’s Peak [Malanin huippu]. Hän oli innoissaan, koska hän oli vastikään asettanut itselleen tavoitteen kiivetä sinne.

Kun Jeanne saapui polulle, hänen hyvä ystävänsä Ashley tuli hänen luokseen. Ashley tarttui Jeannea käsivarresta ja tarjoutui patikoimaan tämän kanssa sanoen: ”Kävellään yhdessä.” Ashleyllä, joka oli tuolloin

16-vuotias, oli jonkin verran fyysisiä haasteita, minkä vuoksi hän ei pystynyt kiipeämään kovin nopeasti. Niinpä hän ja Jeanne kävelivät hitaasti ihaillen taivaallisen Isän luomistyötä: kallioita korkealle kohoavalla vuorenhuipulla ja kaikkialla ympärillään kasvavia kukkia. Myöhemmin Jeanne sanoi: ”Ei oikeastaan kulunut kauankaan, kun olin unohtanut tavoitteeni kiivetä huipulle asti, sillä siitä tuli pian toisenlainen seikkailu – seikkailu, jonka tarkoituksena oli huomata polun varrella oleva kauneus, josta olisin jäänyt paitsi, jos olisin vain patikoinut eteenpäin päästäkseni tavoitteeseeni Malanin huipulle.”

Kun Jeanne ja Ashley jatkoivat patikoimistaan kaukana muun joukon takana, Emmakin liittyi heihin. Hän oli eräs seurakuntaan kuuluva nuori nainen, joka päätti jäädä odottamaan heitä ja kävellä heidän kanssaan. Emman mukaantulo lisäsi heidän nautintoaan. Hän opetti heille laulun ja tarjosi lisää tukea ja kannustusta. Jeanne muisteli: ”Me istuimme lepäämässä, me lauloimme, me juttelimme ja nauroimme. Tutustuin Ashleyyn ja Emmaan tavalla, joka ei muuten olisi ollut mahdollista. Sinä iltana kyse ei ollut vuoresta – kyse oli paljon, paljon enemmästä. Kyse oli siitä, että autoimme toisiamme polulla, askel kerrallaan.”

Kun Jeanne, Ashley ja Emma patikoivat ja lauloivat ja lepäsivät ja nauroivat yhdessä, he eivät varmastikaan ajatelleet: ”Hei, tämä on liittojemme pitämistä.” Mutta kyllä se oli heidän liittojensa pitämistä. He palvelivat toisiaan rakastaen, myötätuntoisesti ja sitoutuen. He vahvistivat toinen toisensa uskoa kannustaessaan ja palvellessaan toisiaan.

Vanhin Russell M. Nelson on opettanut: ”Kun me ymmärrämme olevamme liiton lapsia, me tiedämme,

keitä me olemme ja mitä Jumala meiltä odottaa. Hänen lakinsa on kirjoitettu sydämeemme.”⁷

Maria Kuzina on Jumalan oma liiton tytär, joka tietää, kuka hän on ja mitä Jumala odottaa häneltä. Kun hän kutsui minut kotiinsa Omskissa Venäjällä, luulin olevani siellä palvellakseni häntä, mutta ymmärsin pian, että olin siellä oppimassa asioita häneltä. Maria on käännynnäinen kirkossa. Hän elää Luukkaan evankeliumin luvussa 22 olevan ohjeen mukaan: ”Ja kun olet [kääntynyt], vahvista veljiäsi.”⁸ Hän uskoo elävän profeettamme presidentti Thomas S. Monsonin sanoihin:

”Nyt on aika jäsenten ja lähetysaarnaajien liittyä yhteen, toimia yhdessä, tehdä työtä Herran viinitarhassa tuodaksemme sieluja Hänen luokseen. – –

Kun toimimme uskossa, Herra osoittaa meille, kuinka voimme vahvistaa Hänen kirkkoaan siinä seurakunnassa, johon kuulumme. Hän on meidän kanssamme, ja Hänestä tulee aktiivinen kumppani lähetystyöponnisteluissamme.

– – [Osoittakaa] uskoanne – –. Pohtikaa rukoillen, keitä sukulaisistanne, ystävistänne, naapureistanne ja tuttavistanne te haluaisitte kutsua kotiin tapaamaan lähetysaarnaajat ja kuulemaan palautuksen sanoman.”⁹

Maria noudattaa tätä neuvoa huolehtimalla sisarista, joiden luona häntä on pyydetty käymään kotikäynti-oppettajana, ja palvelemalla heitä. Hän ulottaa toimintansa myös tämän tehtävän ulkopuolelle. Hänellä on monia vähemmän aktiivisia ystäviä ja niitä, jotka eivät vielä ole kuulleet sanomaa palautetusta Jeesuksen Kristuksen evankeliumista. Joka päivä hän harjoittaa uskoaan ja rukoilee tietääkseen, kuka tarvitsee hänen apuaan. Sen jälkeen hän toimii saamansa innoituksen mukaan. Hän ottaa yhteyttä

puhelimitse, ilmaisee rakkautensa ja kertoo ystävilleen: ”Me tarvitsemme teitä.” Hän pitää joka viikko asunnossaan perheillan ja kutsuu sinne naapureita, jäseniä ja lähetyssaarnaajia – ja tarjoaa heille ruokaa. Hän pyytää heitä tulemaan kirkkoon, odottaa heidän tuloaan ja istuu heidän vierellään, kun he tulevat.

Maria ymmärtää vanhin Jeffrey R. Hollandin äskettäisen muistutuksen siitä, että ”kutsua, joka kumpuaa rakkaudestamme toisia ja Herraa Jeesusta Kristusta kohtaan – –, ei koskaan pidetä loukkaavana tai tuomitsevana”¹⁰. Hän pitää luetteloa ihmisistä, jotka kokevat tulleen loukatuiksi, ja palvelee heitä edelleenkin. Koska he tietävät hänen rakastavan heitä, hän voi sanoa heille: ”Älkää loukkaantuko. Siinä ei ole mitään mieltä!”

Maria on Jeesuksen Kristuksen opetuslapsi, joka pitää liittonsa. Vaikka hänen kotonaan ei ole pappeudenhaltijaa, hän tuntee päivittäin Jumalan voiman temppeliliittojensa täytyttyksenä, kun hän ponnistelee eteenpäin polulla kestäen loppuun asti ja auttaen matkan varrella muita pääsemään osallisiksi pelastuksen työstä.

Kun olen kertonut teille näistä kokemuksista, oletteko nähneet itsenne pelastuksen työssä? Miettikää hetkisen jotakuta Jumalan tyttäreltä, joka tarvitsee kannustusta päästäkseen takaisin liiton polulle tai joka tarvitsee vähän apua pysyäksensä polulla. Kysykää hänestä taivaalliselta Isältäänne. Hän on taivaallisen Isän tytär. Taivaallinen Isä tuntee hänet nimeltä. Hän tuntee myös teidät, ja Hän kertoo teille, mitä Hänen tyttärensä tarvitsee. Olkaa kärsivällisiä ja uskokaan ja rukoilkaa jatkuvasti hänen puolestaan ja toimikaa saamienne kehotusten mukaan. Kun toimitte näiden kehotusten mukaan, Henki vahvistaa teille, että teidän uhrihanne on otollinen Herralle.

”Sisar Eliza R. Snow – – toi kiitollisena esiin sisarten pyrkimykset vahvistaa toisiaan – –. Hän sanoi heille, että vaikka kirkko ei pitänytään kirjaa jokaisesta heidän tekemästään lahjoituksesta tarvitsevien avuksi, Herra pitää täydellistä kirjaa heidän pelastavasta työstään:

’ – – Presidentti Joseph Smith sanoi, että tämä yhdistys järjestettiin pelastamaan sieluja. Mitä [me teemme voitaksemme] takaisin ne, jotka ovat joutuneet harhateille? [Lämmittääksemme] niiden sydäntä, jotka ovat kylmenneet evankeliumille? Teidän uskostanne, teidän ystäväisyydestänne, teidän hyvistä teoistanne ja sanoistanne pidetään toista kirjaa. Ne merkitään muistiin. Mikään ei katoa.’”¹¹

Mormonin kirjassa Ammon puhuu siitä suuresta syystä, joka meillä on riemuista. Hän sanoo: ”Ja nyt, minä kysyn, mitä suuria siunauksia [Jumala] on meille suonut? Osaatteko sanoa?”

Ammon ei innostuksessaan odota vastausta. Hän jatkaa: ”Katso, minä vastaan teidän puolestanne – –. Tämä on se siunaus, joka meille on suotu, että meistä on tehty välineitä Jumalan käsissä tämän suuren työn toteuttamiseksi.”¹²

Me olemme liiton tyttäriä Herran valtakunnassa, ja meillä on tilaisuus

olla välineitä Hänen käsissään. Kun osallistumme päivittäin pelastuksen työhön pienin ja yksinkertaisin tavoin – huolehtimalla toisistamme, vahvistamalla ja opettamalla toisiamme – voimme yhtyä Ammonin sanoihin:

”Katso, minun iloni on täysi, niin, sydämeni on ääriään myöten täynnä iloa, ja minä riemuistan Jumalastani.

Niin, minä tiedän, että en ole mitään; voimiltani minä olen heikko; sen tähden en kersku itsestäni, vaan kerskun Jumalastani, sillä hänen voimassaan minä voin tehdä kaiken.”¹³

Tästä todistan Jeesuksen Kristuksen nimessä. ■

VIITTEET

1. Moosia 18:8–10.
2. OL 20:77.
3. Moos. 1:39.
4. Ks. OL 25:1.
5. 2. Nefi 31:18.
6. 2. Nefi 31:20.
7. ”Liitot”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 88.
8. Luuk. 22:32.
9. ”Uskoa pelastuksen työssä”, maailmanlaajuinen johtajien koulutuslähetykset, kesäkuu 2013, lds.org/broadcasts.
10. ”Meidän vastuamme on kutsua”, maailmanlaajuinen johtajien koulutuslähetykset, kesäkuu 2013, lds.org/broadcasts.
11. *Tyttäriä minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä*, 2011, s. 89.
12. Alma 26:2–3.
13. Alma 26:11–12.

Linda S. Reeves

toinen neuvonantaja Apuyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa

Vaatikaa itsellenne liittojenne siunauksia

Kun uudistamme liittomme ja pidämme ne kunniassa, kuormiamme voidaan keventää ja me voimme jatkuvasti tulla puhdistetuiksi ja vahvistua.

Sisaret, kuinka ihanaa onkaan olla kanssanne jälleen.

Tapasin äskettäin naisen, joka valmistautui menemään kasteelle. Sinä erityisenä sunnuntaina hän tuli kirkkoon käveltyään kolme kilometriä erittäin kuraista tietä. Hän meni heti wc-tiloihin, riisui kuraiset vaatteensa, peseytyi ja puki ylleen puhtaat pyhävaatteet. Apuyhdistyksen kokouksessa hän kertoi kääntymyksestään. Minua liikutti hänen pakahduttava halunsa tulla pestyksi ja puhtaaksi parannuksen ja Vapahtajan sovitushrin kautta sekä hänen halukkuutensa luopua ”entisestä elämästään”, jotta hän voi solmia pyhiä liittoja taivaallisen Isämme kanssa. Hän oli eronnut poikaystävästään, oli voittamaisillaan riippuvuutensa eläkkeen viisauden sanan mukaan, oli lopettanut sunnuntaityönsä ja oli menettänyt rakkaidensa ystävyyden ilmoittaessaan suunnitelmistaan mennä kasteelle. Hän oli innokas luopumaan kaikista synneistään voidakseen tulla puhtaaksi ja tuntea Vapahtajan lunastavan rakkauten. Minua innoitti tuona aamuna hänen halunsa tulla sekä fyysisesti että hengellisesti puhtaaksi.

Me tiedämme, että monet teistä ovat tehneet samankaltaisia uhrauksia, kun olette tunteneet Pyhän Hengen todistuksen ja olette halunneet tehdä parannuksen, mennä kasteelle ja tulla puhtaaksi. Ehkä on niin, ettemme tunne milloinkaan muulloin Vapahtajan jumalallista rakkautta niin runsaana kuin silloin kun teemme parannuksen ja tunnemme Hänen rakastavat käsivartensa ojennettuina syleilemään meitä ja vakuuttamaan meille Hänen rakkauttaan ja hyväksyntäänsä.

Muutama sunnuntai sitten, kun kuuntelin sakramenttirukousta, minua liikutti se, kuinka pappi lausui hyvin tunteikkaasti jokaisen sanan. Myöhemmin soitin tuolle papille kiittäkseni häntä siitä, että hän teki omalta osaltaan sakramentista syvän hengellisen kokemuksen minulle ja seurakunnalle. Hän ei ollut kotona, mutta hänen äitinsä vastasi: ”Voi, hän ilahtuu kovin siitä, että soitit! Se oli ensimmäinen kerta, kun hän lausui sakramenttirukouksen, ja olemme harjoitelleet yhdessä, puhuneet sakramentin tärkeydestä ja siitä, miten tärkeää on kelvollisina uudistaa kasteenliittomme Vapahtajan kanssa.” Kuinka rakastankaan tätä hyvää äitiä sen vuoksi, että hän opettaa pojalleen kasteenliiton voimaa ja sitä, kuinka poika voi auttaa seurakunnan jäseniä tuntemaan tuota voimaa.

Eräs toinen tuntemani äiti on istunut vuosikausia kirkossa yksin neljän pienen lapsensa kanssa. Koska hän on pystynyt vain harvoin keskittymään Vapahtajaan sakramentin aikana, hän laati suunnitelman. Nyt hän pyrkii varaamaan joka lauantai aikaa siihen, että hän käy läpi viikkoaan ja miettii liittojaan ja sitä, mistä hänen pitää tehdä parannus. ”Silloin”, hän sanoo, ”menipä minulla sunnuntaina lasteni kanssa miten tahansa, olen valmistautunut nauttimaan sakramentin, uudistamaan liittoni ja tuntemaan sovituksen puhdistavan voiman.”

Miksi Vapahtaja pitää sakramenttia niin tärkeänä, rakkaat sisaret? Miten tärkeää tämä viikoittainen kasteenliittomme uudistaminen on elämässämme? Huomaammeko me, että Vapahtajalla on kyky puhdistaa meidät täysin joka viikko, kun me nautimme sakramentin kelvollisesti ja ajatuksella? Presidentti Boyd K. Packer on todistanut: ”Tämä on Jeesuksen Kristuksen evankeliumin ja sovituksen

lupaus: – – että [elämämme] päättyessä [voimme] mennä väliverhon läpi [synneistämme] parannuksen tehneenä ja Kristuksen verellä puhtaaksi pestynä.”¹

Johtokuntamme tuntee suurta iloa, kun sisaremmen ja heidän perheensä tekevät liittoja ja pitävät ne, mutta sydämemme tuntee tuskaa niiden vuoksi, jotka kokevat suuria vastoinkäymisiä elämässään siksi, että rakkaanne rikkovat liittonsa. Profeetta Jaakob, Nefin veli, sai Herralta tehtävän puhua veljilleen aikansa vanhurskaista naisista ja lapsista. Todistan, että hänen sanansa on säilytetty erityisesti meidän aikaamme varten. Hän puhuu meille aivan kuin Vapahtaja itse puhuisi. Jaakobia painoi suuri huoli, kun hän todisti aviomiehille ja isille:

”Minua surettaa – – se, että minun on puhuttava niin kovin voimakkaasti – – vaimojenne ja lastenne edessä, joista monien tunteet ovat tavattoman arat ja siveät ja herkät – –.

Heidän sydämensä nyhkytykset kohoavat ylös Jumalan luokse – –. Monet sydämet ovat menettäneet toivonsa syville haavoille lävistettyinä.”²

Liittonsa pitävillä naisilla ja lapsilla omiana aikanaan ja meidän aikamme Jaakob lupaa:

”Turvautukaa Jumalaan horjumattomin mielin ja rukoilkaa häntä suuresti uskoen, niin hän lohduttaa teitä ahdingoissanne – –.

Nostakaa pääanne ja ottakaa vastaan mieluisa Jumalan sana ja kestitkää itseänne hänen rakkautellaan.”³

Sisaret, todistan rukouksen voimasta ja mahdollista, kun ilmaisemme taivaalliselle Isällemme syvimmit tuskamme ja toiveemme, ja vastauksista, joita saamme, kun kestitsemme itseämme pyhillä kirjoituksilla ja elävien profeettojen sanoilla.

Melkein kolme vuotta sitten tuhoisa tulipalo hävitti rakkaan historiallisen tabernaakkelin sisätilat Provossa Utahissa. Sen menetystä pidettiin suurena murhenäytelmänä sekä paikkakuntalaisten että kirkon jäsenten keskuudessa. Moni mietti: ”Miksi Herra antoi sen tapahtua? Hän olisi varmasti voinut estää palon tai pysäyttää rakennuksen tuhoutumisen.”

Kymmenen kuukautta myöhemmin, lokakuun 2011 yleiskonferenssissa, yleisö henkäisi, kun presidentti Thomas S. Monson ilmoitti, että lähes tuhoutuneesta tabernaakkelista tulisi pyhä temppeli – Herran huone! Äkkiä ymmärsimme sen, mitä Herra oli aina tiennyt! Hän ei aiheuttanut tulipaloa, mutta Hän salli palon hävittää sisätilat.

Hän näki tabernaakkelin suurenmoisena temppelinä – pyhien ja ikuisten liittojen pysyvänä solmimispaikkana.”⁴

Rakkaat sisareni, Herra sallii sen, että meitä koetellaan ja testataan, joskus ääri rajoillemme asti. Olemme nähneet rakkaiden elämän – ja kenties omammekin – kuvaannollisesti palavan poroksi, ja olemme miettineet, miksi rakastava ja armelias taivaallinen Isä sallii sellaisen tapahtua. Mutta Hän ei jätä meitä tuhkan sekaan. Hän seisoo syli avoinna, innokkaana kutsuen meitä tulemaan luokseen. Hän rakentaa elämäämme upeaksi temppeliksi, jossa Hänen Henkensä voi asua iankaikkisesti.

Kohdassa OL 58:3–4 Herra sanoo meille:

”Te ette voi nähdä luonnollisilla silmillänne tällä hetkellä Jumalanne suunnitelmaa niistä asioista, jotka tulevat tämän jälkeen, ettekä kirkkautta, joka seuraa paljoa ahdingkoa.

Sillä paljon ahdingon jälkeen tulevat siunaukset. Sen tähden päivä tulee, jolloin teidät kruunataan paljolla kirkkaudella.”

Sisaret, minä todistan, että Herralla on suunnitelma meidän kunkin elämää varten. Mitään sellaista ei tapahdu, mikä järkyttäisi Häntä tai yllättäisi Hänet. Hän on kaikkietävä

ja kaikkia rakastava. Hän on innokas auttamaan meitä, lohduttamaan meitä ja lievittämään tuskaamme, kun me turvaamme sovituksen voimaan ja kunnioitamme liittojamme. Koetukset ja kärsimys, joita koemme, saattavat olla juuri niitä asioita, jotka johtavat meidät Hänen luokseen ja saavat meidät pitämään kiinni liitoistamme, jotta voisimme palata Hänen eteensä ja saada kaiken, mitä Isällä on.

Tänä kuluneena vuonna minulla on ollut tarve ja halu tuntea Herran rakkaus syvällisemmin, saada henkilökohtaista ilmoitusta, ymmärtää paremmin temppeleliittoni ja saada kevennyttä kuormiini. Kun olen rukoillut erityisesti näitä siunauksia, olen tuntenut Hengen ohjaavan minua menemään temppeleihin ja kuuntelemaan tarkemmin jokaista siunauksen sanaa, joka minulle lausutaan. Todistan, että kun olen kuunnellut tarkkaavaisemmin ja yrittänyt osoittaa uskoani, Herra on ollut minulle armollinen ja on auttanut kuormieni keventämisessä. Hän on auttanut minua tuntemaan suurta

rauhaa rukouksista, joihin ei ole vielä vastattu. Me sidomme Herran pitämään lupauksensa, kun me pidämme liittomme ja osoitamme uskoamme.⁵ Tulkaa temppeleihin, rakkaat sisaret, ja vaatikaa siunauksenne!

Haluan puuttua erääseen toiseen tapaan, joka voi juurruttaa meihin varmuutta ja uskoa. Joskus meillä naisilla on taipumus olla hyvin kriittisiä itseämme kohtaan. Sellaisina hetkinä meidän pitää tavoitella Henkeä ja kysyä: ”Näinkö Herra haluaa minun ajattelevan itsestäni vai Saatanako yrittää painaa minua alas?” Muistakaa, millainen taivaallinen Isämme on. Hänen rakkautensa on täydellistä ja ääretöntä.⁶ Hän haluaa kohottaa meitä, ei lannistaa meitä.

Me kirkon jäsenet saatamme toisinaan tuntea, että meidän pitää olla osa ”täydellistä MAP-perhettä”, ennen kuin Herra hyväksyy meidät. Tuntemme usein olevamme ”vähempiarvoisia” tai ulkopuolisia valtakunnassa, jos meistä tuntuu, ettemme aivan sovi tuohon kuvaan. Rakkaat sisaret, loppujen lopuksi taivaan Isällemme on

merkitystä ennen kaikkea sillä, kuinka hyvin olemme pitäneet liittomme ja kuinka paljon olemme yrittäneet noudattaa Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen esimerkkiä.

Todistan, että Jeesus Kristus on Vapahtajamme ja Lunastajamme. Hänen sovitusuhrinsa ansiosta meidät voidaan pestä puhtaiksi viikoittain, kun nautimme Hänen sakramenttinsa kelvollisesti. Kun uudistamme liittomme ja pidämme ne kunniassa, kuormiamme voidaan keventää ja me voimme jatkuvasti tulla puhdistetuiksi ja vahvistua, niin että elämämme lopussa meitä pidetään kelvollisina saamaan korotus ja iankaikkinen elämä. Todistan näistä asioista rakkaan Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. ”Sovitus”, *Liahona*, marraskuu 2012, s. 77.
2. MK Jaak. 2:3, 7, 35.
3. MK Jaak. 3:1–2.
4. Ks. Moosia 23:21–22.
5. Ks. OL 82:10.
6. Ks. Russell M. Nelson, ”Jumalallinen rakkaus”, *Liahona*, helmikuu 2003, s. 12–17.

Presidentti Thomas S. Monson

Emme koskaan kulje yksin

Kun jonakin päivänä katselette sivusta vaikeita aikojaanne, te tajuatte, että Hän on aina ollut vierellänne.

Rakkaat sisareni, henki, jota tunnemme tänä iltana, kuvastaa vahvuuttanne, omistautumistanne ja hyvyyttänne. Lainatakseni Mestaria: ”Te olette maan suola. – – Te olette maailman valo.”¹

Kun olen pohtinut tilaisuuttani puhua teille, mieleeni on muistunut rakkaus, jota rakas vaimoni Frances tunsikin Apuyhdistystä kohtaan. Elinaikanaan hän palveli monissa tehtävissä Apuyhdistyksessä. Kun hän ja minä olimme kumpikin vasta 31-vuotiaita, minut kutsuttiin Kanadan lähetyskentän johtajaksi. Tuon kolmivuotisen tehtävän ajan Frances toimi kaikkien Apuyhdistysten johtavana virkailijana sillä laajalla alueella, joka käsitti Ontarion ja Quebecin provinssit. Muutamia lähimmistä ystävyysuhteistaan hän sai tuon tehtävän myötä samoin kuin niiden monien tehtävien myötä, joita hän myöhemmin hoiti oman seurakuntamme Apuyhdistyksessä. Hän oli taivaallisen Isämme uskollinen tytär, rakas kumppanini ja rakkain ystäväni. Kaipaan häntä enemmän kuin sanat kykenevät ilmaisemaan.

Minäkin rakastan Apuyhdistystä. Todistan teille, että se perustettiin innoituksen kautta ja se on elintärkeä

osa Herran kirkkoa täällä maan päällä. Olisi mahdotonta arvioida kaikkea sitä hyvää, jota tämä järjestö on saanut aikaan, ja kaikkia niitä ihmisiä, joiden elämää on sen ansiosta siunattu.

Apuyhdistys koostuu monista erilaisista naisista. Joukossanne on niitä, jotka eivät ole naimisissa – jotka kenties opiskelevat, ovat kenties työssä – ja silti luovat täyttä ja rikasta elämää. Jotkut teistä ovat kasvavien lasten kiireisiä äitejä. Sitten joukossanne on niitä, jotka ovat menettäneet aviomiehensä avioeron tai kuoleman vuoksi ja kamppailevat kasvattaakseen lapsensa ilman aviomiehen ja isän apua. Jotkut teistä ovat kasvattaneet lapsensa mutta ovat huomanneet, että he tarvitsevat jatkuvasti apuunne. Monilla teistä on ikääntyvät vanhemmat, jotka vaativat rakastavaa huolenpitoa, jota vain te voitte antaa.

Olemmepa elämässämme missä vaiheessa tahansa, on hetkiä, jolloin meillä kaikilla on haasteita ja vaikeuksia. Vaikka ne ovat jokaisen kohdalla erilaisia, ne ovat kaikille yhteisiä.

Monet kohtaamistamme haasteista ovat olemassa, koska me elämme tässä kuolevaisessa maailmassa, jossa on kaikenlaisia ihmisiä. Toisinaan

kysymme epätoivoisina: ”Kuinka voin pitää katseeni lujasti selestiseen suunnattuna, kun luotsaan kulkuani tässä telestisessä maailmassa?”

Tulee hetkiä, jolloin kuljette okaiden peittämää ja ongelmien merkitsemää polkua. Saattaa olla hetkiä, jolloin tunnette olevanne erossa – jopa eristyksissä – jokaisen hyvän lahjan Antajasta. Teitä huolestuttaa, että kuljette yksin. Pelko astuu uskon tilalle.

Kun huomaatte olevanne tällaisessa tilanteessa, pyydän teitä muistamaan rukouksen. Rakastan presidentti Ezra Taft Bensonin sanoja rukouksesta. Hän sanoi:

”Läpi koko elämäni neuvo luottaa rukoukseen on ollut miltei kaikkia muita saamiani neuvoja ja kehotuksia arvokkaampi. Rukouksesta on tullut olemukseni olennainen osa, ankkuri, pysyvä voiman lähde ja jumalallisia asioita koskevan tietoni perusta. – –

Vaikka vastoinkäymisiä tulisi, rukouksessa me voimme saada varmuutta, sillä Jumala puhuu rauhaa sielullemme. Tällainen rauha, tällainen seesteisyys on elämän suurin siunaus.”²

Apostoli Paavali on kehottanut:

”Saattakaa aina se, mitä tarvitsette, – – Jumalan tietoon.

Silloin Jumalan rauha, joka ylittää kaiken ymmärryksen, varjelee teidän sydämenne ja ajatuksenne, niin että pysytte Kristuksessa Jeesuksessa.”³

Mikä loistava lupaus! Juuri rauhaa me tavoittelemme, sitä me kaipaamme.

Meitä ei ole pantu tämän maan päälle kulkemaan yksin. Mikä hämmästyttävä voiman, vahvuuden ja lohdun lähde onkaan meidän jokaisen ulottuvilla. Hän, joka tuntee meidät paremmin kuin me tunnemme itsemme, Hän, joka näkee suuremman kuvan ja joka tietää lopun alusta asti, on vakuuttanut meille, että Hän on valmis antamaan meille apua, jos

me vain pyydämme. Meillä on tämä lupaus: ”Rukoilkaa alati ja uskokaa, niin kaikki yhdessä koituu teidän parhaaksenne.”⁴

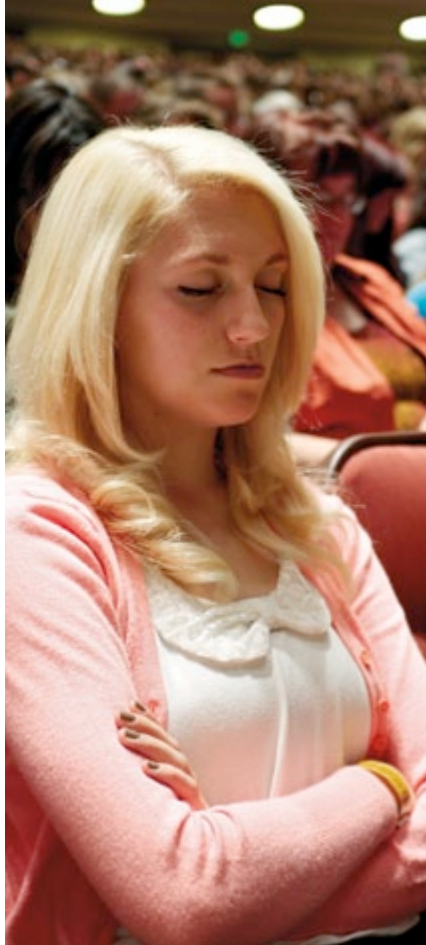
Kun rukouksemme nousevat kohti taivasta, älkäämme unohtako Vapahtajan meille opettamia sanoja. Kohdattaessa Getsemanen ja ristin kiduttavan tuskan Hän rukoili Isää: ”Älköön toteutuko minun tahtoni, vaan sinun.”⁵ Niin vaikeaa kuin toisinaan ehkä onkin, meidänkin kannattaa luottaa siihen, että taivaallinen Isä tietää parhaiten kuinka ja milloin ja millä tavoin antaa apua, jota pyydämme.

Minulle ovat rakkaita runoilijan sanat:

*En tiedä, kuinka,
vaan tiedän sen,
Hän luvannut on sanassaan,
että rukouksia kuunnellaan
ja vastataan pian tai myöhemmin.
Siksi odotan mielin levollisin.
En tiedä, jos siunaus pyytämään
tulee niin kuin itse sen parhaaksi
näin.
Jätän rukoukseni haltuun sen,
joka tietää kaiken parhaiten.
Jos lahjaa pyytämäni en saa,
Hän suo mulle jotakin parempaa.”⁶*

Tietenkään rukous ei ole vain vaikeita hetkiä varten. Meitä käsketään toistuvasti pyhissä kirjoituksissa rukoukseen alati⁷ ja rukoilemaan sydämessämme⁸. Suositun ja tutun kirkon laulun sanoissa esitetään kysymys, joka meidän kunkin olisi hyvä esittää itsellemme päivittäin: ”Rukoiletko sä?”⁹

Rukouksen kumppanina auttamassa meitä selviytymään usein vaikeassa maailmassamme on pyhien kirjoitusten tutkiminen. Totuuden ja innoituksen sanat neljässä pyhässä kirjassamme ovat minulle omaisuutta, jota pidän suurella arvossa. En koskaan väsy lukemaan pyhiä kirjoituksia.

Koen hengellistä ylentymistä aina kun tutkin niitä. Nuo totuuden ja rakkauksen pyhät sanat antavat johdatusta elämäni ja osoittavat tien iankaikkiseen täyteyteen.

Kun luemme ja pohdimme pyhiä kirjoituksia, koemme Hengen kiuskaavan suloisesti sieluumme. Voimme saada vastauksia kysymyksiimme. Saamme tietää siunauksista, jotka koituvat Jumalan käskyjen pitämisestä. Saamme varman todistuksen taivaallisesta Isästämme ja Vapahtajastamme Jeesuksesta Kristuksesta sekä Heidän rakkaudestaan meitä kohtaan. Kun pyhien kirjoitusten tutkiminen yhdistyy rukouksiimme, voimme tietää varmasti, että Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on totta.

Presidentti Gordon B. Hinckley on sanonut: ”Herra siunatkoon meitä kaikkia niin että kestitsimme itseämme Hänen pyhillä sanoillaan ja saisimme niistä sitä voimaa, rauhaa ja tietoa, joka ’ylittää kaiken ymmärryksen’ (Fil. 4:7).”¹⁰

Kun me muistamme rukouksen ja varaamme aikaa kääntymään pyhien kirjoitusten puoleen, elämästämme tulee

äärettömästi siunattumpaa ja kuoramme tehdään keveämmiksi.

Saanen kertoa teille siitä, kuinka taivaallinen Isämme vastasi erään naisen rukouksiin ja pyyntöihin ja antoi hänelle rauhan ja varmuuden, joita hän niin kipeästi kaipasi.

Tiffanyn ongelmat alkoivat viime vuonna, kun hänellä oli kotonaan vieraita kiitospäivänä ja sitten jälleen jouluna. Hänen aviomiehensä oli opiskellut lääkäriksi ja oli nyt toista vuottaan erikoistumassa. Koska aviomies joutui tekemään pitkiä työpäiviä, hän ei kyennyt auttamaan vaimoaan niin paljon kuin he kumpikin olisivat halunneet. Niinpä suurin osa noiden juhlapäivien valmisteluista sekä neljän pienen lapsen hoitaminen jäivät Tiffanyn harteille. Hän tunsu voimiensa loppuvan, ja sitten hän sai tietää, että yhdellä hänen rakkaistaan oli todettu syöpä. Stressi ja huoli alkoivat vauhtia raskasta veroaan, ja hän vajosi lannistavaan masennukseen. Hän haki lääkärin apua, mutta mikään ei muuttanut. Hänen ruokahalunsa katosi, ja hän alkoi laihtua, mihin hänellä ei olisi ollut varaa, koska hän oli pienikokoinen. Hän etsi rauhaa pyhistä kirjoituksista ja rukoili vapahdusta synkkyydestä, joka oli valtaamassa hänet. Kun ei rauhaa eikä apua näyttänyt tulevan, hänestä alkoi tuntua, että Jumala oli hylännyt hänet. Hänen perheensä ja ystävänsä rukoilivat hänen puolestaan ja yrittivät auttaa kaikin tavoin. He toivat hänen lempiruokiaan yrittäen pitää hänet fyysisesti terveenä, mutta hän pystyi nielemään vain muutaman suupalan eikä sitten kyennyt syömään enempää.

Eräänä erityisen koettelevana päivänä yksi ystävä yritti turhaan houkutellessa häntä ruoilla, joista hän oli aina pitänyt. Kun mikään ei tepsinyt, ystävä sanoi: ”Täytyy olla *jotakin*, mikä kuulostaa sinusta hyvältä.”

Tiffany mietti hetken ja sanoi: ”Ainoa, mikä tulee mieleen ja mikä kuulostaa hyvältä, on kotitekoinen leipä.”

Mutta sitä ei ollut käsillä.

Seuraavana iltapäivänä Tiffanyn ovikello soi. Hänen aviomiehensä sattui olemaan kotona ja avasi oven. Kun hän tuli takaisin, hänellä oli käsissään kotitekoinen leipä. Tiffany ällistyi miehensä kertoessa, että leivän oli tuonut Sherrie-niminen nainen, jota he tuskin tunsivat. Sherrie oli Tiffanyn Denverissä Coloradossa asuvan sisaren Nicolen ystävä. Sherrie oli esitelty Tiffanyille ja hänen miehelleen pikaisesti muutamia kuukausia aiemmin, kun Nicole ja hänen perheensä olivat olleet kiitospäivänä Tiffanyn luona. Sherrie, joka Tiffanyn tavoin asui Omahassa, oli tullut Tiffanyn luo tavatakseen Nicolen.

Nyt kuukausia myöhemmin, herkullinen leipä käsissään, Tiffany soitti sisarelleen Nicolelle kiittääkseen tätä siitä, että tämä oli lähettänyt Sherrien laupeuden asialle. Sen sijaan hän sai kuulla, ettei Nicole ollut käynnin takana eikä tiennyt siitä mitään.

Loput kertomuksesta selvisi, kun Nicole otti yhteyttä ystävänsä Sherrieen saadakseen tietää, mikä oli saanut tämän tuomaan sen leivän. Se, mitä hän kuuli, oli innoituksena hänelle, Tiffanyille, Sherrielle – ja se on innoituksena minulle.

Sinä aamuna kun Sherrie oli tuonut leivän, hän oli saanut tunteen, että hänen pitää leipoa kaksi leipää sen yhden sijaan, jonka hän oli aikonut leipoa. Hän sanoi tunteneensa kehoituksen ottaa toisen leivän mukaansa autoon sinä päivänä, vaikkei hän tiennyt syytä. Kun hän oli ollut lounaalla ystävänsä luona, hänen vuoden ikäinen tyttärensä alkoi itkeä ja hänen oli vietävä tyttö kotiin päiväunille. Sherrie epäröi, kun hän sai varman tunteen, että hänen piti viedä se ylimääräinen

leipä Nicolen siskolle Tiffanyille, joka asui puolen tunnin ajomatkan päässä toisella puolen kaupunkia ja jota hän tuskin tunsi. Hän yritti järkeilemällä karkottaa ajatuksen, koska hän halusi viedä hyvin väsyneen tyttärensä kotiin ja hänestä tuntui nololta viedä leipä ihmisille, jotka olivat lähestulkoon vieraita. Vaikutelma Tiffanyn kotiin menemisestä oli kuitenkin voimakas, joten hän noudatti kehotusta.

Kun Sherrie saapui, Tiffanyn aviomies avasi oven. Sherrie muistutti hänelle olevansa Nicolen ystävä, jonka hän oli tavannut lyhyesti kiitospäivänä, ojensi hänelle leivän ja lähti.

Ja niin kävi, että Herra lähetti lähes tuntemattoman ihmisen kaupungin

toiselta laidalta tuomaan paitsi kaivatun kotitekoisen leivän myös selkeän rakkauden viestin Tiffanyille. Sitä, mitä hänelle tapahtui, ei voi selittää millään muulla tavoin. Tiffanylla oli pakottava tarve tuntea, ettei hän ollut yksin – että Jumala oli tietoinen hänestä eikä ollut hylännyt häntä. Sen leivän – juuri sen, mitä hän kaipasi – oli tuonut hänelle joku, jota hän tuskin tunsi, joku, jolla ei ollut tietoa hänen tarpeestaan, mutta joka kuunteli Hengen kehotusta ja noudatti tuota kehotusta. Se oli Tiffanyille selkeä merkki siitä, että hänen taivaallinen Isänsä oli tietoinen hänen tarpeestaan ja rakasti häntä riittävästi lähettääkseen apua. Taivaallinen Isä oli vastannut hänen avunpyyntöihinsä.

Rakkaat sisareni, taivaallinen Isänne rakastaa teitä – teitä jokaista. Tuo rakkaus ei koskaan muutu. Siihen ei vaikuta ulkonäköne, omaisuutenne tai rahamäärä, joka teillä on pankkitilillänne. Sitä eivät muuta lahjanne ja kykynne. Se on olemassa aina. Se on olemassa teille, kun olette surullisia tai onnellisia, lannistuneita tai toiveikkaita. Jumalan rakkaus on teitä varten, tunsittepa te ansaitsevanne rakkautta tai ette. Se on olemassa aina.

Kun me etsimme taivaallista Isäämme rukoilemalla palavasti ja vilpittömästi sekä tutkimalla pyhiä kirjoituksia hartaasti ja omistautuneesti, todistuksemme vahvistuu ja juurtuu syväälle. Tulemme tietämään, että Jumala rakastaa meitä. Tulemme ymmärtämään, että me emme koskaan kulje yksin. Lupaam teille, että kun jonakin päivänä katselette sivusta vaikeita aikojanne, te tajuatte, että Hän on aina ollut vierellänne. Tiedän sen pitävän paikkansa koettuani iankaikisen kumppanini Frances Beverly Johnson Monsonin pois lähdön.

Jätän teille siunaukseni. Jätän teille kiitollisuuteni kaikesta hyvästä, jota teette, ja elämästä, jota elätte. Rukoukseni on, että teitä siunattaisiin jokaisella hyvällä lahjalla. Vapahtajamme ja Lunastajamme, meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

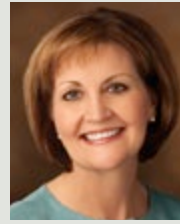
1. Matt. 5:13–14.
2. Ks. ”Rukoile alati”, *Valkeus*, kesäkuu 1990, s. 4–6.
3. Fil. 4:6–7.
4. OL 90:24.
5. Luuk. 22:42.
6. Eliza M. Hickok, ”Prayer”, julkaisussa *The Best Loved Religious Poems*, toim. James Gilchrist Lawson, 1933, s. 160.
7. Ks. Luuk. 21:36; ks. myös 2. Nefi 32:9; 3. Nefi 18:15; OL 10:5; 19:38; 20:33; 31:12; 61:39; 88:126; 93:49.
8. Ks. 3. Nefi 20:1.
9. ”Aamuvahain huoneessasi”, *MAP-lauluja*, 84.
10. ”Nauttikaa pyhistä kirjoituksista”, *Valkeus*, heinäkuu 1986, s. 4.

Apujärjestöjen ylimmät johtokunnat

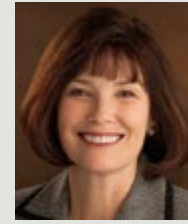
APUYHDISTYS

Carole M. Stephens
ensimmäinen neuvonantaja

Linda K. Burton
johtaja

Linda S. Reeves
toinen neuvonantaja

NUORET NAISET

Carol F. McConkie
ensimmäinen neuvonantaja

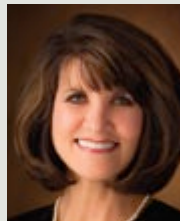

Bonnie L. Oscarson
johtaja

Neill F. Marriott
toinen neuvonantaja

ALKEISYHDISTYS

Jean A. Stevens
ensimmäinen neuvonantaja

Rosemary M. Wixom
johtaja

Cheryl A. Esplin
toinen neuvonantaja

NUORET MIEHET

Larry M. Gibson
ensimmäinen neuvonantaja

David L. Beck
johtaja

Randall L. Ridd
toinen neuvonantaja

PYHÄKOULU

David M. McConkie
ensimmäinen neuvonantaja

Russell T. Osguthorpe
johtaja

Matthew O. Richardson
toinen neuvonantaja

Konferenssikertomusten hakemisto

Seuraavassa on luettelo eräistä yleiskonferenssipuheissa kerrotuista kokemuksista, joita voi käyttää henkilökohtaisessa tutkimisessa, perheilloissa ja muussa opetuksessa. Puhujat on lueteltu aakkosjärjestyksessä, ja numero viittaa puheen ensimmäiseen sivuun.

PUHUJA	KERTOMUS
Neil L. Andersen	(92) Eräs uskollinen brasilialainen äiti, jota hänen aviomiehensä kieltää käymästä kirkossa, lähettää lapsensa kirkkoon.
M. Russell Ballard	(43) Eräs perhe kokee menestystä lähetystyössä otettuaan vakavasti haasteen jouduttua pelastuksen työtä.
David A. Bednar	(17) Susan Bednarin (silloin nuori nainen) perhettä siunataan, kun he elävät kymmenysten lain mukaan.
Gérald Caussé	(49) Gérald Caussé ja hänen perheensä huomaavat, että elämä uudessa kaupungissa on helpompaa myöhempien aikojen pyhien osoittaman lämpimän vastaanoton vuoksi.
D. Todd Christofferson	(29) Anna Daines liittyy vapaaehtoisten ryhmään ja auttaa paikkakuntalaisia voittamaan myöhempien aikojen pyhiä kohtaan tunnetut ennakkoluulot.
Quentin L. Cook	(88) Quentin L. Cook ja muut asianajat hänen yrityksessään päättävät luoda perheystävällisen työympäristön.
Edward Dube	(15) Äiti kehottaa nuorta Edward Dubea katsomaan eteenpäin, ei taaksepäin, heidän työskennellessään pellolla.
Timothy J. Dyches	(37) Corrie ten Boom antaa anteeksi eräälle entiselle natsisotilaille, joka oli ollut yksi hänen vartijoistaan keskitysleirillä.
Henry B. Eyring	(58) Nuorta Henry B. Eyringia siunataan, kun hän menee piispansa mukana käymään apua tarvitsevien jäsenten luona. (69) Mildred ja Henry Eyringista tulee yhtä heidän päätöksessään muuttaa takaisin Utahiin lähelle Mildredin lapsuudenkotiä.
Randy D. Funk	(52) Eräs tutkija Intiassa kuulee kertomuksen Joseph Smithistä kielellä, jota hän ei ymmärrä, ja pyytää päästä kasteelle.
Kevin S. Hamilton	(99) Erään perheen jääminen pois kirkosta saa alkunsa perheen päätettyä mennä sunnuntaiajelulle sakramenttikokoukseen osallistumisen sijaan.
Jeffrey R. Holland	(40) Eräs sisar löytää tarkoituksen äitinsä loukkaannuttuaan vakavasti lento-onnettomuudessa.
Richard J. Maynes	(79) Richard J. Maynesin isoisän isä saa sydänkohtauksen ja kuolee palvellessaan lähetystyössä.
Thomas S. Monson	(61) Eräs uskollinen kotiopettaja on täynnä kiitollisuutta, kun henkilö, jonka luona hän on käynyt kotiopetuksella vuosia, liittyy kirkkoon. (85) Thomas S. Monson antaa pappeuden siunauksen iäkkäälle veljelle, joka ei enää näe tai kuule.
S. Gifford Nielsen	(33) Eräs vaaranjohtaja antaa valaa erään menestyksekkään lähetysaarniajan kuluneet kengät pronssiin.
Adrián Ochoa	(102) Sukulaiset riemuitsevat, kun nuori Adrián Ochoa ja kaksi serkkua palaavat kotiin ankaran myrskyn jälkeen.
Bonnie L. Oscarson	(76) Agnes Hoggan kieltäytyttyä antamasta 16-vuotiaasta tyttärestään adoptoitavaksi perheeseen, joka ei kuulu MAP-kirkkoon.
Boyd K. Packer	(26) Boyd K. Packer saa neuvon kehottaa erään vaikeuksissa kamppailevan vaaran jäseniä lukemaan pyhiä kirjoituksia.
L. Tom Perry	(46) Kun L. Tom Perry on nuori poika, hän ja muut Alkeisyhdistyksen lapset patikoivat opettajansa kanssa eräälle mieluisalle paikalle kanjonissa.
Linda S. Reeves	(118) Eräs nainen, joka edistyy kohti kastetta, kävelee kolme kilometriä erittäin kuraista tietä päästäkseen kirkkoon.
Ulisses Soares	(9) Etelä-Afrikassa Moses Mahlangu istuu muiden kanssa kirkon ulkopuolella kuuntelemaan kokouksia ikkunan läpi.
Carole M. Stephens	(12) Uskolliset sisaret Hondurasissa saavat pappeuden siunauksia kirkon johtajiltaan. (115) Eräs 10-vuotias poika pitää liittonsa lupauksen surra muiden kanssa, kun hän lohduttaa leskeksi jäänyttä isoisääitään.
Dieter F. Uchtdorf	(21) Eräs mies näkee unen, jossa myöhempien aikojen pyhiin kuuluva aviopari selostaa mahdollisuuksia palvella kirkossa. (55) Dieter F. Uchtdorf kaatuu lasketellessaan, ja hänellä on vaikeuksia päästä ylös, kunnes hänen tyttärenpoikansa auttaa häntä.
Arnulfo Valenzuela	(35) Eräs vähemmän aktiivinen sisar tuntee Pyhän Hengen laulaessaan kirkon laulua kotikäyntiopettajiansa kanssa ja palaa kirkkoon.
Terence M. Vinson	(104) Papua-Uudessa-Guineassa erään uskollisen kirkon jäsenen rukoukseen vastataan, kun sade yhtäkkiä sammuttaa tulipalon, joka uhkaa kylän satoa.

Yleiskonferenssissa ilmoitettiin jäsenmäärän ja lähetyssaarnaajien lukumäärän kasvusta

Presidentti Thomas S. Monson ilmoitti 183. puolivuotiskonferenssin avajaiskokouksessa 5. lokakuuta 2013, että kirkon jäsenmäärä on saavuttanut 15 miljoonaa. Hän ilmoitti myös, että sen jälkeen kun lokakuussa 2012 alennettiin lähetyssaarnaajien palveluikää, ympäri maailmaa palvelevien kokoaikaisten lähetyssaarnaajien määrä on kasvanut huomattavasti – 58 500:sta 80 333:een.

”Kirkko kasvaa vakaasti ja muuttaa joka vuosi yhä useampien ihmisten elämää”, presidentti Monson sanoi. ”Se levittäytyy ympäri maailman, kun lähetyssaarnaajamme etsivät niitä, jotka etsivät totuutta.”

Hän kannusti jäseniä ja lähetyssaarnaajia liittymään yhteen evankeliumin eteenpäin viemisessä. ”Nyt on aika jäsenten ja lähetyssaarnaajien liittyä yhteen, toimia yhdessä, tehdä työtä Herran viinitarhassa tuodaksemme sieluja Hänen luokseen”, sanoi presidentti Monson, joka on palvellut apostolina 50 vuoden ajan.

Lauantain iltapäiväkokouksessa kolme seitsemänkymmenen ensimmäisen koorumin jäsentä – vanhimmat John B. Dickson, Paul E. Koelliker ja F. Michael Watson – vapautettiin kunnialla ja heille myönnettiin

täysinpalvelleen johtavan auktoriteetin asema. Myös vanhin Kent D. Watson seitsemänkymmenen toisesta koorumista sai kunnialla vapautuksen. Lisäksi vyöhykeseitsenkymmeniksi hyväksyttiin Julio A. Angulo, 45, Bogotasta Kolumbiasta, Peter F. Evans, 54, Salt Lake Citystä Utahista Yhdysvalloista ja Gennadi N. Podvodov, 47,

Donetskista Ukrainasta. Myös César H. Hookerin ja Craig T. Wrightin vapauttamisesta vyöhykeseitsenkymmenen tehtävästä ilmoitettiin.

Miljoonat ihmiset ympäri maailmaa katselivat tai kuuntelivat konferenssia television, internetin, radion ja satelliittilähetysten välityksellä. Lauantai-illan pappeskokous oli ensimmäisen kerran saatavilla televisiolähetystenä ja reaaliajassa internetissä. Lokakuun 5. ja 6. päivänä yli 100 000 ihmistä osallistui viiteen kokoukseen konferenssikeskuksessa Salt Lake Cityssä Utahissa Yhdysvalloissa. Konferenssi oli seurattavissa myös useissa medioissa 95 kielellä, ja se lähetettiin 197 maahan ja territorioon.

Presidentti Monson päätti konferenssin kirkon jäsenille esittämänsä vetoomukseen, että he osoittaisivat enemmän ystävällisyyttä toisiaan kohtaan ja että he olisivat ”aina Herran asialla”. ■

PRESIDENTTI MONSON ON OLLUT APOSTOLI 50 VUODEN AJAN

Lokakuun 2013 puolivuotiskonferenssissa tuli kuluneeksi 50 vuotta siitä, kun presidentti Thomas S. Monson sai kutsun kahdentoista apostolin koorumiin. Hänet hyväksyttiin apostoliksi 4. lokakuuta 1963, kun hän oli 36-vuotias. ■

Thomas S. Monson tabernaakelissa temppeliaukiolla vuonna 1963, muutamaa hetkeä ennen kuin hänet hyväksyttiin johtavaksi auktoriteetiksi.

Kirkon johtohenkilöistä on luotu sosiaalisen median sivut

Eric Murdock

lds.orgin uutiset ja tapahtumat

Kirkko on luonut ensimmäisen presidenttikunnan ja kahdenkymmentä apostolin koorumin jäsenistä viralliset sosiaalisen median sivut Facebookiin ja Google Plus -palveluun. Näiden sivujen välityksellä kukin johtava veli on virallisesti mukana sosiaalisessa mediassa. He ohjaavat sivuja kirkon ylläpitäessä niitä heidän puolestaan.

Viralliset Facebook- ja Google Plus -tilit löytyvät haulla osoitteista facebook.com/lds ja plus.google.com. Kirkon logo osoittaa, onko sosiaalisen median sivusto tai sivu virallinen vai ei.

Näitä sivuja seuraavat saavat

säännöllisiä päivityksiä kukin johtavan veljen palvelutyöstä. ”Kirkko lisää linkkejä puheisiin, artikkeleihin, videoihin ja muuhun asiaankuuluvaan sisältöön heidän puolestaan”, kertoo Dale Jones, kirkon tiedottaja.

Näiden sivujen avulla ihmisten on helpompaa löytää elävien profeettojen sanoja, ja sivuista ”tykkääminen” tuo niiden sisällön tykkääjän Facebook-syötteeseen, josta sitä voi vaivattomasti katsella ja sen voi jakaa muille.

Virallisten sivujen luominen auttaa jäseniä tietämään, mitä sivuja kirkko ylläpitää, ja se suojelee ihmisiä valesivuilta. ■

VAIKOKUVA NICOLAS CARRASCO, CHURCH-NEWS LEHDEN LUVALLA

Temppeliuutisia

Maa murrettu Connecticutin ensimmäistä tempeliä varten

Ensimmäisen myöhempien aikojen pyhien temppelin rakentaminen Connecticutiin Yhdysvaltoihin alkoi presidentti Thomas S. Monsonin johtaman maanmurtoilaisuuden jälkeen, joka pidettiin Hartfordissa lauantaina 17. elokuuta. Hartfordin tempelli Connecticutissa on toinen tempeli Uudessa-Englannissa (toinen on Bostonissa Massachusettsissa) ja yksi 170:stä myöhempien aikojen pyhien tempelistä, jotka ovat joko käytössä, rakenteilla tai suunnitteluvaiheessa eri puolilla maailmaa.

Toinen tempeli Coloradoon

Lauantaina 24. elokuuta vanhin Ronald A. Rasband seitsemänkymmenen koorumien johtokunnasta toimi johtavana virkailijana temppelin maanmurtoilaisuudessa Fort Collinsissa Coloradossa Yhdysvalloissa, jonne rakennetaan Coloradon osavaltion toinen tempelli. Ensimmäinen tempelli on Denverissä, noin 95 kilometriä etelään Fort Collinsista. ■

Vaarna perustettu Roomaan ja Pariisiin

Vanhin Dallin H. Oaks ja vanhin M. Russell Ballard kahdentoista apostolin koorumista perustivat Italiassa Rooman alueelle toisen vaarnan ja Ranskassa Pariisin alueelle kolmannen vaarnan käydessään Euroopassa syyskuussa 2013. Vierailuun sisältyi myös kokouksia Leedsissä ja Manchesterissa Englannissa sekä Madridissa Espanjassa. Roomaan on parhaillaan rakenteilla temppeleitä, ja sellainen tullaan pian rakentamaan Pariisiin.

”Kirkko elää ja voi hyvin ja etenee vaikuttavasti Euroopassa”, vanhin Oaks sanoi. Vanhin Ballard kertoi eurooppalaisille jäsenille, että kirkon jäsenten tulee ”ymmärtää, että Herra jouduttaa pelastuksen työtään ja että meidän kaikkien pitää olla siinä mukana”. ■

Opetuksia aikaamme varten

Lokakuusta 2013 maaliskuun 2014 loppuun Melkisedekin pappeuden ja Apuyhdistyksen kokousten neljännen sunnuntain oppiaiheet tulee valmistaa yhdestä tai useammasta lokakuun 2013 yleiskonferenssin puheesta. Huhtikuussa 2014 puheet voidaan valita joko lokakuun 2013 tai huhtikuun 2014 konferenssista. Vaarnan- ja piirinjohdajien tulee valita, mitä puheita heidän alueellaan käytetään, tai he voivat antaa tämän tehtävän piispoille ja seurakunnanjohtajille.

Lisätietoa saa lukemalla toukokuun 2013 *Liahonasta* tai *Ensignista* artikkelin ”Opetuksia aikaamme varten”. ■

Randall L. Ridd

Uusi toinen neuvonantaja Nuorten Miesten ylimmässä johtokunnassa

Rakentajan poika Randall L. Ridd oppi varhain, miten tärkeää on tehdä työ oikein. Useassa tilanteessa, kun nuori Randall teki jonkin tehtävän, hän kuuli isänsä Leon Riddin sanovan: ”Et ole vielä valmis.”

Sellainen tarkkuus jätti pysyvän vaikutuksen mieheen, joka palvelee nyt toisena neuvonantajana Nuorten Miesten ylimmässä johtokunnassa. Vieläkin hän kuulee toisinaan isänsä lujat mutta rakastavat sanat hoitaessaan ammattiin, perheeseen ja kirkollisiin tehtäviin liittyviä velvollisuuksiaan: ”Et ole vielä valmis. Tee se oikein.”

Veli Ridd sanoo, että hänen perheensä työetiikka on ollut siunaus hänen elämässään. Samoin ovat olleet ne opastajat ja pappeusjohtajat, jotka ovat joskus tönäisseet häntä eteenpäin evankeliumin tiellä. Vaikka monet Randallin luokkatovereista lukiossa ottivat vastaan lähetystyökutsun 19-vuotiaana, Randall päätti lähteä opiskelemaan ja värväytyä armeijaan. Myöhemmin hän työskenteli röntgenteknikkona jatkaessaan opintojaan Utahin yliopistossa. Muutama viisas mies oli riittävän rohkea sanomaan hänelle, että hänen paikkansa oli lähetyskentällä. Hän noudatti heidän ohjettaan ja lähetti palveluhakemuksensa. Pian hän kertoi evankeliumista Meksikon pohjoisella lähetyskentällä. ”En osaa kuvitella, mitä elämäni olisi, jos en olisi palvellut lähetystyössä”, hän sanoo.

Hän palasi kotiin, jatkoi opiskelua ja solmi avioliiton Tamina Roarkin kanssa Suolajärven temppeleissä vuonna 1975. Riddit kasvattivat neljä lasta veli Riddin edetessä urallaan kaupallisella kiinteistöalalla ja muissa liike-elämän hankkeissa.

Veli Riddin rakkaus lähetystyöhön on edelleen tallella. Vuosina 2005–2008 hän toimi Guayaquilin pohjoisen lähetyskentän johtajana Ecuadorissa ja näki jälleen omin silmin sen muutoksen, joka kokoaikaisella lähetystyöllä voi olla nuoren miehen ja nuoren naisen elämään.

Veli Ridd palveli Nuorten Miesten pääneuvottelukunnan jäsenenä, kun hänet kutsuttiin Nuorten Miesten ylimpään johtokuntaan toukokuussa 2013. ■

© MICHAEL T. MALMIN, ILLUME GALLERY OF FINE ARTIN LUVALLA, KOPIOINTI KIELLETTY

Michael T. Malmin teos *Levollinen sydän*

"Ja Henki antaa valon jokaiselle ihmiselle, joka tulee maailmaan; ja Henki valaisee kautta maailman jokaisen ihmisen, joka kuulee Hengen ääntä" (OL 84:46).

”Pyrikäämme aina olemaan lähellä taivaallista Isäämme”,
sanoi presidentti Thomas S. Monson kirkon 183. puolivuotis-
konferenssin sunnuntai aamukokouksessa. ”Niin tehdesämme
meidän täytyy rukoilla Häntä ja kuunnella Häntä joka päivä. Me
todellakin tarvitsemme Häntä joka hetki, olivatpa nuo hetket
sitten auringonpaistetta tai sadetta. Olkoon aina tunnuslause-
namme Hänen lupauksensa: ‘Minä en jätä enkä hylkää sinua.’”

MYÖHEMPIEN AIKOJEN PYHIEN
JEESUKSEN
KRISTUKSEN
KIRKKO

